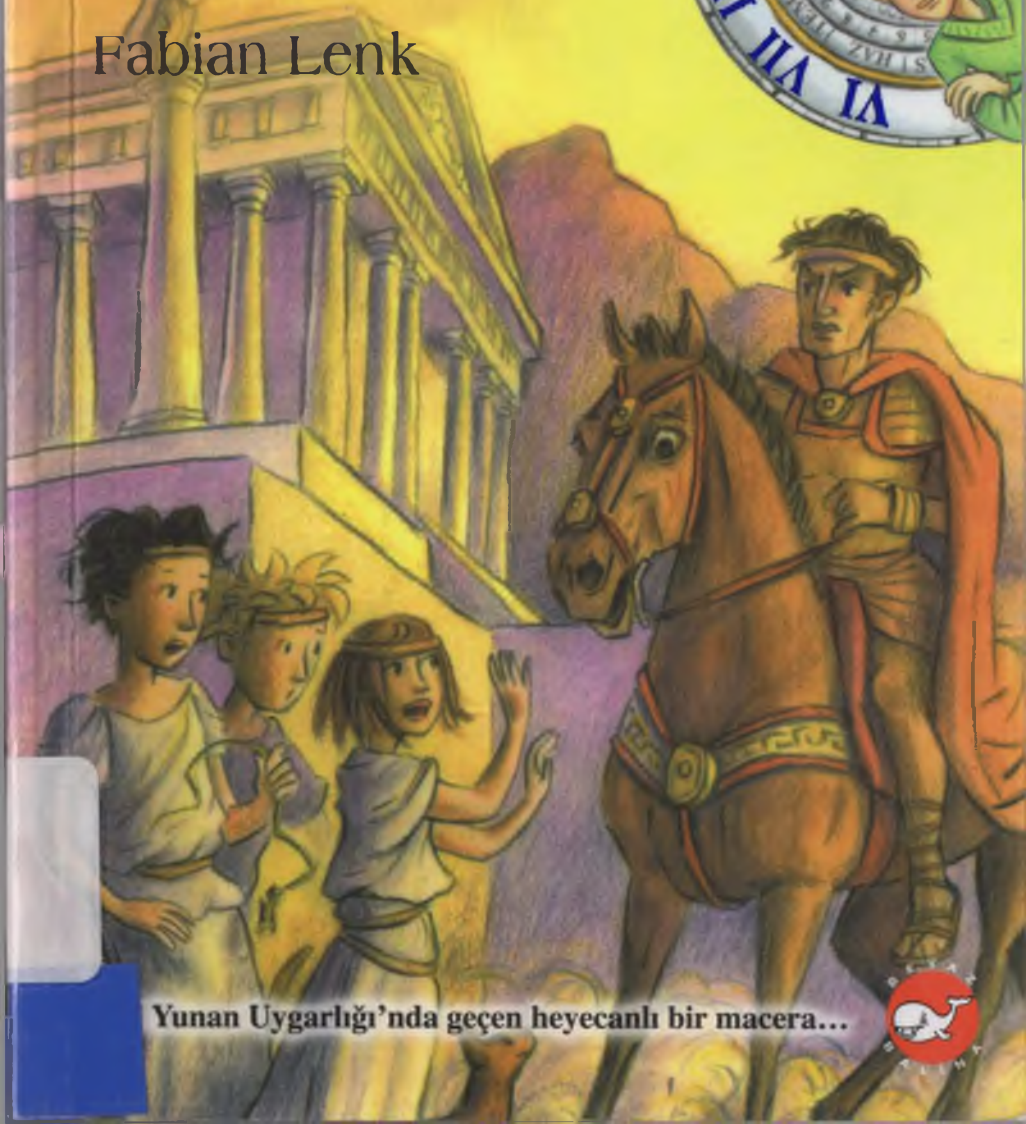

Zaman Dedektifleri

Kâhinlerin Gizemi

Fabian Lenk

Yunan Uygarlığı'nda geçen heyecanlı bir macera...

Eski Yunan Uygarlığı'nda geçen heyecanlı bir macera...

M.Ö. 336 yılında Delfi...

Büyük İskender, bir sefere çıkmaya hazırlanmaktadır. Fakat bunun doğru bir karar olup olmadığından emin değildir. Bir kâhine danışmak için, Delfi kentindeki Kehanet Tapınağı'nı ziyaret etmeye karar verir. Ancak bu ziyaretten kısa bir süre önce, kehanette bulunacak olan Başrahibe Irini ortadan kaybolur. Bu gizemli kayboluşun altında ne olabilir?

Yoksa Başrahibe Irini, Tanrı Apollon'un lanetine mi uğramıştır? Acaba Zaman Dedektifleri, Apollon Tapınağı'nda dönen oyunu ortaya çıkarabilecekler mi?

Üç yakın arkadaş; Güneş, Maya ve Ateş eski bir kütüphanedeki zaman tünelinden geçerek istedikleri yere ve tarihe gidebiliyorlar.

Bu tünelin yardımıyla eski Yunan uygarlığı döneminin ünlü kehanet merkezi Delfi'ye giden üç arkadaşın bu macerasını soluk soluğa okuyacaksınız.

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2012

ZAMAN DEDEKTİFLERİ - 8

Kâhinlerin Gizemi

Fabian Lenk

Özgün adı: Die Zeitdetektive
Das Rätsel des Orakels

ISBN: 978-975-999-632-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Ravensburger firmasından alınmıştır
ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Bahar Ulukan

Düzeltilen: Tüvana Zararsız

Son okuma: Dilara Anıl Özgen

Almancadan çeviren: Saadet Tomak

Resimleyen: Almut Kunert

Kapak ve sayfa tasarımı: Ayşe Çalışkan

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

Zaman Dedektifleri- 8

Kâhinlerin Gizemi

Fabian Lenk

Almancadan çeviren:
Saadet Tomak

Resimleyen:
Almud Kunert

İÇİNDEKİLER

Maya, Güneş, Ateş ve Kiya	7
Işıksız Bir Dünya	9
Kâhin	19
Kayboluş	32
Lanet	43
Gizemli Rahibe	54
Gecenin İçinde Bir Çılgın	66
Gizemli Haberci	75
Yeni Bir Bulmaca	81
Yaşocağında	90
Ateş'in Kurnazlığı	99
Çözüm	106
Tehlikeli Tırmanış	112
Yanlış Mühür	121
Sahtekar	127
Sihirli Küre	140
Delfi Tapınağı ve Büyük İskender	144
Sözlük	149

Contents

Introduction	1
Chapter I	10
Chapter II	20
Chapter III	30
Chapter IV	40
Chapter V	50
Chapter VI	60
Chapter VII	70
Chapter VIII	80
Chapter IX	90
Chapter X	100
Chapter XI	110
Chapter XII	120
Chapter XIII	130
Chapter XIV	140
Chapter XV	150
Chapter XVI	160
Chapter XVII	170
Chapter XVIII	180
Chapter XIX	190
Chapter XX	200
Chapter XXI	210
Chapter XXII	220
Chapter XXIII	230
Chapter XXIV	240
Chapter XXV	250
Chapter XXVI	260
Chapter XXVII	270
Chapter XXVIII	280
Chapter XXIX	290
Chapter XXX	300

Zaman Dedektifleri –

Maya, Güneş, Ateş ve Kiya

Becerikli Maya, akıllı Güneş, çevik Ateş ve gizem dolu Mısırlı kedi Kiya, ortak bir sırrı paylaşan dört arkadaş...

Benedikt Manastırı'ndaki St. Bartholomeus Kütüphanesi'nin bir anahtarı da onlarda. Bu kütüphanedeki gizemli zaman tüneli "Tempus"tan zamanın çeşitli boyutlarına geçmek mümkün. "Tempus"ta zamanın nabzı atıyor ve burada, her birinin arkasında başka bir zaman dilimi saklanan binlerce kapı bulunuyor. Dört arkadaş bu kapılardan geçerek tarihin istedikleri dönemine, örneğin Mısır'daki Firavunlar devrine ya da Antik Roma'ya ulaşabiliyorlar.

Zaten çocuklar, ne zaman heyecanlı olaylar yaşanan bir dönemle ilgilenseler ya da geçmişte yaşanmış gizemli bir olayın kokusunu alsalar, Tempus sayesinde o zamana gidiyorlar.

Tempus, yolcularını geri de getiriyor. Küçük kafadarların tek yapması gereken, geçmişe yaptıkları yolculukta ilk ayak bastıkları yere gitmek. Geriye dönüş yolu da aynı noktada açılıyor çünkü.

Çocuklar, gittikleri zamanda birkaç gün geçirseler bile bu sürenin günümüzdeki karşılığı saniyelerle ölçülüyor. Böylece zaman dedektiflerimizin geçmişe yaptıkları gizemli yolculukları kimse fark etmiyor.

Işıksız Bir Dünya

Güneş, gözlerini yumdu. Neden onu kandırmalarına izin vermişti ki? Sonsuz bir okyanusa benzeyen masmavi Siebenthann semalarında çılınca bir hızla ilerleyen bu araca nasıl binmişti? Artık vazgeçme şansı da yoktu. Önündeki ağır demir kol, düşmesini önlüyor; onu oturduğu koltuğa bastırıyordu. Güneş, ona sımsıkı yapışmıştı. İçinde bulunduğu vagon, raylarda kayarken bir engebeye rastlamış olacaktı ki hızla hopladı. Rüzgâr saçlarını dalgalandırırken, çocuk korkuyla yutkundu.

Yanında oturan Maya, “İyi misin?” diye haykırdı.

Güneş, başını güçlkle salladı.

Maya çok eğleniyordu. “Gözlerini açsana!” diye bağırdı. “Şu aşağıda uzanan Siebenthann manzarasına bak! Tanrım, bu lunapark trenlerine bayılıyorum!”

Arka koltukta oturan Ateş, “Ben de!” diye bağırdı. “Bakın, tepeye yaklaşıyoruz!”

Güneş, tüm cesaretini toplayarak gözlerini araladı. Aşağıda, kocaman bir dönme dolabın ve su kaydıracağının bulunduğu panayır alanı uzanıyordu. Güneş, bu arada eski St. Bartholomeus

Kütüphanesi'ni, şehrin duvarlarını, okulunu, stadyumu ve kapalı yüzme havuzunu görmeyi de başarmıştı. O sırada tren ansızın, uçurumdan düşercesine aşağı inmeye başladı. Sanki sonsuzluğa uçuyordu. Korkunç bir hızla düşerlerken midesi ağzına gelen Güneş, avazı çıktığı kadar bağıyordu. Sonra tren tekrar yükselmeye başladı. Şimdi baş döndürücü bir hızla, bir sonraki çelik tepeye tırmanıyorlardı. Demir yığınının tepesine geldiklerinde Güneş, vagonun kubbeden fırlayıp, çemberden atlayan bir sirk kaplanı gibi boşluğa uçacağından emindi. Fakat bunun yerine tren, insanın boynunu kırabilecek bir kavis çizerek tepeyi dönmüş ve bir çemberin etrafında fırıl fırıl birkaç tur attıktan sonra, bir başka tepeye tırmanarak ok gibi ileri atılmıştı. Bu kez önlerinde dümdüz, uzun raylar uzanıyordu. Ama bu düz rayların sonunda, elbette keskin bir viraj vardı. Virajın arkasında ise biniş platformu görünüyordu. Bir fren gürültüsü duyuldu. Tren öyle ani durdu ki, Güneş'in başı öne doğru savruldu. Cehennem treni sonunda durabilmişti. Bir ıslık duyuldu. Emniyet çubuğu artık kaldırılabilirdi. Derin bir nefes alan Güneş, kendini vagonun dışarı attı.

Ateş, keyifli bir heyecanla, "Bir kez daha?" diye bağırdı.

Ellerini iki yana doğru açan Güneş, "Yoo, bu kadarı bana yetti," dedi. Sağ salim yere inmeyi başarmış oldukları için çok mutluydu ve yeryüzündeki hiçbir güç, onu bu trene bir daha bindiremezdi. Sonra, "Zaten çok az param kaldı," diye ekledi.

"Benim de öyle," diyen Maya, "trenin bu kadar pahalı olması ne kötü!" diye söylendi.

Çocuklar, Orta Çağ'dan kalma bir kent olan Siebenthann'da geleneksel olarak her yıl haziran ayında kurulan panayırda dolaşmaya başladılar.

Maya, şekerleme satılan bir tezgâhtan pamuk şekeri satın aldı. Güneş, elma şekerini tercih etti; Ateş ise dışı çikolata kaplı muzda karar kıldı.

Maya, "Şuraya bakın!" diyerek, laciverde boyanmış bir karavanı işaret etti. Karavanın üstünde bir kristal resmi vardı. Pırıl pırıl parlayan çarpışan arabalar bölümüyle, devasa bir şans kulübesinin arasında duran bu karavan, diğer şeylerin gölgesinde kalmıştı ve pek göze çarpmıyordu. Kapısının yanına yerleştirilmiş olan tabelada, altın rengi harflerle, "Geleceğe Bir Bakış - Falcı Fatma" yazıyordu.

Ateş sırtarak, "Bir falcı..." diye söylendi. "Fal bakıyor ya da insanların avuçlarını okuyup, gelecekte onları nelerin beklediğini söylüyor. Hâlâ böyle şeyler var mı?"

Maya, "Neden olmasın?" diye atıldı. "Eski ama hoş bir gelenek bence."

Ateş, burun kıvrarak, "Bu palavralara kim inanır?" diye mırıldandı.

Tam o sırada kızın biri merdivenlerden çıkıp, karavanın kapısını tıklattı.

Ateş'e anlamlı bir bakış atan Maya, "İşte, gördün..." dedi.

Ateş, sessizce başını salladıktan sonra muzunu ısırıldı.

“Eskiden falcılık oldukça saygın bir meslekmiş,” dedi Güneş. “Antik Yunan’daki Delfi Kâhini’ni hatırladınız mı?”

Elini şöyle bir sallayan Ateş, küçümser bir ifadeyle, “Boş versene...” diye söylendi. “Eminim falcılık o dönemde de şimdiki gibi bir hokus pokus numarasından ibaretti.”

Güneş, “Bilemem,” dedi. “Ne var ki, tarihte falcıların sözleriyle hareket eden nice krallar ve kraliçeler var!”

Maya ona ilgiyle bakarak “Gerçekten mi?” diye sordu.

Güneş, “Elbette,” diye yanıt verdi. “Büyük İskender’in bile falcıların sözlerine göre hareket ettiğini okumuştum.”

Ateş, gözlerini devirerek “İnanılır gibi değil!” dedi. “Büyük İskender yalnızca büyük bir komutan değil, aynı zamanda çok da eğitilmiş bir adammış. Böyle saçmalıkların kendisini etkilemesine izin verdiğini sanmıyorum.”

Maya hemen, “O zaman neden bu konuyu araştırmıyoruz?” diye atıldı. “Zaten eğlence trenine binecek paramız da kalmadı. Üstelik gün daha yeni başlıyor.”

Güneş’in gözleri parladı. “Kütüphaneye gidip biraz bakınalım diyorsun galiba,” diye mırıldandı.

“Aynen! Sen ne dersin, Ateş?”

Ateş, başını sallayarak “Ben varım!” dedi.

Maya, “Harika!” diye bağırdı. “Haydi, gidip Kiya’yı alalım o zaman! Eminim sıkıntıdan patlıyordur.”

Yaklaşık bir saat sonra Maya, Ateş ve Güneş, Bartholomeus Manastırı'na çıkan parke taşlarıyla döşeli yolu tırmanıyorlardı. İnsanlar, yol boyu uzanan lokantalara ve çocukların bayıldığı Venedik Dondurmacısı'nın masalarına kurulmuş, güzel havanın tadını çıkarıyorlardı. Ne yazık ki çocukların, Venedik'in enfes dondurmalarından tadacak zamanları ve paraları yoktu. Zaten kısa bir süre sonra görkemli manastırın duvarlarına ulaşmışlardı. Bu duvarların ardında, manastırın dillere destan kütüphanesi uzanıyordu. İşte, bu kütüphanenin bir anahtarı da Güneş'teydi. O gün, günlerden pazardı ve kütüphane, pencerelerden giren ve ilkbaharın başlangıcını müjdeleyen güneşe rağmen terk edilmiş gibi görünüyordu.

Güneş, işaret parmağını dudaklarına götürerek "Hımm... Yunanistan hakkındaki kitaplar, şu arkadaki rafta olmalı," diye mırıldandı. "Antik çağlara dair kitaplar orada." Gideceği yeri iyi biliyordu. Önden giderek diğerlerine yol gösterdi.

Tavana dek uzanan raflara şöyle bir bakması, aradığını bulmasına yetmişti.

"İşte burada!" diye bağırdı ve Büyük İskender'i anlatan, sert kapaklı, kalın bir kitabı raftan indirdi.

Kısa süre sonra Maya, Delfi Tapınağı'ndan söz eden ince bir kitap bile buldu. Hazinesini alan kız, pencerenin yanındaki masaya çekilerek, kitabı karıştırmaya başladı. Masanın üstüne sıçrayan Kiya, kızın ilk birkaç sayfayı çevirişini meraklı gözlerle izledi. Kitabın başında, Kehanet Tapınağı'nın coğrafi konu-

mundan söz ediliyordu. Delfi kenti, Yunanistan'ın orta kesimlerindeki *Fokis Bölgesi*'nde yer alan, 2457 metre yüksekliğindeki *Parnassos Dağı*'nın güney yamacında bulunuyordu. Sayfaları çevirirken, Maya'nın gözleri birden faltaşı gibi açıldı. "Buraya bakın," dedikten sonra, yüksek sesle okumaya başladı: "Delfi, Antik Yunan'da dünyanın merkezi kabul edilirmiş. Önceleri insanlar, Toprak Tanrıçası *Gaia*'ya orada taparlarmış. Sonraları ise, daha doğrusu M.Ö. 8. yüzyıldan sonra Delfi, yine önemli tanrılardan biri olan *Apollon*'un evi olarak ünlenmiş."

Güneş başını salladı ve "Apollon, Işık Tanrısı..." dedi.

Maya, "Aynı zamanda da kehanet, saflık ve temizlik, müzik, adalet, tıp, ilkbahar ve şiir tanrısı," diye tamamladı. "Bu tanrının ne çok sorumluluğu varmış."

Güneş, "Kesinlikle," dedi. "Apollon çok önemli bir tanrıydı. Ama tabii Yunanlılar'ın çok sayıda tanrısı varmış." Sonra Ateş'le birlikte gözden geçirdikleri Büyük İskender'in biyografisine daldı.

Bir süre sonra Maya, "Eski Yunan'da kâhinlerin hepsinin de kadın olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu.

Güneş'le Ateş aynı anda, "Yoo!" dediler.

Maya keyifle, "İşte bakın, burada öyle yazıyor," dedi. "Kehanetleri hep bir başrahibe, yani bir *pythia* bildirirmiş. Anlaşılan, Tanrı Apollon insanlara bir şey söylemek istediğinde, başrahibelere bir tür araç olarak kullanıyormuş!"

Güneş, “Neden yalnızca kadınlar?” diye sordu.

Maya biraz daha okuduktan sonra, “Sanırım eski Yunan’da, tanrıların sözlerini duyabilecek kadar saf ve temiz insanların yalnızca kadınlardan çıktığına inanılıyormuş,” dedi.

Güneş, “Demek öyle,” diye homurdandı.

Gülümseyen Maya, “Ama kehanetleri öğrenebilenler de yalnızca erkeklermiş,” diyerek sözlerini sürdürdü. “Çünkü Antik Yunan’da -en azından burada böyle yazıyor- aile reisi erkeklermiş ve ailenin tüm sorumluluğu onların omuzlarındaymış. Bu yüzden ailelerinin geleceğine bir göz atma hakkı da onlara aitmiş. Bir şey daha var... Kehanet Tapınağı bir erkek tarafından yönetiliyormuş; Delfi’nin üst düzey yetkililerinden bir başrahip tarafından...”

Güneş, Maya ve Ateş, okumayı sürdürdüler.

“İşte!” diyen Güneş, Ateş’in böğrüne bir dirsek attı.

Ateş, öfkeyle, “Hey! Ne yapıyorsun?” diye bağırdı.

Güneş, zafer kazanmış bir edayla okumayı sürdürdü: “İskender’in babası Filip öldürülünce, İskender kendini bir anda Makedonya Kralı olarak bulmuş. O sırada henüz yirmi yaşındaymış.” Çocuğun parmağı, satırların üstünde hızla kayarak bir yerde durdu. “Dindarlığıyla ünlü kral, tahta çıkışının hemen sonrasında, yani M.Ö. 336 yılında, bir kâhine danışmak için ünlü Delfi Tapınağı’nı ziyaret etmiş!”

Ateş şaşırmişti. “Bunu beklemiyordum doğrusu,” diye mırıldandı.

Güneş, “Burada, İskender’in, başrahibenin ağzından çıkanlara çok değer verdiği yazıyor,” dedi. “Önemli kararlarını kehanetlere göre veriyormuş demek ki!”

“Harika!” Maya çok heyecanlanmıştı. “Bu başrahibeler çok etkili kadınlar olmalı,” dedi. “Sonuçta Yunan halkının kaderine onlar karar veriyorlarmış, baksanıza! Bakalım kitapta onlar hakkında daha fazla bilgi bulabilecek miyim?”

Ateş, “Ben hâlâ emin değilim,” diye söylendi. “Bu iş biraz fazla hokus pokus kokuyor, bana sorarsanız.”

Güneş, yorum yapmadı ve okumayı sürdürdü.

Birden Maya “Olamaz!” diye bağırdı. Öyle yüksek sesle bağırmıştı ki, masanın üstünde dertop olmuş halde uyuklayan Kiya, yerinden fırladı. “Bir lanet... Kehanet Tapınağının bir laneti varmış! Başrahibeler, hayatlarını tapınağa adanmak zorundalarmış. Evlenmeleri yasakmış. Bu kuralı çiğneyen kişi, tapınağın lanetine uğrarmış...” Maya yeniden konuşmaya başladıığında, heyecandan sesi titriyordu. “Apollon, Işık Tanrısıydı. Kendisine ihanet edenleri, güneş görmeyen gölgelerin dünyasına, yani *Erebos*’un korkunç krallığına sonsuza dek hapsededi. Karanlıklar Tanrısı Erebos! Onun dünyasında ışık yoktur, yaşam yoktur; yalnızca ölüm ve felaket vardır!”

Güneş, kaşlarını kaldırarak “Tüm bunlar, kulağa fazlasıyla ürktütücü geliyor,” dedi. Maya ise düşüncelere dalmış, Kiya’yı okşuyordu. Kiya, alçak sesle miyavladı. Zümrüt yeşili gözlerin-

de, Maya'nın anlam veremediği bir bakış vardı. "Hey, çocuklar..." diye mırıldandı. "Ne dersiniz... Şey yapalım mı? Şey..."

Ateş, Maya'nın sözlerini heyecanla tamamladı: "Şu işi yerinde inceleyelim diyorsun, öyle değil mi? Bence bu iyi bir fikir, çünkü ben şu Kehanet Tapınağı'nın o kadar da önemli ve güçlü bir tapınak olduğuna bir türlü inanamıyorum."

Maya'nın fikrine Güneş de karşı çıkmadı. "Pekâlâ," dedi. "Gidelim de, Büyük İskender'in, başrahibenin kehanetlerinden söylendiği kadar etkilenip etkilenmediğini anlayalım, bakalım. Bunun için, M.Ö. 336 yılına gitmemiz gerekiyor."

Maya, "Gittiğimizde şu lanet olayının iç yüzünü de öğrenebiliriz," diye ekledi.

Güneş bir an için duraksar gibi oldu. Güçlü bir tanrı, yıkıcı bir lanet, ışısız bir dünya... Bunlar biraz fazla değil miydi?

Ateş, Maya ve Kiya, çoktan yan salona doğru yürümeye başlamışlardı. Orada, gizemli zaman tüneli "Tempus"un kapısı vardı. Tempus; tarihe, sırlarla dolu dünyalara, yeni maceralara açılan kapıydı.

Çocuklar hep birlikte yüklenerek, ağır kütüphaneyi kenara ittiler. Kütüphane, zemindeki parkelerin arasına gizlenen rayların üzerine oturtulmuştu. Böylece Tempus'un, kütüphanenin arkasında gizli karanlık kapısı ortaya çıktı. Kapı, şeytani kabartmalarla süslenmişti. Ardında adeta fırtınalar kopuyordu.

Maya, koluna dokunur dokunmaz; kapı, savrulularak açıldı ve içinden çıkan güçlü hava akımı, çocukları zaman tünelinin mavi mavi parlayan dumanlı dünyasına çekiverdi. Çocukların ayaklarının altındaki zemin, kocaman bir kalp gibi atıyordu. Oda canlı bir varlık gibiydi... Vahşi ve kontrolsüz bir ritimle açılıp kapanan yüzlerce kapının ardından ürkütücü sesler yükseliyordu; kiminden hoş bir şarkı, kimindense top sesleri ya da korkunç homurtular duyuluyordu. Çocuklar, ayakta zor duruyorlardı. Aralarında en rahat hareket eden ve hem kayar gibi bir zarafetle hem de emin adımlarla ilerleyen, Kiya idi. Hayvan, kararlılıkla önden ilerleyerek, çocukları aradıkları kapıya götürdü. Kiya olmasaydı, belki de kapıyı asla bulamayacaklardı. Kapının üstünde, M.Ö. 336 yazıyordu. Ateş, hiç tereddüt etmeden kapıyı itti. Önlerinde simsiyah bir boşluktan başka bir şey yoktu. Ateş, kendisini gökyüzünde ayın olmadığı, kapkaranlık bir geceye bakıyormuş gibi hissetti.

Güneş, korkuyla, "Karanlıklar dünyası... Erebos'un dünyası..." diye düşündü. O sırada omzuna bir el dokundu. Çocuk irkilerek arkasına baktı ama bu yalnızca Maya idi. Kız, yüzünde şakacı bir gülümsemeyle ona göz kırptı. Güneş, kendini toparladı. Artık daha sakindi ve ne yapacağını biliyordu. Çocuklar el ele tutuşarak, düşüncelerini Delfi üstünde yoğunlaştırdılar. Tempus, onları ancak bu şekilde doğru yere gönderebilirdi. Heyecanla kapıdan içeri adım attılar ve dipsiz bir kuyuya düşer gibi oldular.

Kâhin

Işık, çocukların gözlerini kamaştırmıştı. “Ne... neredeyiz biz?” diye kekeleyen Güneş, ellerini gözlerine siper etti. Etrafındaki manzara, az sonra netleşti. Pırıl pırıl, masmavi bir gökyüzünün altında; heybetli, gri bir dağ silsilesi uzanıyordu.

Maya heyecanla, “Bu nasıl bir soru?” diye bağırdı. “Delfi’deyiz tabii ki! Şu ilerisi de kâhinlerin bölgesi.” Üzerinde ağaç bile olmayan, iki devasa dağın arasında bulunan düzlüğü gösteriyordu. Bu düzlükte yan yana sıralanmış olan renkli tapınak binaları, kalın duvarlarla çevrelenmişti. Kayalarla bezeli, gri manzaranın içinde hemen göze çarpan bu binalar; dağlık coğrafyanın kıvrımlarını süsleyen, parlak bir broş gibi görünüyordu.

Okuduğu kitabı hatırlayan Maya, “Sanırım şu karşıdaki tepeler *Rodini* ile *Flembukos*,” dedi. “Arkadaki dağın adı da *Parnassos*! Öndeki nehir ise *Pleistos* olmalı!” Nehir, zeytin ağaçlarıyla dolu, gümüş gibi parlayan yeşil ovanın üstünde geniş kıvrımlarla akıyordu.

“Demek, gerçekten de Delfi’deyiz,” dedi Güneş. Sonra arka-

sını dönüp “Şu zeytin ağacından geçerek geldik galiba,” diye ekledi.

Elini ağacın pürüzlü kabuğunda dolaştıran Ateş, “Bu ağacı unutmayalım,” diye mırıldandı. “Geri dönüş için ona ihtiyacımız olacak.”

Bu arada gözleri ışığa alışan Güneş, “Sorun değil,” diye atıldı. “Baksana, ne kadar da büyük bir zeytin ağacı; gözden kaçacak gibi değil. Bu arada tapınağın olduğu yere nasıl gireceğimiz hakkında bir fikri olan var mı? Duvarlarına bakılırsa, içindekiler pek de konuksever olmayabilir.”

Maya, “Bir denemekten ne çıkar?” dedi. “Baksanıza, ana kapıya giden yol nasıl da kalabalık. İnsanlar akın akın oraya gidiyorlar. Biz de aralarına karışiverelim.”

Güneş, “Haklısın,” dedi. “Fazla dikkat çekmesek, yeter. Giysi konusunu Tempus zaten halletti.”

Ateş başını eğip giysilerine baktı. Üzerinde, kot pantolonu ve tişörtü yerine; bedenini boru gibi saran, omuzlarından dikişli, kısa bir elbise, yani bir *kiton* vardı. Güneş’le Maya’nın üstünde de aynı geleneksel giysiler vardı.

Maya bir de, *kredemnon* adı verilen bir tür başörtüsü takmıştı. Bu başörtüsü sayesinde, gerektiğinde yüzünü güneşten koruyabilirdi.

Çocuklar, iki yanında zakkum ve defne ağaçları sıralanmış olan yola doğru ilerlediler. En arkada yürüyen Güneş; fıstık çamları, zeytin ağaçları, alaçam ve selvilerle süslü çevreyi seyretmeye doyamıyordu.

Bu, harika bir ilkbahar günüydü. Hava ılıktı ve etraf baharat kokuyordu. Güneş ışıklarıyla parıldayan nehir ve yalçın dağların önünde minicik duran tapınakların rengârenk sütunlarıyla çatıları, çok huzur verici görünüyordu. Güneş, elinde olmadan gülümsedi. Buraya gelmeden önce nasıl da endişelenmişti!

Birden omzuna dokunan bir el, nefesini kesti. Güneş, hızla arkasına döndü ve genç bir erkekle karşılaştı. O da bir *kiton* giymişti ama üzerinde ayrıca bir tür geniş pelerin olan, *himasyon* vardı.

Adam bir şeylerden şüphelenmiş gibiydi. “Zeus aşkına, burada kimler varmış böyle?” diye söylendi. Bakışları tıpkı bir yılaninkiler gibi soğuk ve sertti.

Güneş ıslık çalarak arkadaşlarını uyarınca, diğerleri de hemen onun yanına geldiler.

Yabancı, “Tamam, tamam,” diyerek alaycı bir tavırla güldü. “Benden size bir kötülük gelmez. Sizi soyacak da değilim, merak etmeyin. Zaten parasız pulsuz bir haliniz var. Yalnızca, yoldan yürümüyor olmanızı tuhaf buldum. Saklayacak bir şeyi olmayan insanlar yolu kullanırlar, öyle değil mi?”

Maya sakin bir sesle, “Ama siz de yolu kullanmıyorsunuz,” diye karşılık verdi.

Adam, “Doğru,” diye mırıldandı. “Ama bunun için iyi bir nedenim var.” Başparmağıyla sırtına asılı yay ve okları göstererek “Avdan dönüyorum,” dedi. “Maalesef pek verimli bir av olmadı. Yürürken de, sizi şu zeytin ağacının yanında gördüm.

Bir anda ortaya çıkıverdiniz. Yoktan var olmuş gibi... Tuhaftı tabii. O yüzden de şüphelendim."

Güneş'in beyni, delice bir hızla çalışıyordu. Adam gerçekten de zeytin ağacından çıktıklarını görmüş olabilir miydi?

"Bir şey sakladığımız yok," diye atıldı. "Acıktık da... Yemek için biraz mantar ya da bitki arıyorduk yalnızca."

Elini Güneş'in omzundan çeken yabancı, "Ah, öyle mi?" diye mırıldandı. Bakışları yumuşamıştı. Belli ki bu yanıt onun için yeterliydi. Alnı kırıştı; kim bilir neler düşünüyordu. "Bu arada, ben Medias. Bir kâhinim ve Delfi'den geliyorum."

Güneş, "Kâhin mi?" diye mırıldandı. "Geleceği mi görüyorsun, yani?"

"Öyle de diyebilirsin."

Güneş kaşlarını kaldırdı. "Delfi'de bunu yalnızca kadınların yapabildiğini sanıyordum; yani başrahibelerin..."

Kâhin gülerek, "Arada fark var, oğlum," dedi. "Bir başrahibe, insanlara yalnızca Tanrı Apollon'un isteklerini iletebilir. Benim gibi bir falcı ise kimseye bağlı değildir. Benden tavsiye isteyen birinin avuç çizgilerine bakarak, ona gelecekte neler bekleyebileceğini söyleyebilirim. Bu sanatı annemden öğrendim."

Güneş, "Ah, öyle mi?" diye mırıldandı. Pek etkilenmemişti doğrusu. Falcılık ve avuç çizgilerinden geleceği okumak gibi şeylere pek inandığı söylenemezdi. Medias'ın bir sahtekâr olduğunu düşündü ama fikirlerini belli etmedi. Adlarını söyle-

yip, kendini ve arkadaşlarını tanıtmakla yetindi. Her zamanki gibi, saldırıya uğrayıp da anne ve babalarını kaybettikleri masalını anlattıktan sonra, sözlerini, “Şimdi de Delfide başımızı sokacak bir yer ve iş arıyoruz işte,” diyerek sonlandırdı.

Maya, “Tabii bir de Kehanet Tapınağı’na gidip, geleceğin bize neler getireceğini öğrenmek istiyoruz,” diye ekledi. “Ama bunu sana da sorabiliriz; sonuçta sen de bir kâhinsin.”

Medias’ın koltukları kabarmıştı. “Apollon adına, bu doğru! Ama bu iş bedavaya olmaz. Ben hayatımı bununla kazanıyorum,” dedi. Kalabalığın koşar adımlarla tapınağa ilerlediği yolu göstererek “Görünen o ki bugün işler iyi gidecek,” dedi. “Tapınağa her yıl giderek daha fazla ziyaretçi geliyor. Üstelik bu aralar Makedonya Kralı İskender de buraya gelecekmiş. Tabii, bu durumda ziyaretçi sayısı daha da artacaktır. Bu da benim işime gelir.” Kâhin, yola doğru yürüdü. Çocuklar da onu izlediler.

Maya, Güneş’le Ateş’e, “Harika!” diye fısıldadı. “Belli ki Büyük İskender de yakında burada olacak!”

“Hey! Siz orada neler kaynatıyorsunuz, bakalım?” diye soran Medias, çocukların konuşmalarını böldü. Anlaşılan, bu adamın olağanüstü bir işitme yeteneği vardı.

Maya aceleyle, “Önemli bir mesele değil,” dedi. “Şey... Bu Kehanet Tapınağı, sizin için büyük bir rakip sayılmıyor mu? Ne de olsa siz de bir kâhinsiniz.”

Medias kurnaz bir tavırla, “Hayır,” dedi. “Çünkü insanlar

Kehanet Tapınağı'ndan önce bana gelip, el fallarına baktırıyorlar. Tapındaki kâhinlerin onlar için iyi bir kehanette bulunup bulunmayacağını bile bana soruyorlar."

Medias'ın arkasında duran Ateş, alaycı bir gülümsemeyle burun kıvrıldı.

Masum masum Medias'a bakan Maya, "Sizinle birlikte kente gelebilir miyiz?" diye sordu.

Kâhin, "Sizinle ne yapacağım, bilmem ki?" diye mırıldandı.

Alt dudağını sarkıtıp, burnunu çeker gibi yapan kız, "Ne kötü..." diye mırıldandı. "Hiç kimsemiz yok ..."

Medias iç çekerek "Tamam, tamam," dedi. "Benim evimde bir gece kalabilirsiniz. Fazla yufka yürekliyim, biliyorum ama ne yapayım işte..."

Maya sevinçle, "Teşekkürler!" diye bağırdı.

Ateş yavaşça, "Seni numaracı!" diye fısıldadı. Öylesine alçak sesle konuşmuştu ki, Medias'ın keskin kulakları bile onu duyamadı.

Maya keyifle, "Sussana sen!" diye karşılık verdi. "Az önce bizim için kalacak bir yer buldum, işte; daha ne istiyorsun?"

Ne var ki Güneş, onların mutluluğunu paylaşmıyor gibiydi. Nedense kâhinin yardımseverliğinden çok da emin değildi. "Medias'a güvenebilir miyiz, bilmiyorum," diye söylendi. "Gerçekten de avdan döndüğünden emin miyiz, mesela?" diye fısıldadı. "Belki de bizi tuzağa düşürmek istiyordur!"

Maya, “Saçmalama!” dedi.

Güneş, “Çok safsın,” diye karşılık verdi. “Bizi köle olarak satmayı planlıyor olamaz mı? Cengiz Han’ın mezarını aradığımız Moğolistan maceramızı unuttun mu?”

Maya yanıt vermedi. Arkadaşı haklıydı. Çocuklar, tedbiri elden bırakmamaya karar verdiler.

Medias önlerine düşüp, onları kâhinlerin bölgesine getirdi. Kutsal tapınakları çevreleyen kalın duvarların önünde, küçük bir kent oluşmuştu. Yokuş yukarı giden yolun sol yanında, uzun bir yapı vardı. Medias, buranın araba yarışlarının yapıldığı stadyum olduğunu söyledi. Sağ taraflarında, aşağıda kalan nehrin kenarında ise bir taş ocağı vardı. Balyozların tekdüze sesleri, onlara kadar ulaşıyordu.

Küçük kentteki bütün evler birbirlerine benziyordu. Bunlar, duvarları killi topraktan tuğlalarla örülmüş; küçük pencereleri ve kiremitle kaplı eğik çatıları olan, iki katlı evlerdi. Birkaç küçük hanın önünden geçtikten sonra, pazaryeri olarak kullanılan *agora* adlı meydana geldiler. Çeşitli yiyecekler satan satıcılar, mallarını alçak tezgâhlarda ya da doğrudan yere serdikleri örtülerin üstünde sergiliyor, müşteri çekmek ve diğer satıcıların seslerini bastırmak için avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı. Meydanda sıcak ekmekten, dumanları tüten ballı keklere; kıpkırmızı domateslerden, dalından yeni koparılmış incire kadar, akla gelebilecek her yiyeceği bulabileceğiniz, zengin bir pazar kurulmuştu. Sağa sola koşturan bir genç kız, koluna taktığı

sepette rengârenk çiçekler satıyordu. Adamın biri, önündeki tezgâha irili ufaklı şişeler içinde her derde deva olduğunu söylediği birtakım merhemler dizmiş, onları satmaya çalışıyordu.

Sütunlu geçitte oturan tefeciler, onlardan borç para isteyecek birileri gelsin diye bekliyorlardı. Hemen yan tarafta ise, içinde kocaman bir fırın bulunan bir çömlekçi atölyesi vardı. Atölyenin önündeki, üstü samanlarla örtülü sundurmanın altında oturan yaşlı adam, orada topraktan yapılmış incecik parfüm şişeleri satıyordu. O sırada sokağın karşısındaki bir dükkândan, bir tıslama duyuldu. Demirci, elindeki körükle ateşi canlandırma çalışıyor olmalıydı.

Maya, “Burada ticaretin bu kadar canlı olacağını ummazdım,” dedi. Kehanet Tapınağı'nın bulunduğu bölgeyi, huzur ve aydınlanma amaçlı bir ziyaret alanı olarak hayal etmişti; böyle vızır vızır işleyen bir ticaret merkezi olarak değil.

Meydandan çıkan bir yol, tapınağa doğru yükselerek ilerliyordu. Duvarın arkasında, tanrı ve hayvan figürlerinden oluşan zarif heykeller, bir tiyatro ve çatısı ince, uzun sütunlar üstünde yükselen uzunca bir tapınak binası vardı. Binanın alın kısmının köşelerinde, *akroter* adı verilen, altından birer Apollon süslemesi bulunuyordu.

Maya heyecanla, “Bu, Apollon Tapınağı olmalı!” dedi. “Bana sorarsanız, hemen kâhinlerin bulunduğu yere gidelim. Orayı çok merak ediyorum.”

Bir kakhaha atan Medias, “Apollon aşkına, bu iş o kadar kolay değil!” dedi. Önünüzde düzinelerce tapınak ziyaretçisi var. Sıraya girmeniz gerekecek. Ayrıca tapınağa girebilmek için *pelanos* ödeyeceksiniz.”

Ateş, “Ne ödeyeceğiz?” diye atıldı.

Medias bakışlarını gökyüzüne çevirerek “Vay, vay, vay! Sizin gerçekten de dünyadan haberiniz yok,” dedi. “Kehanet Tapınağı'na girebilmek için, pelanos adı verilen bir ödeme yapacaksınız. Delfi Tapınağı'nın nasıl böylesine göz kamaştırıcı hazineleri oldu sanıyorsunuz? Tüm kentler, Apollon'a yarana-bilmek için buraya bağış yapıyor. Tabii, bolca yapılan bu bağışlar da Delfi'nin hazine odasını tepeleme dolduruyor.” Sonra sesini alçaltarak, “Bütün bunlar para için ama ben şimdi fazla konuşmayayım. Her şey öyle uluorta söylenmez...” diye ekledi.

Çocukları önüne katan adam, onları meydandaki “Diyonisos'un Yeri” adlı basit bir hana sokarak, en arkadaki masalardan birine doğru sürükledi. Sonra da asık suratlı hancıya dönerek biraz ekmek, keçi peyniri, dört kişilik bir tencere mercimek çorbası, küçük bir testi şarap ve büyük bir testi su sipariş etti.

Hancı siparişleri alıp yanlarından ayrıldığında, Medias, “Ya, işte böyle,” diyerek sözlerine kaldığı yerden devam etti. “Bunların hepsi para için yapılıyor... Pelanos sürekli yükseltiyor, rahipler de sevinçle ellerini ovuşturuyor. Delfi halkı çok zengin, çok...”

Arkalarından, “Sen neler saçmalıyorsun öyle, Medias?” diyen bir ses duyuldu. Elinde *oinokhoe* adı verilen toprak bir şarap testisi ve bir kupa tutan meyhaneci, birden tepelerinde bitivermişti.

Medias, ürkek bir gülümsemeyle, “Yok bir şey,” diye mırıldandı. “Yalnızca kötü bir gün geçiriyorum, o kadar.”

Hancı, bardağa şarap koyarken, “Ağzından çıkanı kulağın duysun, bence!” dedi öfkeyle. Medias’a doğru eğilmişti. “Kehanet Tapınağı hakkında kötü konuşan, benim için de kötü konuşmuş demektir. Ve senin gibi birisi ileri geri konuştuğu için zarar etmeye niyetim yok! Anladın mı?”

Medias, aceleyle başını salladı. Hancı da lafı daha fazla uzatmadan yanlarından ayrıldı.

Maya, “Kehanetlerde bulunanın başrahibe olduğunu sanıyordum ama siz az önce *rahiplerden* söz ettiniz,” dedi.

Medias başını salladı. Ürkek bir bakışla çevredeki masaları kontrol etti. Kimsenin konuşmalarını dinlemediğinden emin olduktan sonra, “Bu, doğru. Apollon’un sözlerini ileten, Başrahibe Irini’dir,” dedi. “Fakat o da *profetes’lerin*, yani rahiplerin kontrolü altındadır. Hem...”

Hancının bu kez elinde bir tencereyle masalarına doğru yürüdüğünü gören Ateş, “Hişşt,” diyerek onu susturdu. Adam elindekileri masaya yerleştirip, mutfağa dönünceye dek beklediler.

Medias ancak ondan sonra sözlerini sürdürdü ve “İskender’in tapınağa geleceği duyulduğundan beri ortalık kaynıyor,” dedi. “O da kendisi hakkındaki kehanetleri öğrenmek istiyor. Birçok şey, Irini’nin söyleyeceklerine bağlı.”

Güneş, “Neden?” diye sordu.

Medias sesini iyice alçaltarak, “Yakında savaş çıkacak gibi görünüyor, Savaş Tanrısı *Ares* yardımcımız olsun!” diye yanıt verdi. “İskender, Makedonya’nın kralı ama duyduğum kadarıyla bu ona yetmiyor. Atina ve Tebai kentlerine saldırmayı planlıyormuş. Oraları da egemenliği altına almak istiyormuş. Belli ki bazı şüpheleri var. Belki de kesin kararını Başrahibe Irini’nin söylediklerine göre verecektir.”

Güneş dalgın bir tavırla, “Anlıyorum,” diye mırıldandı. “Peki, o zaman rahiplerin rolü ne?”

Medias yeniden çevreyi kontrol etti. Aceleyle bir yudum şarap içtikten sonra, “Unutun bunu,” diye mırıldandı. “Başımı belaya sokmak istemiyorum. Haydi, artık yemeğinizi yiyin. Yoksa fikrimi değiştireceğim, ona göre!”

Birkaç dakika boyunca sessizce yemek yediler. Maya hiç beğenmediği mercimek çorbasından birkaç kaşık aldıktan sonra, “Umarım Irini ile tanışma olanağı buluruz,” dedi. “O, güçlü bir kadın olmalı. Bir iş bulabilir miyiz, ne dersin? O zaman tapınağa girebilmek için *pelanos* da ödeyebilirdik.”

Medias, “Maalesef hiçbir fikrim yok,” dedi.

Maya içini çekti ve “Bu durumda başrahibe ile tanışmamız da biraz zor görünüyor,” diye söylendi.

Çorba kâsesinden başını kaldıran Medias, “Aslında zor değil,” dedi. “Çünkü Irini her sabah *Parnassos* Irmağı yakınlarındaki *Kastalia* Pınarı’nda yıkanır. Bu da onun kutsal görevlerinden biridir. Başrahibe oraya tek başına gider.”

Maya’nın kulakları dikildi. “Nerede bu *Kastalia* Pınarı?” diye sordu.

“Tapınakların hemen üstündeki bölgede, *Papadia* Boğazı’nın üst tarafındaki tepelerin arasındadır.”

Maya, arkadaşlarına anlamlı bir bakış attı. Tek kelime bile etmeden, ertesi sabah erkenden pınara gitme konusunda anlaşmışlardı. Maya çok heyecanlanmıştı. Güçlü bir başrahibe, açgözlü rahipler, güç peşinde koşan bir kral ve yakında gerçekleşerek kim bilir neleri değiştirecek olan bir kehanet beklentisi... Delfi, hiç de umduğu gibi huzur dolu ve sakin bir şehir değildi.

Kayıboluş

Çocuklar ertesi gün erkenden uyandılar. Günün ilk ışıkları, Maya, Ateş ve Güneş'in uyuduğu, az eşyalı odaya minicik bir pencereden süzölmüştü. Geceyi, içleri saman dolu, incecik şiltelerin üstünde geçirmişlerdi. Odadaki eşyalar cilasız, tahta bir masa; bir sandık ve sandığın üstündeki küçük bir yağ lambasından ibaretti. Medias'ın evi, küçük ve basit ama temiz bir evdi. Kâhinlikten iyi para kazanıyormuş gibi görünmüyordu.

Çocuklar ev sahibine bakındılar ama adam ortalıkta yoktu. Evin önünde bir kuyuya rastladılar. Tulumbayla kuyudan su çekip, buz gibi suyla ellerini ve yüzlerini yıkadılar.

Ateş, hayranlıkla, "Şu tepelere bakın!" diye bağırdı. "Nasıl da aydınlanmış!" Yükselmekte olan güneşin etkisiyle kızıla boyanmış olan Rodini ve Flembukos tepelerini gösteriyordu.

Maya, "Oyalanmayın da şu pınarı arayalım," diyerek arkadaşlarını uyardı. "Yoksa Irini'yi kaçıracacağız."

Taşlı bir keçi yolunu takip ederek, döne döne dağa tırma-

nırlarken, harika bir Papadia Kanyonu manzarası izliyordular. Çocuklar, omuzlarının üstünden geriye baktıklarında zeytin ağaçlarıyla kaplı, parlak yeşil Plistos Vadisi'ni ve tam ortasında dev Apollon Tapınağı'nın göze çarptığı tapınak bölgesini görebiliyorlardı. Binaların ve heykellerin arasındaki tapınak, sayısız sütunun üstünde görkemli bir biçimde yükseliyordu. Güneş, manzarayı izlemeye doyamıyordu. Sanki muhteşem bir açık hava müzesine bakıyor gibiydi. Bazıları yuvarlak, bazıları köşeli, akla gelebilecek her renkte, zarif, zengin süslemeli tapınaklar, dizi dizi sıralanmışlardı. Tepelerinde büyük olasılıkla eski kralların ya da tanrıların heykelleri bulunan sütunların dizili olduğu yollarla birbirlerine bağlanıyorlardı. Ayrıca çeşitli hayvan ve kadın figürleri içeren, daha kısa, bronz sütunlar da vardı. Güneş, gözlerini heykellerden alamıyordu. Ancak ayağı bir taşa takılıp tökezleyince, bakışlarını önündeki yola çevirebildi.

Kısa ama zorlu bir tırmanıştan sonra sessiz, sakin bir pınara geldiler. Bir grup karaçalının çevrelediği bir kayanın dibinden fıskıran su, az aşağıda minik bir gölet oluşturmuştu. Ortalık buram buram kekik kokuyor, arı vızıltıları duyuluyordu ama başrahibeden hiç iz yoktu.

"Belki de erken geldik," diye söylenen Maya, büyük bir taşın üstüne oturdu.

Güneş, pınara yaklaşarak elini suya tuttu. Fakat su elinin üstünden akarken, birdenbire kalakaldı. Pınarın hemen yanın-

daki parlak bir taşın üstündeki koyu renkli oval leke, dikkatini çekmişti. Elini *kitonuna* silerek kuruladıktan sonra, dikkatle lekeye dokundu. Bu, kan olabilir miydi?

Hemen arkadaşlarını yanına çağırdı. Maya, Ateş ve Kiya onun yanına geldiler.

Güneş, “Bu çok tuhaf değil mi?” diye mırıldandı.

Ateş, “Gerçekten de kana benziyor,” dedi. Korkmuştu. “Sizce burada neler olmuş olabilir?”

Güneş, “Belki de bir kaza olmuştur,” diye tahmin etti. “Biri kayıp düşmüş ve dizini kanatmış olabilir.”

O sırada Maya, “Bakın, burada başka kan izleri de var!” diye bağırdı. Haklıydı. İzler, iki çalılığın arasından geçerek küçük bir açıklığa ulaşıyor, orada yok oluyordu. Kumlu zemini gösteren Maya, “Baksanıza,

bunlar nal izleri,” dedi. Kaşlarını çatmış, düşünüyordu. Sonunda kararlı bir sesle, “Kan lekeleri kaza sonucu oluşmamış,” dedi. “Burada bir suç işlenmiş! Suçu işleyen kişi, buraya at üstünde gelmiş ve şu çalıkların arkasına saklanıp beklemiş.”

O sırada Kiya heyecanla miyavladı. Kiya ancak çocukların her işi bırakıp, dikkatlerini ona yöneltmelerini istediği zamanlarda böyle miyavlardı. Maya, Ateş ve Güneş, hemen kediye döndüler. Kiya, pınarın biraz yukarısındaki bir çalılığın önünde oturuyordu. Çocuklar, hayvanın yanına gittiler.

Güneş, bir dalda asılı duran siyah yün parçasına doğru uzanırken, “Buraya bir şey takılmış,” diye mırıldandı. “Bir tutam koyun yünü olabilir.” Ne yapacağını bilemez bir halde Kiya’ya bakarak, “Bununla ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu.

Maya, “Belki de çobanın biri, otlatmak için sürüsünü buralara getirmiştir. Etrafta olan bitene tanıklık etmiş birileri olabilir!” dedi.

Yn parçasını cebine koyan Güneş, “Amma da uydurdun!” diye söylendi.

Maya, “Gidip tapınaktakilere haber vermeliyiz,” diyerek ayağı fırladı.

“Acele etme!” diyen Ateş, onu durdurdu. “Dinleyin. Bunu siz de duydunuz mu?”

At kışnemeleri duyuluyordu. Çocuklar korku dolu gözlerle birbirlerine baktılar.

Maya, herkesin aklından geçeni söyleyiverdi: “Az önce burada bulunan kışilerin atları olmasın bunlar?” Aceleyle evreye bakındılar ama ortada at falan görünmüyordu. Bu arada bir tepeye sıçrayan Kiya, miyavlayarak çocukları uyardı. Kedinin arkasından tepeye tırmanınca, altlarında kıvrılarak tapınağı doğru uzanan yolu gören çocuklar irkildiler.

Ateş heyecanla, “ atlı!” diye mırıldandı.

Atlarının boynuna doğru eğilmiş olan biniciler dik yoldan dörtnala inerlerken, arkalarından bir toz bulutu yükseliyordu. Ateş, ortadaki atın üstünde iki kışi görür gibi oldu. Fakat emin değıildi. O sırada bir yol ayırımına gelen atlılar, doğıuya döndüler.

Güneş, “Kehanet Tapınağı’na gitmiyorlar,” dedi. “Hiç şaşırmadım doğırusu...”

Maya, “Ama biz hemen oraya gidiyoruz,” diyerek Güneş’in sözünü kesti.

Olabildiğince hızlı koşarak, yokuştan aşağı indiler. *Hoplit* adı verilen mızraklı iki asker, onları tapınağın kapısında durdurdu. Güneş hemen nöbetçilere, onları neden hiç bekletmeden içeri almaları gerektiğini açıkladı.

Askerlerden biri, “O zaman sizi Başrahip Korobios’a götürelim,” dedi. Böylece çocuklar, Delfi Tapınağı bölgesindeki *Kutsal Yol* adı verilen ana yola çıktılar. Önlerinde uzanan görkemli manzara, nefeslerini kesmişti. Kapının hemen sağında, devasa bir bronz boğa heykeli vardı. Asker, “Bu heykel, Apollon’a saygılarını sunmak isteyen Kerkiralılar tarafından tapınağa hediye edildi,” diye açıkladı. Boğa heykelinin ardında, koca bir grup koruyucu tanrı heykeli sıralanmıştı. Sol tarafta ise yine dev bir at heykeli vardı.

Rehber rolünü üstlenmeyi pek sevdiği anlaşılan asker bu kez, “Argiverliler’den bir hediye...” diye açıkladı. “Onu, Spartalılar’a karşı kazandıkları zaferin şerefine, Apollon’u kutsamak amacıyla gönderdiler.”

Yol sağa doğru kıvrılarak hafifçe dikleşmişti. Hazineslerin saklandığı kare cepheli, penceresiz evler, oyuncak kaleler gibi art arda dizilmişlerdi. Fakat bu binalar, içlerinde değerli hazineler

barındırıyor, onları meraklı gözlerden gizliyorlardı. Neredeyse her Antik Yunan kenti gibi, Delfide de tanrıları kutsamak ve onlara adak adamak için özel hazine evleri inşa edilmişti. Çocuklar çevreyi hayranlıkla inceleyerek askeri izlerlerken, *buleteryon* adı verilen binanın önünden geçtiler. Askerin söylediğine göre bu, Delfi Senatosu'nun toplandığı binaydı. Ondan sonra da *pritaneyon*'a; yani kutsal ateşin yandığı, şehir için önemli kararların alındığı ve ayinlerin gerçekleştiği binaya geldiler. Asker, onlara beklmelerini söyledikten sonra oradan ayrıldı.

Çocuklar buldukları yerden, tam ortada yer alan görkemli Apollon Tapınağı'nı rahatça görebiliyorlardı. Altmış metre boyunda ve yirmi bir metre enindeki tapınağı ilgiyle incelediler. Çatıyı, dönemin yaygın kullanılan mimari biçimi olan *Dor* stili başlıklarla son bulan, oldukça sade sütunlar taşıyordu. Tapınak, genel olarak çok da abartılı süslemelerle doldurulmamıştı. Çok büyük olmasına rağmen, sade bir yapı olduğu söylenebilirdi. Zaten bu bölge, insanların tanrılara tapınmak için ziyaret ettiği, sakin ve insanın kendisiyle baş başa kalabileceği bir yerdi.

Kısa süre sonra yanlarına ufak tefek, sıska bir adam yanaştı.

Adam haşın bir tavırla, "Benim adım Androtion," dedi. "Ben bir rahibim." Nedense çok alçak bir sesle konuşuyordu. Ağzı bir çizgi gibiydi. Gözleriyse fıldır fıldır dönüyor; aynı anda dört bir yanı kontrol etmeye çalışıyordu. Rahip, oldukça gergin görünüyordu.

“Peşimden gelin,” diye homurdanarak, çocukları *pritaneyon*’a soktu. Binanın içinde hoş bir serinlik vardı. Az sayıdaki küçük pencereden içeri zorla giren günışığı, binayı tam olarak aydınlatamıyordu. Androtion, bir anda ortadan kayboldu.

Bir masanın ardından, bembeyaz bir *kitona* bürünmüş, iriyarı, sakallı bir adam doğruldu. En az yetmişine merdiven dayamış gibi görünen bu ak saçlı adam, zeytin rengi gözleriyle çocukları bir süre inceledi. Güneş, Maya ve Ateş bu bakışların altında ezilir gibi oldular. İriyarı adamın güçlü biri olduğu ortadaydı. Kendisi de bunun farkındaydı belli ki.

Sonunda, derinden gelen sert bir sesle, “Ben, Başrahip Korobios,” dedi. “Siz kimsiniz?”

Güneş yutkundu. Her zamanki gibi, öne çıkıp konuşması gereken oydu. Maya ile Ateş, bu işi en iyi onun yaptığı konusunda hemfikirdiler. Ama nedense Güneş bu kez ürküyordu.

Başrahip, “Size bir soru sordum!” diye üsteledi.

Kendini toparlamaya çalışan Güneş, Medias’a anlattığı öyküyü adama da tekrarladı. Ardından da pınarın bulunduğu yerden aşağı bakarken gördüklerini anlattı.

Güneş sözlerini bitirdiğinde, düşünceli bir tavırla başını sallayan Korobios, “Üç çocuk, bir kedi ve bir şüphe...” diye mırıldandı. Yüzündeki o soğuk ve kibirli ifade yok olmuştu. “Kan lekeleri, pekâlâ bir hayvana da ait olabilir,” dedi. “Ancak... Hımm, ilginç... İrini, her zamanki gibi bu sabah da gün ağarır-

ken pınara gitti ama hâlâ geri dönmedi. Üstelik tören başlamak üzere... İlk ziyaretçiler kapılara geldi bile. Hemen pınara birkaç asker gönderip, Irini'yi aratacağım. Siz de bu arada benim misafirim olun. Karnınız aç mı?"

Çocuklar başlarını salladılar. Korobios, kölelerden birine birkaç talimat verdi. Sonra onları yandaki bir odaya götürdü. Çocuklar banklara oturup, kölenin getirdiği bir testi taze sütle, dumanı tüten ekmeği ve peyniri afiyetle mideye indirmeye başladılar. Tepside meyve bile vardı.

Çocuklar yemeklerini yerken, Korobios onlara kehanet bölgesi hakkında bilgi verdi ve "Delfi, ülkenin en önemli Kehanet Tapınağı'dır," dedi. "Apollon'un, başrahibe aracılığıyla söylediklerini duymayı ya da bir kâsenin içinden aldıkları fasulyelerin siyah ya da beyaz olmasına göre sorularına yanıt isteyen binlerce insan buraya akın eder. Siyah hayır anlamına gelir, beyazsa evet. Gerçi siz bunu biliyorsunuzdur..."

Çocuklar, bu duydukları dünyanın en sıradan bilgisiymiş gibi davrandılar.

Korobios sözlerini sürdürerek, "Kehanet Tapınağı, kişisel sorunlarda da işe yarar ama en önemli özelliği, dünya çapındaki politik kararlarda da etkili olmasıdır," dedi. Sesi yeniden sertleşmişti. "Delfi bir güç merkezidir; Tanrıların istekleri burada dile getirilir."

Çocuklar saygıyla sustular.

Yarım saat sonra, *taksiark* adı verilen yüksek rütbeli bir subay gelip, Korobios'a rapor verdi. Subay, "Pınarın çevresinde gerçekten de kan izleri var," dedi. "Ama izlerin Irini'ye ait olup olmadığını bilemiyoruz. Ondan tek bir iz bile yok."

Korobios, subayı yanından gönderdi. Kısa bir süre kimse-den ses çıkmadı. Çocuklar gözlerini yerdeki renkli mozaiklere dikmiş, düşünüyorlardı.

Sonunda Korobios, "Apollon aşkına! Irini nereye gitmiş olabilir?" diye mırıldandı.

Maya, "Başına kötü bir şey gelmiş olmasın?" diye atıldı.

Sert bir bakışla ona dönen başrahip, "Böyle konuşma!" dedi. "Kanın kime ait olduğu belli değil. Burası kutsal bir mekân; boş sözlerin ve gelişigüzel tahminlerin yeri değil. Tapınak sınırları içinde kalmanıza izin vereceğim ama sağda, solda boş boş konuşmanızı istemiyorum."

Güneş sevinçle, "Burada kalabilir miyiz?" diye sordu.

Başını sallayan Korobios, "Evet, Zeus adına! Ancak dilinizi tutacaksınız," dedi. "Irina hakkındaki dedikodular çoktan yayılmıştır."

Yerinden kalkan yaşlı adam, "Benim gitmem gerekiyor. Yapacak işlerim var," dedi. "Burada neler yapabileceğinizi kölelerle konuşun. Her zaman yapılacak bir iş bulunur. Size misafirhanede bir oda ayarlasınlar. Misafirhane, *pritaneyon*'un hemen yanında."

Korobios odadan çıkar çıkmaz diğerlerine dönen Güneş, “İrini hakkında ne gibi dedikodular varmış ki?” diye sordu.

Omuz silken Ateş, “Hiçbir fikrim yok, ama öğrenmesi zor olmasa gerek,” diye mırıldandı.

Lanet

Günün ilerleyen saatlerinde, çocuklar da kölelerle birlikte çalışarak Apollon Tapınağı'nın önündeki meydanı süpürdüler.

Güneş hayranlıkla, "Ne güzel bir tapınak, değil mi?" dedi. Bu arada bir fırsat bulup tapınağa girebilmeyi umuyordu. Ayrıca, bir kehanet törenine katılmayı çok isterdi. Ne var ki, yakın zamanda bir tören yapılması olası görünmüyordu; en azından İrini geri dönene ya da bu işi yeni bir rahibe üstlenene dek...

Öğleden sonra çıkagelen Theodorus adlı başka bir rahip, çocuklara Apollon Tapınağı'nı gören misafirhanede bir oda ayarlama görevini üstlenmişti. Misafirhanede Maya, Ateş ve Güneş'ten başka kalan yoktu.

Theodorus; çalı gibi gür kaşlı, saçları iyice seyrelmiş, yusuvarlak bir adamdı.

Üzgün bir sesle, "Kimsesiz olduğunuzu öğrendim ve çok üzüldüm," derken, boynundaki deri kolyenin ucundaki süsü evirip çeviriyordu. Kolyenin ucunda, *kitara** çalan bir Apollon

* Gitara benzeyen bir çeşit Antik Yunan çalgısı. (Ed.N.)

tasviri vardı. “Kötü günler geçiriyoruz. Bunların üstüne bir de Makedonlarla Tebai halkı arasında savaş çıkmasın diye, Zeus’a sürekli dua ediyorum. Ülkemizin barışa ihtiyacı var. Yakında İskender buraya gelecek. Kehanet Tapınağı’nın onu yeterince etkilemesini umuyorum. Ayrıca...”

O sırada içeri dalan bir köle, adamın daha fazla konuşmasını engelledi. “Theodorus, lütfen *pritaneyon*’a gelir misin? Koro-bios bize bir şey söyleyecekmiş.”

Theodorus şöyle bir dikilerek, “Öyle mi?” dedi. “Şimdi merak ettim, işte. Belki de Irini’yi bulmuşlardır.”

Ateş umutla, “Biz de gelebilir miyiz?” diye atıldı.

Rahip, başını iki yana salladıktan sonra hızlı adımlarla çocukların yanından ayrıldı. Ateş, “Tüh!” diye mırıldandı. “Orada olmayı çok isterdim.”

Maya, masum bir bakışla, “Biraz yaklaşıp kulak kabartsak, olmaz mı?” dedi.

“Rahiplerin konuştuklarını gizlice dinlemek niyetindesin galiba.”

Maya sırtarak, “Böyle söyleyince kulağa çok kötü geliyor,” dedi. “Şu Prita... adı her ne ise, onun yanından bir geçelim, bakalım.”

Güneş, “Pritaneyon,” diye düzeltti. İç çaktı ama sonra o da çaresizce Maya, Ateş ve Kiya’nın peşinden belediye binasına doğru yürüdü.

Şanslıydılar. Aralık bir pencereden, tanıdık bir ses duyuluyordu. Bu, Başrahip Korobios'un sesiydi. Çocuklar dikkatle çevreyi kontrol ettiler. Ortalıkta kimsecikler görünmüyordu. *Pritaneyon*'un hemen yanındaki iki fıstık çamının gölgesinde kalırlarsa, içeride konuşulanları göze çarpmadan dinleyebilirlerdi.

O sırada Korobios ciddi bir sesle, "Maalesef size iyi haberler veremeyeceğim," dedi. "Irinî'den hiçbir iz bulamadık. Korkarım, bu gidişle hiçbirimiz lanetten kurtulamayacağız!"

Theodorus'un, "Ama neden?" dediğini duydular.

Korobios, "Biliyorsun ki, bir başrahibe yalnızca Apollon'u sevebilir," diye karşılık verdi. "Fakat görünen o ki Irini bir ölümlüye âşık olmuş!"

Dinleyicilerden bir uğultu yükseldi.

Korobios, "Bu kadarla da kalmıyor," diyerek sözlerini sürdürdü. "Irinî'nin, sevdiği kişinin peşinden gittiğini gösteren ipuçları da var. Bu da, Irini'nin muhtemelen Kehanet Tapınağı'nın gazabına uğradığı anlamına geliyor!"

"Bu kutsal tapınak, Işık Tanrısı Apollon'a adanmıştır. Ancak ona ihanet edenler, lanetlenir. Bu günahı işleyen birini, Apollon doğruca Karanlıklar Dünyası'na, sonsuz *Erebos*'a yollayiverir. Kehanet Tapınağı'nı korumak bizim görevimizdi. Irini'ye daha iyi göz kulak olmamız ve onu kötülüklerden korumamız gerekirdi. Ama beceremedik!"

Rahipler utançla sustular.

Sonunda Theodorus üzgün bir sesle, “Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Korobios, “Dua edin!” dedi. O kadar alçak bir sesle konuşmuştu ki, çocuklar onu zorlukla duyabildiler. “Dua edin de, Irini geri dönsün. Eğer yarın sabaha kadar dönmezse, yeni bir başrahibe seçmek zorundayız. Belki bu, Apollon’u yatıştırır. Haydi, şimdi gidin!”

Çocukların misafirhaneye dönme zamanları gelmişti. Sessiz bir bakışmadan sonra, koşarak oradan ayrıldılar. Bir dakika sonra da Theodorus göründü.

Rahip, “Of, çok kötü,” dedi inleyerek. “Bu iş nasıl bu hale geldi, anlamıyorum.”

Durumdan haberi yokmuş gibi davranan Maya, yapmacık bir ilgiyle, “Ne oldu?” diye sordu.

Theodorus, nasıl anlatacağını bilemiyordu. Bir süre düşündükten sonra, Irini’nin hâlâ kayıp olduğunu söyledi. Umutsuzluğu ve can sıkıntısı her halinden belli oluyordu.

Maya, “Hemen umutsuzluğa kapılmayın,” dedi. “Gün doğmadan, neler doğar!”

“Hiç sanmıyorum!” dedi Theodorus başını sallayarak. “*Erinyenler* gelip bizi...”

Maya, “Kimler?” diye atıldı.

Rahip şaşkınlıkla kıza baktı ve “Sen *Erinyenler*’i bilmiyor musun?” diye sordu.

Maya, bilmediğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Theodorus başını kaşıyarak, “Çocuklarımızın eğitimi için daha çok çaba göstermemiz gerek,” diye mırıldandı. “Ben sana anlatayım. İntikam tanrıçaları *Alekto*, *Megaira* ve *Tisiphone*; kanatlı, çirkin yaratıklardır. Saçlarının arasında yılanlar dolaşır, meşaleler yanar. Gözlerinden kanlar sızar. Kılıçları, mızrakları vardır ama en büyük silahları çığlıklarıdır. Öyle korkunç çığlıklar atarlar ki, duyanların kalbi durabilir. *Erinyenler* tanrısal düzeni ve yasaları korur, bunlara karşı gelenleri alıp götürürler!

“Belki de Apollon, sevgili Irinimiz’i alıp Karanlıklar Ülkesi’ne kaçırmaları için intikam tanrıçalarını göndermiştir... Ve belki bizi de aynı kader bekliyordur: Kehanet Tapınağı’nın laneti!”

Maya, “Sakin olun, lütfen,” diye mırıldandı. “Şimdilik, öyle bir şey olacakmış gibi görünmüyor!”

Theodorus yorgun bir sesle, “Sen nereden bileceksin ki?” diye karşılık verdi. “Ben hemen kapılardan birine gidip ziyaretçilere bugün tören yapılmayacağını, yarın yeniden gelmelerini söyleyeyim. Bu hiç iyi olmadı. Olay çıkacak.”

Rahip çoktan yola koyulmuştu bile.

Misafirhaneden dışarı çıkan çocuklar, hazine binalarından birinin gölgesine oturdular.

Maya, “Harika, Theodorus bize herhangi bir iş vermedi,” dedi. O sırada bacaklarına sürtünen Kiyayı kucığına alarak,

“Öncelikle şunu söylemeliyim ki, ben lanete inanmıyorum,” diye ekledi. “İrini’nin kaybolmasının ardında başka bir şey olmalı.”

Ateş, “Bence de...” diyerek Maya’ya katıldı. “Nihayet bulduğumuz ipucunu araştırma zamanı geldi. İrini kaybolduğunda, sürüsüyle yakınlarda gezinen kişi kimdi?”

Güneş, parmaklarını şıklattı ve “Bunu Medias bilebilir bence,” dedi. “Sonuçta Delfideki herkesi tanıyor. Haydi, gidip ona soralım!”

Çocuklar, tapınak bölgesinin kapısında bekleyen ziyaretçilerle konuşmaya dalmış olan nöbetçilerin önünden, dikkat çekmeden süzülüp meydana gittiler. Biraz aradıktan sonra, Medias’ı *Diyonisos’un Yeri*’nde buldular. Kâhin, bir masaya oturmuş, yanındaki iki erkekle konuşuyordu. Adamlardan biri Medias’tan biraz daha genç, diğeri ise daha yaşlıydı. Fakat değerli kumaşlardan dikilmiş giysiler giymiş olan bu iki adamın da zengin kişiler oldukları belliydi. Çocuklar, üçlüyü rahatsız etmek istemiyorlardı ama yine de pek fazla uzaklaşmayıp konuşulanlara kulak kabarttılar. Neyse ki hancı çok meşguldü; yoksa çocukları fark edip, hemen dışarı atardı.

O sırada Medias, yüzünde yılışık bir gülümsemeyle, “Ah, saygıdeğer Battos,” dedi. “İnanın bana, kehanet yeteneğim sizin gibi kişilere hizmet etmem için bahşedilmiş.”

Battos denen adam elini şöyle bir sallayarak, “Biz tapınakta söylenecekleri duymak istiyoruz, sıradan bir kâhinin sözlerini değil,” dedi.

Medias, “Ama tapınak bugün kapalı,” dedikten sonra genç adama dönerek, “tapınaktan öğrenmek istediğiniz şey nedir, değerli Philippos?” diye sordu.

Genç adam iç çekti ve “Evlenmem gerekiyor,” dedi. Battos’a öfkeli bir bakış atan delikanlı, “Babam benim için zengin bir kız olan Phano’yu seçti ama kız çok çirkin,” diyerek sözlerini sürdürdü. “Bense güzel Eleftheria’yı istiyorum ama...”

Araya giren babası sert bir sesle, “Ama o da beş parasız!” diyerek oğlunun cümlesini tamamladı. “Böyle bir evliliğin kimseye yararı olmaz!”

Medias, “Anlıyorum,” diye mırıldandı. “Bu oldukça ciddi bir durum; tam benim alanıma giriyor. Yalnızca birkaç *drahmi* karşılığında, sizin adınıza tanrılarla iletişim kurarım. Hangi adayı seçmeniz gerektiğini, kalbinizi mi yoksa cebinizi mi düşünmenin daha yararlı sonuçları olacağını tanrılara sorabilirim.”

Ateşe değmiş gibi yerinden fırlayan Battos, yemeğinin geri kalanını masanın ortasına doğru iterek, “Yeterince gevezelik ettik,” diye homurdandı. “Gidelim artık. Yürü bakalım, Philippos!”

Philippos istemeye istemeye babasını izledi. İki adam çıkıp gittiler.

* Gümüş Yunan parası. (Ed. N.)

Çaresizlikle omuz silken Medias çocuklara dönerek, “Nerelerdeyiniz?” diye sordu. “Sizi özlediğimden değil ama en azından bir teşekkür etmenizi beklerdim doğrusu.”

Güneş geçen süre içinde olanları özetleyince Medias, “Harıka!” diye bağırdı. “Demek artık kalacak bir yeriniz var. Umarım benim de şansım yaver gider. Şu Battos’u, oğlunun geleceğinin benim ellerimde olduğuna ikna edemedim.”

Ateş, “Battos’la Philippos nereden geliyorlarmış?” diye sordu.

Medias, “Tiros limanından,” diye cevap verdi. “Battos, Fenikeli zengin bir tüccardır. En azından o öyle olduğunu söylüyor, cimri ihtiyar, ne olacak!”

Bu aşamada Güneş, konuşmayı ustalıkla istediği yöne çevirmeye başladı. Ayrıca şanslıydılar, çünkü Medias gerçekten de Delfi’deki tüm çobanları tanıyordu. “Yaşlı Sitalkes, sürüsünü Kastalia Pınarı’nın oralarda otlatmayı sever. Dün de oralardaydı herhalde. Ava çıkarken koyunlarını o tarafa doğru götürdüğünü gördüm,” dedi.

Çocuklar Medias’ı şaşkın bir halde masada bırakıp, aceleyle onun yanından ayrıldılar. Dışarıya çıktıklarında, Sitalkes’in evini sordular. Ev, kentin biraz dışındaki bir tepenin üstündeydi ve etrafında buğday tarlaları ile geniş bir zeytinlik vardı. Kulübe, önünde bir kuyu olan, basit, taştan bir yapıydı. Bir ağılda yaklaşık elli kadar koyun vardı.

Maya, “Şanslıyız, bizim çoban evde galiba,” dedi.

Haklıydı. Kapıyı yaşlı bir adam açtı.

“Üç çocuk ve bir kedi – ilginç... Karımı da beni de pek ziyaret eden olmaz. Yoksa bir haber mi getirdiniz? Öyleyse umarım iyi bir haberdir, Zeus’un habercisi *Hermes* aşkına!”

“Bir haber getirmedi,” diyen Maya, adama gülümsedi. “Ama size bir soru sormak istiyoruz.”

Sitalkes bir an duraksadı. “Nasıl bir soru?” demekle yetindi.

Maya, “Biz Korobios’un talimatıyla buraya geldik,” dedi. O sırada Ateş’le Güneş’in şaşkın bakışlarını görünce gülmemek için başını çevirdi. “Herhalde Irini’nin kayıp olduğunu duymuşsunuzdur. İzleri Kastalia Pınarı’nda yok oluyor. Siz de dün oralardaydınız...”

Sitalkes kendini korumak ister gibi kollarını kaldırarak, “Ben mi? Bu doğru değil, bunu da nereden çıkardınız?” dedi. Başını hızla sallıyordu ama alnında ter damlacıkları belirmişti. “Hayır, orada değildim,” diye üsteledi. “Hiçbir şey de görmedim. Şimdi beni rahat bırakın, yoksa...” Arkasını dönen adam, kapının yanında duran tırmığı alıp çocuklara doğrulttu. “Şimdi defolun buradan!” dedi öfkeyle.

Güneş, Ateş ve Maya, olabildiğince hızlı koşarak tepeden aşağı indiler. Ancak yüz metre kadar sonra durdular. Nefes nefese kalmışlardı.

Güneş, “Bir arpa boyu bile ilerleyemedik,” diye söylendi. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Maya, “Ben seninle aynı fikirde değilim,” diyerek karşı çık-

tı. “Sitalkes bize yalan söyledi. Ne kadar gergin olduğunu fark etmediniz mi? Üstelik sinirlendi de. Size söylüyorum; bu çobanın gizlediği bir şeyler var.”

Ateş de başını salladı ve “Bence çok korkuyordu,” diye ekledi. “Ama kimden?”

Maya, “Bunu da öğreneceğiz,” diye cevap verdi.

Gizemli Rahibe

Ertesi sabah Theodorus onları erkenden uyandırdı.

“Kalkın! Kalkın! Yapılacak bir sürü iş var!” diye bağırdı.

Ateş uykulu bir sesle, “Ne var ki?” diye sordu.

Rahip iç çekti. “İrini hâlâ kayıp ama biz papazlar, yeni bir başrahibe seçtik: Thargelia!”

Maya, “Sahi, nasıl pythia olunuyor?” diye sordu.

“Bir kere Delfili ve genç bir kadın olmalı. Sonra, öngörü yeteneği olmalı ve hayatı boyunca yalnızca Apollon’a hizmet etmeye hazır olmalı. Thargelia tüm bu şartlara uyuyor. Dilerim, kendinden önceki başrahibe kadar başarılı olur. Zavallı İrini! Aşk Tanrıçası Afrodit adına, umarım başına kötü bir iş gelmemiştir!”

Güneş, “Kehanet Tapınağı açılacak mı bugün?” diye sordu.

Theodorus başını salladı. “Evet, Korobios öyle emir verdi. Size de başka görevler verilecek.”

Çocuklar birden dikkat kesildiler.

Rahip, “Törenlere yardımcı olacaksınız,” diyerek sözlerini

sürdü. “Ayrı ayrı çalışmanız gerekecek. Kızımız Maya, baş-rahibe hizmet edecek, ayrıca sunağın üstünde defne yaprakları yakacak. Siz erkekler ise tavsiye almaya gelenlere rehberlik edeceksiniz. Ayrıca yıkanma ve kurban sunma sırasında da görevlilere yardım edeceksiniz.”

Maya ayağa fırlayarak, “Demek sonunda Apollon Tapınağı’na girebileceğiz?” dedi.

Theodorus net bir biçimde, “Evet,” diye yanıt verdi. “Fakat hemen sevinmeyin. Bu ayrıcalıkların yanında birtakım zorunluluklarınız da olacak.”

Ateş şüphelenmişti. “Ne gibi?” diye mırıldandı.

Rahip sesini alçaltarak, “Apollon’un sırdaşları ve hizmetkârları olacaksınız. Bu da ona her koşulda itaat etmeniz anlamına gelir,” dedi. Bir süre susan rahip, çocukları dikkatle süzdü. Sonra çakmak çakmak gözleriyle onlara bakarak, “Bundan böyle, dün yaptığınız gibi, izin almadan tapınak bölgesini terk etmeyeceksiniz. Korobios özellikle uyardı,” dedi.

Çocuklar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Belli ki her adımları yakından izleniyordu...

Rahip, “Ayrıca sürekli soru sormaktan da vazgeçeceksiniz,” diye ekledi. “Korobios, tanrıların isteklerini tartışmanın sizin üzerinize vazife olmadığını söyledi. Anladınız mı?”

Ne diyeceklerini bilemeyen çocuklar, sessizce başlarını salladılar.

Kapıya doğru yürüyen Theodorus onları, “Çok dikkatli olun yoksa lanetlenirsiniz!” diye uyardı. “Ve fazla oyalanmayın. Tören için sizi birazdan gelip alırlar!”

İlk olarak Maya çağrıldı. Theodorus gittikten yarım saat sonra, asık suratlı rahip Androtion, kızı almaya geldi. Kiya, Maya'nın bacaklarına sürtünüp duruyordu. Kız odadan çıktığında da peşini bırakmadı.

Güneş, “Buraya gel, Kiya!” diye seslendi ama kedi ona kulak asmadı. Hayvan, bir gölge gibi Maya'nın peşindeydi.

Androtion, Maya'yı tapınakların en arkasındaki küçük bir binaya götürdü. Orada kıza dizlerine kadar inen yeni bir *kiton* verdiler. Maya üstünü değiştirir değiştirmez, Androtion onu kapılardan birinin önünde bekleyen bir tören grubunun yanına götürdü. Grupta Korobios, birkaç başka rahip ve yeni Başrahibe Thargelia vardı.

Onlara doğru yaklaştıklarında, Maya ürperdi. Genç kadının ince yüzü oldukça solgundu; hatta ölü gibi bembeyazdı. Kömür karası saçları birbirine karışmış, bir kısmı alnından yüzüne dökülmüştü. Thargelia, Maya'ya doğru baktı ama sanki onu görmüyordu. Yüzü bir maske gibi ifadesizdi. Gözleri Maya'nın arkasındaki bir noktaya sabitlenmişti. Sabahın bu erken saatinde Delfi'nin üstüne çöken sıcağa karşın Maya, üşüdüğünü hissetti. Yeni başrahibe gerçekten çok tuhaftı.

Korobios, tek kelime etmeden, kızı küçük grubun arkasına doğru itti. Ondan sonra da en öne geçip arkasındaki grupla beraber kapıya doğru yürümeye başladı. Başrahibe, yüzünü bir tülle örtmüştü.

Maya, sanki yüzünü görürlerse düşüncelerini de okuyabileceklermiş gibi, korkuyla başını önüne eğmişti. Kafasının içinde bir sürü soru dolaşıyordu. Neden tapınak bölgesinden ayrılmalarına izin yoktu? Niçin her adımları izleniyordu? Çok fazla şey görmüş olabilirler miydi? Yoksa tehlikede miydiler? Belki de Irini'nin ortadan kayboluşunu örtbas etmeye çalışıyorlardı. Bu fikir, Maya'ya oldukça mantıklı geldi. Ne de olsa gösteri devam etmeliydi. Delfi kentindekiler kehanetler sayesinde geçimlerini sağlıyorlardı ve ticaretin aksamasına izin vermeyecekleri çok açıktı.

Maya dişlerini sıktı. Irini'nin kayboluşundaki gizemi çözmeye kararlıydı. Onu korkutmalarına izin vermeyecekti. Herhalde Ateş'le Güneş de böyle düşünüyordu.

Bu arada Ateş'le Güneş de Theodorus'un emirlerine uyarak, Kehanet Tapınağı'ndan bilgi almaya gelen insanlarla ilgileniyorlardı. Gruptakilerden biri, Atinalı zengin bir kuyumcuydu. O da kaynağa getirilmişti; üstelik başrahibeden hemen sonra... Ardından rahip, mücevher tüccarıyla beraber çocukları

tapınağın *pronaos* adı verilen giriş salonuna götürdü. Salonun duvarına “*Gnothi Sauton*”, yani “Kendini Tanı” cümlesi kazanmıştı.

Gözleri içerideki loşluğa alışan Ateş’le Güneş, oldukça şaşırılmışlardı. Her yer ıslıl ıslıl parıldıyordu. Bir köşede, altından bir kurna duruyordu ve içi kutsama suyuyla doluydu. Bir başka köşede gümüş bir boğa heykeli, bir diğer köşede ise altın yıldızlarla süslenmiş bronz bir sütun vardı.

Theodorus kuyumcuya dönerek, “Giriş ücretini ödemeye hazır mısın?” diye sordu. Adam hemen başını sallayıp, göz alıcı pelerininin altından bir para kesesi çıkardı. Theodorus keseye bir göz attı. Para kesesi birkaç saniye içinde rahibin giysisinin kıvrımları arasında gözden kaybolmuştu. Bu arada yüzündeki ifade hiç değişmemişti.

Rahip, “Burada bekle,” diyerek selvi ağacından yapılmış ve fildişi kakmalarla süslenmiş geniş kapının yanındaki bankı işaret etti.

Kuyumcu, “Bu kapının ardında, kutsalların kutsalı *aditon** mu var yoksa?” diye sorma cesaretini gösterdi. Sesi, saygı dolu bir fısıltı halinde çıkmıştı.

“Ben bir şey söylemedim...” diyen Theodorus, kollarını göğsünde kavuşturarak, “Şimdi sus ve bekle!” diye mırıldandı.

Başrahibe, Kastalia Pınarı’nda yıkanıp sembolik olarak temizlendikten sonra tören alayı, kehanet bölgesine yöneldi.

* Tapınağın sadece rahiplerin girebileceği, en kutsal bölümü. (Ed. N.)

Apollon Tapınağı'na girdiklerinde, başrahibe yüzünü örten tülü kaldırdı. Aile Tanrıçası *Hestia*'nın, tapınağın orta yerindeki sunağında her zamanki gibi ateş yanıyordu. İki adam, sürükleyerek içeri soktukları bir keçiyi sunağın önüne getirdiler. Korobios, Maya'nın getirdiği kovadan biraz soğuk su alıp keçinin sırtına döktü ve tepkisini izledi.

Sonra, "İyi," dedi. "Hayvan titredi. Bu, Apollon'un hazır olduğunu gösteren kutsal bir işarettir."

Bunun üzerine hayvanı sunağa çıkarıp kurban ettiler. İçi kalkan Maya, irkilerek arkasını döndü ve bu nedenle Korobios tarafından azarlandı. Adam, kızın eline *günlük*, *banotu* ve *afyon* sıkıştırıp, bu bitkisel malzemeleri sonsuz ateşte yakmasını emretti. Maya söyleneni yaptı. Başrahibe, sunağa iyice yaklaştı ve ateşten yayılan kokuyu derin derin içine çekti. Sonra birden sallanmaya başladı. Dumanın sarhoş edici bir etkisi olmalıydı. Durumu fark eden Korobios, hemen başrahibenin yanına yaklaşarak onu tuttu. Sonra grubu da peşine takıp, başrahibe ile beraber kutsal odaya gittiler. Maya'nın gözleri Kiya'yı arıyordu ama kediden iz yoktu.

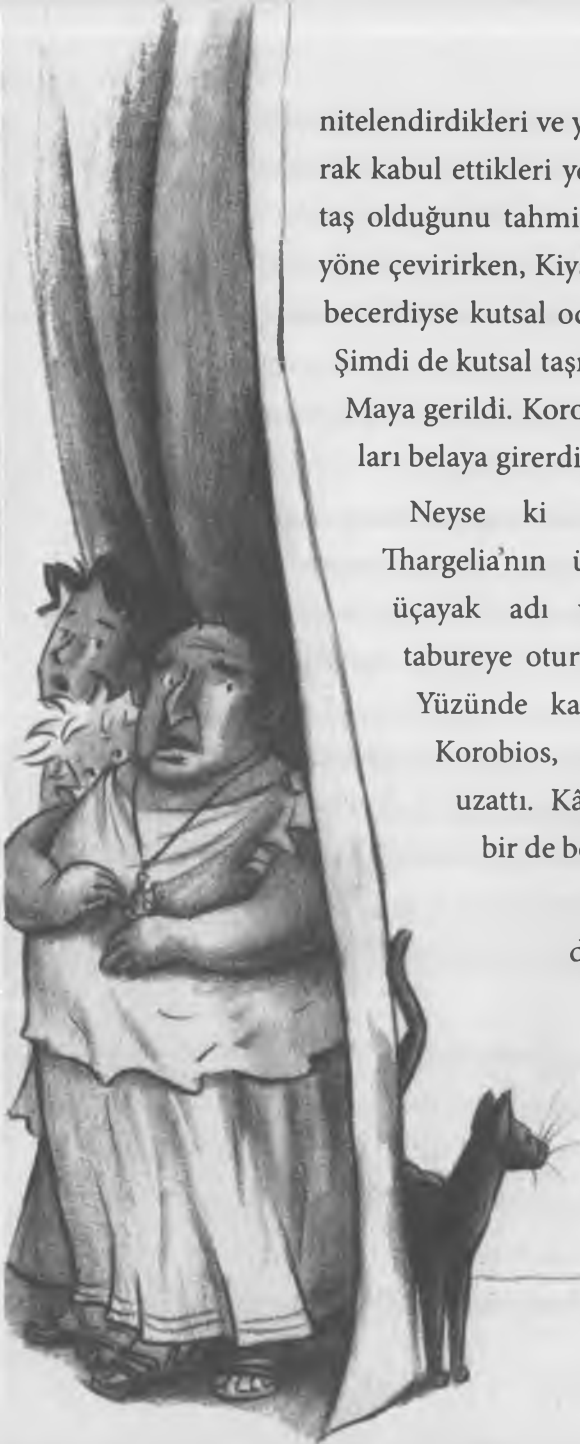
Aditon kutsal ateşle aydınlanmıştı. Titreşen alevlerin ışığı, altın bir Apollon heykelinin, kutsal defne ağacının ve bir mezar taşının üstüne düşüyordu. Maya, mezar taşının üstündeki yazıyı güçlükle okuyabildi; mezar, Zeus'un oğlu Diyonisos'a aitti.

Salonun arka duvarında büyük, koni biçiminde bir taş duruyordu. Maya bunun, Yunanlıların "Dünya'nın Göbeği" diye

nitelendirdikleri ve yeryüzünün merkezi olarak kabul ettikleri yeri gösteren *omfalos* adlı taş olduğunu tahmin etti. Bakışlarını başka yöne çevirirken, Kiyâ'yı gördü. Hayvan, nasıl becerdiyse kutsal odaya sızmayı başarmıştı. Şimdi de kutsal taşın tam arkasına sinmişti. Maya gerildi. Korobios kediyi görürse başları belaya girerdi.

Neyse ki rahibin tüm dikkati Thargelia'nın üzerindeydi. Başrahibe, üçayak adı verilen kutsanmış bir tabureye oturdu ve gözlerini yumdu. Yüzünde kararsız bir ifade vardı. Korobios, kıza gümüş bir kâse uzattı. Kâsenin içinde bir siyah, bir de beyaz fasulye tanesi vardı.

O sırada ayak sesleri duyuldu. Maya, birile-

rinin alçak sesle konuştuklarını işitti. Konuşanlardan biri Theodorus'tu. Maya, hemen sağındaki gösterişsiz perdenin rüzgârla havalanan bir bayrak gibi kıpırdadığını fark etti. O perdenin arkasında, Theodorus'un yanında, Ateş ve Güneş'le birlikte kehaneti öğrenmeye gelen adamın da bekliyor olduğunu düşündü.

O esnada perdenin ardından bir kez daha Theodorus'un sesi duyuldu. Rahip bu kez yüksek sesle konuşuyordu. Oldukça anlaşılır bir biçimde, "Apollon'a adanmış kutsal Delfi kentinin rahibi olarak, kuyumcu Archilogos adına sana soruyorum, yüce tanrı Apollon! Archilogos'un gemisi, Atina Limanı'na sağ salim ulaşabilecek mi?" dedi.

Başrahibe önce hiçbir tepki vermedi. Maya, Thargelia'nın soruyu duymadığını sandı. Kızın bedeni kıpırtısız, yüzü ifade-sizdi.

Ölüm sessizliği içinde bir dakika geçti. Maya nefes almaya bile çekiniyordu.

Başrahibe birden gözlerini açtı. Dudakları bir şeyler söyleyecekmiş gibi kıpırdıyordu. Bedeni de titremeye başlamıştı. Ellerini kâseye uzattı. Fasulye tanelerini alıp avuçlarının içinde sımsıkı tuttu. Sonra başını iyice geriye yatırdı. Ağzı ardına dek açılmıştı. Başrahibe sesli bir biçimde soluk alıp veriyordu. Sonra birdenbire kızın tüm bedeni sarsıldı. Sanki ateşi çıktığı için nöbet geçiriyor gibiydi. Gözlerinde olağanüstü bir parlaklık belirmişti. Hemen ardından, solgun yanaklarından gözyaşları süzölmeye başladı. Sol elini ileri doğru uzatan Thargelia, avucunu açıp siyah fasulyeyi yere attı. Beyaz fasulyeyi tuttuğu sağ elini ise havaya kaldırdı.

O anda Korobios, "Apollon konuştu!" diye bağırdı. "Bu, beyaz fasulye! Tanrının yanıtı, 'evet!'"

Perdenin ardından, zar zor bastırılan sevinç çığlıkları duyuldu. Korobios perdeye yaklaşarak onu biraz kenara çekti ve Theodorus ile birkaç kelime konuştu.

Maya yeniden başrahibeye baktı. Kız, taburenin üstünde öylece oturuyordu. Uyuyor gibiydi.

Akşam olduğunda çocuklar odalarına çekildiler. Dört kehanet töreninde daha hizmet etmişlerdi. Şu anda ise tapınağın kapıları sıkıca kapatılmış, çocuklar da odalarına yollanmışlardı. Odada boğucu bir hava vardı. Küçük pencereden içeri yeterince temiz hava girmiyordu.

Ateş, “Korobios’un her tören öncesinde aldığı para keselelerinin şişkinliğini gördünüz mü?” diye sordu. “Hazinelerinin böylesine dolu olmasına şaşdırmamak gerek!”

Güneş, başını sallayarak, “Kesinlikle!” diye mırıldandı. “Meğerse Kehanet Tapınağı çok verimli bir işyeriymiş. Kehanetlerden kaçının gerçekleştiğini çok merak ediyorum doğrusu.”

Şilteye uzanmış Kiyay’ı okşayan Maya, “Thargelia’nın soluduğu tütsü dumanı kızı bir şekilde uyuşturmuş olmalı. Ayrıca kırkı yıl düşünsem bile, kehanette bulunmak için sıradan fasulye tanelerinin kullanılacağı aklıma gelmezdi!” dedi.

Güneş, “Her zaman fasulye kullanılmıyormuş,” diye karşılık verdi. “Korobios’u duymadın mı? Apollon bazen başrahıbeyi kullanarak tavsiye isteyenlerle doğrudan konuşuyormuş. Theodorus bu yöntemle, sorulan soru basit bir *evet* ya da *hayır* ile yanıtlanamadığı durumlarda başvurulduğunu söyledi.”

Maya başını salladı. Ayağı kalkmış, kafesteki bir kaplan gibi bir aşağı, bir yukarı yürüyüp duruyordu. Fasulyeleri bir türlü aklından çıkaramıyordu. Siyah ve beyaz, siyah ve beyaz, siyah...

Birden durdu. Parmaklarını şıklatarak “Bulдум!” diye bağırdı. “Siyah! İşte bu!”

Ateşle Güneş, kıza boş gözlerle baktılar.

Maya sabırsızlıkla, “Hadi ama çocuklar!” diye bağırdı. “Sitalkes’in suç işlediğini nasıl kanıtlarız, diye kafa patlatmıyor muyduk? Fasulyeler sayesinde aklıma bir fikir geldi. Pınarın yakınlarında koyun yünü bulduk, öyle değil mi? Ama bu sıradan bir koyunun yünü değil, siyah bir koyunun yünüydü! Siyah koyuna pek sık rastlanmaz. Demek ki, Sitalkes’in sürüsünde siyah bir koyun bulursak...”

Ateş sevinçle, “Harika!” diye bağırdı. “O zaman şu çobanın oraya gidip bir kez daha bakalım ve onu...” Çocuk birden susup parmağını dudaklarına götürdü. Biri dışarıda, pencerenin önünde alçak sesle hapşırılmıştı. Ateş, bir sıçrayışta pencereye gidip dışarıya baktı. Karanlığın içinde tapınağa doğru seğirten ve köşeyi dönerek gözden kaybolan, ufak tefek gölgeyi son anda seçebildi.

“Hay aksi, biri bizi dinliyormuş!” diye fısıldadı.

Güneş heyecanla, “Kim olduğunu görebildin mi?” diye atıldı.

Öfkeyle başını sallayan Ateş, “Maalesef göremedim, pelerine sarınmıştı ama tıpkı Androtion gibi ufak tefek biriydi,” diye yanıt verdi. Düşünceli bir halde diğerlerini süzen çocuk, “Dikkatli olmalıyız, hem de çok dikkatli olmalıyız,” diye ekledi.

Güneş, “Çok doğru,” diye fısıldadı. “İrini gibi birden ortadan kaybolmaya hiç niyetim yok. Sanırım bize iyi davranma-

larının ve bizi kolayca tapınak bölgesine sokmalarının nedeni, gözlerinin önünde olmamızı istemeleriydi. Galiba, görmememiz gereken bir şeyi gördük..”

Gecenin İçinde Bir Çılgılık

Çocuklar, gözetlendikleri duygusundan bir sonraki gün de kurtulamadılar. Hiç yalnız kalmamışlardı. Theodorus sürekli yanlarındaydı. Kâh onlarla ilgilenmek bahanesiyle, kâh iş vermek için yanlarından hiç ayrılmamıştı. Bu arada çocuklar birkaç kehanet törenine daha katılmak zorunda kalmışlardı. Bunun dışında, kutsal odada yakılan ateş için odun getirmişler ve kovalar dolusu su taşıyarak kutsal zeytin ağacını sulamışlardı.

Rahip, çocukları ancak akşam olurken rahat bıraktı. Bu arada, “Doğruca gidip yatın,” demeyi de unutmadı. “Yarın yine oldukça zor bir gün olacak. Hem kim bilir, bakarsınız beklenen ünlü konuğumuz da çıkagelir!”

Çocuklar odalarına çekildiler. Pencereden baktıklarında Theodorus, bitişik binanın, yani rahip evinin kapısından içeri giriyordu.

Ateş, “Sonunda gidebildi,” diye söylendi. “Yün parçası yanında mı, Güneş?”

“Elbette yanımda, fakat tapınak bölgesinden dışarı nasıl çı-

kacağız? Eminim nöbetçileri bizi dışarı bırakmamaları konusunda uyarılmışlardır.”

Ateş, “Orası kesin,” diye mırıldandı. “Öyleyse biz de başka bir yol buluruz.” Sözü bitirir bitirmez kapıdan fırlayıp, gecenin karanlığına dalmıştı. Güneş, Maya ve Kiya da onu izlediler. Doğruca en yakın kapıya yürüdüler. Tam da düşündükleri gibi, kapıda bir asker vardı.

Güneş, “Şimdi ne yapacağız?” diye fısıldadı.

Maya usulca, “Zeytin ağacının duvarın üstüne uzanan dallarını görüyor musunuz?” diye sordu. “Bir ipimiz olsaydı..”

Ateş’le Güneş, kızın ne demek istediğini anlamışlardı. Hemen misafirhaneye dönüp ortalığı kolaçan ettiler. Ateş, depoya benzer bir yerde, ona Siebenthann’daki sağlam halatları anımsatan uzunca bir ip buldu. Çocuklar, kimseye görünmeden duvara tırmanmayı başardılar. Duvarın üstüne çıkınca, ipi bir dala bağladılar. Bu kez de duvarın öbür tarafındaki ağacı iniş için kullanarak, sağ salim yere indiler. En hızlı inen, Kiya olmuştu.

Hepsi aşağı indiklerinde Ateş, “Şansımız varmış,” dedi. “Bu ağacı, bu maceranın ikinci faydalı ağacı ilan ediyorum!”

Kiya her zamanki gibi grubun önünde ilerliyordu. Böylece henüz el ayak çekilmemiş olan meydana ulaştılar. İnsanların yanından geçerlerken kulaklarına çalınanlara bakılırsa, herkes genelde kralın beklenen ziyaretini konuşuyordu.

Çocuklar, meydana açılan sokakların birinden aşağı doğru koşarak, kenti arkalarında bıraktılar.

Diğerlerinden önde olan Kiya, bir an için durup arkasına döndü. Çocukları bekler gibiydi. Maya gülerek, “Geliyoruz, acele etme!” diye seslendi. Fakat kedinin fal taşı gibi açılmış gözlerini fark edince birden ciddileşti. Üstelik kedi onlara değil, arkalarındaki karanlığın içindeki uzak bir noktaya bakıyordu. Hayvanın kulakları öne doğru eğilmiş, kuyruğu ritmik bir hareketle bir sağa, bir sola sallanıyordu.

Kiya kadar keskin gözleri olmadığı için üzülen Maya, “Neyin var?” diye mırıldandı. O yalnızca yolun başındaki birkaç ağacın gölgesini görebiliyordu. “Arkamızda birileri mi var?”

Yanıt, acıklı bir miyavlama oldu.

Maya korkmuştu. Ürkek bakışlarla çocuklara dönüp, “Nedersiniz, takip mi ediyoruz acaba?” diye sordu. “Şu Androtion denen tuhaf adam peşimizde olmasın sakın?”

Güneş, “Bilmem ki...” diye söylendi. “Etraf çok karanlık. Hiçbir şey göremiyorum.”

Ateş, “Sakin olun,” diyerek çocukları yatıştırmaya çalıştı. “Belki de Kiya başka bir nedenle ürkmüştür... Başka bir hayvandan falan korkmuş olabilir. Haydi gelin!” Eğilip Kiya’yı okşadı. Kedi bir daha miyavladı.

Çocuklar karanlık yokuşu hızlıca ama ses çıkarmadan indiler. Düşüncelere dalmışlardı.

Az sonra çobanın kulübesi görüldü. Basık kulübe, kocaman, siyah bir kaya parçası gibi görünüyordu. Çocuklar, yüksekçe bir çalılığın arkasına saklandılar. O sırada kulübedeki pencerelerden biri aniden aydınlandı. Anlaşılan, Sitalkes evdeydi.

Maya, “Koyunları görebiliyor musunuz?” diye sordu.

Ateş, “Hayır,” diye fısıldadı. “Ama kulübenin yanındaki ağıldadırlar kesin! Gidip bir bakalım, yürüyün!”

Arkalarında bir çatırtı oldu. Kırbaç sesini andırıyordu. Çocuklar irkildiler. Ama karanlık yüzünden sesin nereden geldiğini göremediler. Kiya sırtını kamburlaştırıp tısladı.

Ateş, “Yok bir şey, canım...” diye mırıldandı. Sesinin sakin çıkması için çabalıyordu. “Haydi, oyalanmayın da şu ağıla gidelim.”

Ateş haklıydı. Çocuklar ağıla doğru yaklaşırlarken, hayvanlar birbirlerini itip kakarak çite doğru yanaştılar. Onlara yem verileceğini zannetmişlerdi. Çocuklar, küçük sürüyü dikkatle incelediler. Şans eseri ay, o sırada bulutların arasından çıktı ve ortalık biraz aydınlandı.

Maya heyecanla, “İşte bakın, siyah bir koyun!” diye fısıldadı ve kenarda duran küçük koyunu gösterdi.

Ateş kendinden memnun bir şekilde, “İşte, gördünüz mü?” diye mırıldandı. “Sitalkes ile bir kez daha konuşmamız şart. Adam bize resmen yalan söyledi!”

“Yavaş olun bakalım,” diyen Güneş, arkadaşlarını durdurmaya çalıştı. “Pınarda bulduğumuz yün parçası, başka bir koyuna da ait olabilir. Delfi’de sadece bir tane siyah koyun yok ya!”

Ateş, kulağını çekiştiriyordu. Sonunda, “Olabilir,” dedi. “Ama bence bir kez daha deneyelim. Elimizde başka bir ipucu da yok. Sitalkes’i soru yağmuruna tutalım. Bakalım, ne yapacak?”

Güneş bu fikri beğenmişti. Çocuklar eve gidip kapıyı çaldılar.

Sitalkes, elinde bir yağ lambasıyla kapıyı açtı. Çocukları görünce öfkeyle, “Çoban Tanrısı *Pan* aşkına! Siz burada ne arıyorsunuz?” diye bağırdı.

Ateş soğukkanlılıkla, “Ona yünü göstereceğim, Güneş!” dedi.

Güneş, *kitonunun* altından çıkardığı yün tutamını çobanın burnuna doğru uzattı.

“Ne olmuş?” diye homurdanan Sitalkes, kapıyı kapatmaya yeltendi.

Ateş, “Dur biraz!” diye bağırdı. “Bu iş, Irini ile ilgili. Pınarın oralardayken ansızın ortadan kayboldu. Hem de hiç iz bırakmadan... Bu yün tutamını da orada bulduk. Yün, senin süründeki koyunlardan birine ait; demek ki, Irini kaybolduğunda sen de oradaydın.”

Sitalkes kapıdan dışarı bir adım attı. Parmağını dudağına götürerek, “Bağırmasanıza,” diye fısıldadı. “Karım bizi duymasın. Oldukça gevezedir ve dedikoduyu çok sever.”

Çocukları evin yanındaki zeytinliğe götürdü. Ağaçların yamru yumru gövdeleri, gecenin karanlığında tuhaf ve gizemli görünüyordu. Sitalkes, “Evet pınarın oralardaydım,” diye itiraf etti. “Sizi buraya kim yolladı, peki?”

Ateş, “Hiç kimse,” diye yanıt verdi. Planının işe yaramasına sevinmişti. “Pınarın etrafında bulunan kayalardaki kan izlerini görüp, yün tutamını bulanlar biziz. Ve orada neler olduğunu öğrenmek istiyoruz.”

Çoban başını salladı. Alnında ter damlacıkları parıldayan Sitalkes’in gözleri fıldır fıldırdı; adam, telaşla etrafı kontrol ediyordu.

Güneş, “Sen korkuyorsun,” dedi. “Ama kimden korkuyorsun?”

Hızla başını sallayan Sitalkes, “Hayır, hayır! Kimseden korktuğum yok,” diye atıldı. “Pekâlâ, o gün pınarın oralardaydım. Her zamanki gibi koyunlarımı otlatıyordum. Bir kenara oturup, torunum için tahtadan yonttuğum atla uğraşmaya başlamıştım.” Gergin yüzünden sevecen bir gülümseme geçti. “Sonra o geldi, yani Irini... Güzel bir kızdı. Beni görmedi. Pınarda yıkandı. Sonra...” Sitalkes cümlesini yarım bıraktı. Korkulu gözlerle, bir kez daha etrafa bakındı.

“Sonra?”

Çoban ellerini ovuşturuyordu. “Atlılar geldiler,” diyerek sözlerini sürdürdü. “Bir anda ortaya çıkıverdiler ve doğruca Irini’ye saldırdılar!”

O sırada Kiya tısladı. Yürekleri ağızlarına gelmiş bir şekilde arkalarına dönen çocuklar, karanlığın içinde birileri mi var, diye bakındılar. Ardından ağaçların arasında ani bir hareketlenme oldu.

Maya heyecanla, “O da neydi öyle?” dedi.

Kıpırdayan birtakım gölgeler, birdenbire etraflarını sarmıştı. Her taraftaydılar; sessizce ama hızla, ortak hedeflerine yaklaşıyorlardı. Bunlar iriyarı yüzlerini peştamallerle sarıp gizlemiş silüetlerdi...

“Çabuk kaçın!” diye bağırarak Sitalkes, panik içinde evine doğru koşmaya başladı. Ateş, Güneş ve Maya da Sitalkes’in peşinden koşacaklardı ancak kedi tam tersi yönde koşmaya başlamıştı. Çocuklar bir an için durakladılarsa da, içgüdülerine uyarak Kiya'nın seçtiği yöne döndüler. Kedi, saldırganların tarafındaki boşluğu görmüş, doğruca oraya yönelmişti. Uzun sıçrayışlarla zeytin ağaçlarının arasında ilerleyen Kiya, sonunda bir çalılığın ardına sindi. Çocuklar da kendilerini onun yanına atıp, çalılığın altına sığışmaya çalıştılar. Dikenler, kollarını ve bacaklarını çiziyordu ama çocuklar, ses çıkarmaya korkarak beklemeyi tercih ettiler.

Toprağı sarsan nal seslerini çok yakından duyuyorlardı. İri bir at, çocukların ardına gizlendikleri çalılığa doğru koştu. Çocuklar korkuyla birbirlerine sokulmuş, atının onları görmemesi için dua ediyorlardı. At birden durdu. Daha fazla ilerlemeyerek, burnundan soludu ve şaha kalktı. Dalların arasından

titreyerek atlıya bakan çocukların nefesi kesilmişti. Binici, başına bir şal sarmış ve yüzünü gizlemişti. Minik bir aralıktan yalnızca gözleri görünüyordu. Ok ve yayla silahlanmıştı. Gözleri fıldır fıldır dönerek etrafı kolaçan ediyordu. Belli ki çocukları arıyordu! Onları göremeyince, atının yönünü diğer tarafa çevirip oradan uzaklaştı.

Maya, rahat bir nefes alarak, “Off, ucuz atlattık!” diye mırıldandı. “Teşekkürler, Kiya!”

Güneş, “Gerçekten de şansımız varmış,” dedi. “Acaba Sitalkes ne yaptı?”

O anda korkunç bir çığlık duyuldu. Maya, Ateş ve Güneş, dehşet içinde donakaldılar. Çığlık atan, Sitalkes'ti; çocuklar bundan emindiler. Hemen ardından zeytinlik yeniden sessizliğe bürünmüştü.

Gizemli Haberci

Çocuklar, saklandıkları yerde birkaç dakika daha kaldılar. Korkudan felç olduklarını ve bir daha asla hareket edemeyeceklerini düşünüyorlardı.

Cesaretini toplayarak çalılığın altından ilk çıkan, Ateş oldu. Ardından Kiya ile Maya onu izledi ve nihayet Güneş de çıktı. Uğursuz sessizlik hâlâ bozulmamıştı.

Güneş, yüksek sesle düşünür gibi, “Acaba Sitalkes hâlâ... buralarda mıdır?” diye söylendi.

Maya, “Olabilir,” diye fısıldadı. “Belki de yaralıdır ve yardımımıza ihtiyacı vardır. Onu aramalıyız.”

Böylece, tüm cesaretlerini toplayarak, zeytinliği iyice aradılar. Fakat bir sonuç alamadılar. Daha sonra kulübeye koşarak, durumu Sitalkes’in karısına anlattılar. Kadın bu haberi şaşırıcı bir soğukkanlılıkla karşılamıştı. Hemen çocuklarla birlikte kente inerek askerlere haber verdi. Ondan sonra çocuklarla yolları ayrıldı; çünkü Ateş, Güneş ve Maya, tapınak bölgesine yönelmişlerdi.

Yolda ilerledikleri sırada Maya, “Acaba Korobios’a durumu anlatsak mı?” diye sordu.

“Bana kalırsa anlatmayalım,” diye atıldı Güneş. “Tapınak bölgesini terk etmemizi hoş karşılamayacaktır. Bizi ya cezalandırır ya da tapınak bölgesinden kovar!”

Ateş, “Haklısın, böyle bir olasılık da var,” dedi. “O zaman kimseye görünmeden odamıza gitmeye bakalım. Aslında benim henüz hiç uykum yok. Sizin uykunuz var mı?”

Maya ile Güneş’in de hiç uykusu yoktu. Acele etmeden meydana doğru yürüdüler. Meyhanelerden, gülüp eğlenen müşterilerin sesleri yükseliyordu. Diyonisos’un Yeri de onlardan pek farklı değildi. Çocuklar merakla pencereden içeri bir göz attilar ve hemen Medias’ı gördüler. Falcı, evlenmeye hazırlanan Philippos ile aynı masada oturuyordu. Çocukları görünce, el sallayarak yanına çağırıldı.

Güneş, “Acaba Philippos, başrahibenin yanına ne zaman alınacağını biliyor mudur?” diye mırıldandı.

Ateş, “Açıkça soralım,” diye önerdi.

Maya ile Güneş de onun gibi düşünüyorlardı.

Güneş, “Ama unutmayın, Sitalkes’le yaşadıklarımızdan Medias’a söz etmek yok!” diye uyardı. “Bu adama hiç güvenmiyorum.”

Meyhane çok sıcaktı. İçeride boğucu bir hava vardı. Neredeyse tüm masalar doluydu. Medias kaşlarını kaldırarak çocukları karşıladı. Sırtarak, “Zeus aşkına! Sizin çoktan yataklarınızda olmanız gerekmez miydi?” diye sordu.

Çocuklar taburelere yerleştiler. Maya, masum bir ifade takınarak, “Hava çok sıcak, uyuyamadık. Biz de çıkıp biraz dolaşalım, dedik,” diye bir açıklama yaptı.

Falcı, bakışlarını kıza dikmişti. Maya, adam onun gözlerine bakarak aklını okuyabilirmiş gibi başını utançla öne eğdi.

Ateş durumu fark etmişti. Philippos’a dönerek, “Kehaneti ne zaman öğrenebileceksiniz?” diye sordu.

Philippos, cam gibi gözleriyle Ateş’e baktı. Çok fazla şarap içmiş olmalıydı. “Afrodit aşkına! Neyse ki yarın sabah öğrenebileceğim,” diye yanıt verdi. “En azından *profetes* öyle söyledi. Ama daha fazla bekleyecek sabrım kalmadı! Az önce Medias el falıma baktı. İşlerim yolunda gidecek gibi görünüyormuş. Öyle değil mi, Medias?”

Falcı, yatıştırmak istercesine genç adamın eline dokunarak “Kesinlikle sevgili dostum,” dedi. “Yarın Apollon sana başrahibenin ağzından seslenecek ve büyük olasılıkla Eleftheria ile evlenmeni söyleyecek.”

Philippos, şüpheli bir bakışla Medias’ı süzerek “Neden *büyük olasılıkla* diyorsun?” diye sordu. Kuşkulanmış gibiydi. “Bundan emin olduğumu sanıyordum. Sana boşuna mı para ödedim?”

Medias derin bir soluk alıp, “İrini olsaydı, ne söyleyeceğinden emin olurdu ama Thargelia başrahibe olduğundan beri ...” Güneş merakla öne eğilerek, “Nasıl yani?” diye sordu.

Omzunun üstünden geriye bir bakış atan Medias, meyhanecinin yakınlarda bulunmadığından emin olunca, gizemli bir tavırla, “Kulağımıza gelen dedikodular, işte...” dedi.

Güneş’in, bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu. “Ne gibi dedikodular?” diye sordu.

Medias, başını iki yana salladı. “Daha fazla konuşmak istemiyorum. Zaten fazla bile konuştum,” dedi. “Delfide bunları duymaktan hoşlanmayan güçlü insanlar var. Eleştiren sesleri ellerinden geldiğince bastırmaya çalışan insanlar bunlar, anlıyor musunuz?”

Çocuklar şaşkınlıkla başlarını salladılar.

Philippos ağır ağır yerinden kalktı. “Bu işler benim için fazla karmaşık. Ben Eleftheria’mla evlenmek istiyorum, o kadar. Şimdi de gidip yatacağım,” dedi. Elini Medias’ın omzuna sertçe dayayarak, “Dua et de kehanetin tutsun!” diye mırıldandı.

Başını sallayan Medias, “Göreceğiz...” demekle yetindi.

“Çok komiksin, falcı!” diyen Philippos elinde dolgun bir para kesesiyle hancıya doğru yürüdü.

Medias biraz daha çalışacağını söyleyince, Philippos’un ardından Maya, Ateş ve Güneş de handan çıktılar.

Sokakta yürürlerken Ateş, “Medias’ın yorumu komikti,” dedi.

Maya da aynı fikirdeydi. “Öyle bir konuşuyor ki, duyan da Kehanet Tapınağı’nda yapılan her şeyin bir düzmece olduğunu sanır.”

Güneş, “Buna inanmam doğrusu,” diye söylendi. “Bu arada

çok uykum geldi. Odamıza dönelim mi? Siz ne durumdasınız?”

Maya ile Ateş'in bu soruya yanıtı, kocaman birer esneme oldu. İçlerinde yalnızca Kiya tamamen dinçti.

Tapınak duvarlarına ulaşan üç arkadaşı, zeytin ağacına tırmanarak duvara çıktılar. Ateş en öndeydi. İpi tutup aşağıya kayacakken bir anda donup kaldı. Askerlerden biri, tam onların bulunduğu yere doğru yürüyordu. Belli ki kontrole çıkmıştı. Olduğu yere büzülen çocuk, diğerlerine sessiz olmalarını işaret etti. Asker o sırada tam altlarına gelmişti. Çocuklar nefeslerini tutmuşlardı. Bir yandan da askerin durup yıldızları seyretmemesi için dua etmeye başlamışlardı. Neyse ki öyle bir şey olmadı. Adam çocukları fark etmeden geçip gitti. Birkaç dakika daha bekleyen üç kafadar, ipten kayarak aşağıya indiler. Resmi binalarla heykellerin gölgelerinde kalmaya ve dikkatleri üzerlerine çekmemeye çalışarak, kaldıkları binaya ulaşmayı başardılar. Odalarına çıkana dek parmak uçlarında yürüdüler. İçeride ışık bile yakmayıp, yataklarını el yordamıyla buldular.

Yatağa ilk giren Güneş oldu. Çocuk, kendini yorgun argın yatağa atar atmaz ayağa fırladı. Sırtına sert bir cisim batmıştı. Ellerini yavaşça yatakta gezdirdiğinde, ucu sivri bir taş parçası buldu. Taş, bir şeye sarılıydı. Güneş, taşın etrafındaki şeyi eliyle yoklayınca, kaba bir kâğıt parçasının hışırdamasına benzer bir ses duyuldu.

Güneş, “Hey! Burada bir şey var. Gelsenize!” diye fısıldadı.

Güneş'in yanında oturan Maya, “Bu bir *papirüs* galiba,” diye mırıldandı.

Taşı dikkatle papirüsten ayırarak kenara koydu. Elinde papirüsle, ay ışığının hafifçe aydınlattığı pencereye koştı.

Heyecanla, “Evet, burada bir şeyler yazıyor!” diye bağırdı. Diğerleri de onun yanına gittiler ama yazıları okuyamıyorlardı.

Maya, “Hay aksi, okunmuyor!” diye söylendi. “Daha çok ışık gerekiyor.”

Çocuklar mecburen yağ lambasını yaktılar. Titrek ışığın altında, kâğıtta yazanları okumayı başardılar. Okudukları cümleler onları şaşkına çevirmişti:

Yarın gece taşocağına gelin. Size çok önemli bir şey söyleyeceğim. Bu, İrini ve kutsal bölgenin geleceğiyle ilgili bir mesele!

Çocuklar, ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Güneş, “Bu da ne demek oluyor?” diye mırıldandı. “Sürekli bulmaca çözmekten bıktım.”

Maya, “Çok haklısın,” dedi. “Mektubun imzasız olması da ayrı bir mesele!”

Ateş, “Her neyse, yarın şu taşocağına gidip bir bakalım,” dedi. “Orası, aşağıda, nehir kıyısındaydı galiba. Şimdi ışığı söndürün de uyuyalım. Çenenizi de kapatın. Biliyorsunuz ki bu kehanet bölgesinin gözleri ve kulakları var. Androtion’u unutmayın!”

Yeni Bir Bulmaca

Ertesi sabah doğan güneş, Kehanet Tapınağı'nın hemen arkasındaki Flembukos ve Rodini tepelerini kızıl ışıklarıyla aydınlatmıştı. Hava defne ve kekik kokularıyla, kuş cıvıltılarıyla doluydu. Kutsal tapınak bölgesinde, yanıltıcı bir dinginlik vardı.

Philippos yanında babası Battos, Rahip Theodorus, Ateş ve Güneş'le birlikte, sabırsızlık içinde Apollon Tapınağı'na alınmayı bekliyordu. O sırada ağırlığını sıkıntıyla bir ayağından diğerine aktararak, zaman geçirmeye çalışıyordu.

Battos, oğlunu sakinleştirmek için, "Her şey yolunda gidecek, merak etme," dedi. "Apollon senin adına doğru tercihi yapacaktır."

Theodorus da alçak sesle, "Umarım öyle olur," diye mırıldandı.

Battos, başrahibe dönüp sert bir sesle, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

İçini çekip omuz silken rahip, "Hiç, hiç..." dedi. "Yok bir şey."

Battos, başrahibe sert bir bakış fırlattıysa da, daha fazla soru sormadı. Onun yerine kolunu, oğlunun omzuna attı.

Philippos, "Ah, baba," diye mırıldandı. "Eleftheria'yı seçsinler!"

Battos, “Ne yazık ki, bu kararı etkilemek elimde değil, sevgili oğlum,” diye yanıt verdi.

Bu arada Thargelia, Korobios, Androtion, Maya, Kiya ve başka birkaç yardımcı daha pınardan ayrılıp; geleneksel hayvan kurban etme töreninin yapıldığı Apollon Tapınağı'na gelmişlerdi.

Başrahibenin bitkileri koklayarak kendinden geçmesinin ardından, küçük grup, Thargelia'nın sonsuz ateşin ışığına yerleştirilmiş olan üç ayaklı taburedeki yerini alacağı kutsal odaya yöneldi. Maya biraz geride durup, başrahibeyi dikkatle izlemeye başladı. Ne var ki Maya da gözetlendiğini hissediyordu. Androtion onu göz hapsine almış gibiydi. Kiya, belki de bu bakışlardan kurtulmak için kutsal defne ağacının arkasına çekilmişti.

Bugün Thargelia geçen seferkine göre oldukça farklı davranıyordu. Kız gülümsüyordu ancak bu oldukça tuhaf bir gülümsemeydi; kızın dudakları kıvrılmasına rağmen, gözlerindeki ifade değişmemişti. Sanki kararsız kalmıştı. Belki de gülümseyişi bu nedenle yapay ve zoraki gibiydi. Maya bunları düşünürken, başrahibe birden ciddileşti. Dudaklarını sımsıkı kapattı ve ağzı ince bir çizgi halini aldı.

Perdenin ardından bir gürültü duyuldu. Ateşle Güneş, yanlarında Philippos ve Theodoros'la beraber gelmiş olmalıydılar. Hemen ardından, salonda rahibin kalın sesi yankılandı: “Bir

Delfi rahibi ve Apollon'a adanmış bu kutsal tapınağın yetkilisi olarak, Philippos adına sana soruyorum... Ey, büyük Tanrı Apollon! Philippos, Phano ile evlensin mi?"

Gerilim dolu bir sessizlik oldu. Kutsal ateşin çıtırtısından başka ses duyulmuyordu. Maya, büyülenmiş gibi başrahibe-ye bakıyordu. O sırada Korobios, içinde fasulye taneleri olan kâseyi kıza uzattı.

Başrahibe kâseyi alıp, elini içine soktu. Sonra uzunca bir süre hiçbir şey olmadı. Başrahibenin dudaklarında yine o tuhaf gülümseme belirmişti. Birden şapşalca kıkırdamaya başlayıp, kâseyi elinden bırakıverdi. Maya irkildi; gürültüyle yere düşüp, tuz buz olan kâsenin içi boştu! Herhalde Thargelia fasulye tanelerinin ikisini de elinde tutuyordu. Kız bir kez daha kıkırdadı. Ama bu kez gülüşü aptalca değil, çılgıncaydı.

Birdenbire ayağa fırlayan Rahibe, avaz avaz bağırırmaya başladı. Tiz sesi kutsal odayı çınlatıyordu. Bu, kutsal mekân için pek de uygun bir davranış olmasa da, kendini tutamayan Maya, kulaklarını elleriyle kapadı. Kiya da sırtını kamburlaştırıp tüylerini dikmişti. En sonunda başrahibe, sol avucunu açtı ve siyah fasulye tanesini yere bıraktı. Sağ elini uzatan Thargelia, içindekini Korobios'a gösterdi. Avucunda küçük, beyaz bir fasulye tanesi vardı.

Başrahip, "Apollon konuştu!" diye bağırdı. "Yanıtı, 'evet'!"

Perdenin arkasından bastırılmaya çalışılan bir çığlık duyuldu. Gözlerini yuman Maya, "Zavallı Philippos..." diye düşündü.

Başrahibe bu seanstan sonra o kadar yorulmuştu ki, ara vermeleri gerekmişti. Maya, Kiya ile birlikte tapınağın kapısına doğru koştu. Ateş ve Güneş, Philippos ile babası Battos'un yanında, orada duruyorlardı.

Philippos, "Afrodit adına, bu nasıl bir şanssızlık!" diye feryat etti. "Ben Eleftheria'yı seviyorum. Şimdi ise o çirkin yaratıkla..."

Battos, "Diline hâkim ol, oğlum," diyerek delikanlının sözünü kesti. "Yoksa tanrıların arzularına karşı gelmek niyetinde misin? Kehaneti dinledik; tanrılar senin için iyi olanı gösterdiler."

"Sana göre hava hoş! Ne de olsa Phano ile evlenecek olan sen değilsin!"

Bir an için Battos'un öfkeden kendini kaybedeceğini sandılar ama adam kendini kontrol etmeyi başardı. Babacan bir tavırla, "Sakin ol," dedi. "Dış güzelliğe çok fazla önem vermek gerekir. İnsanın içinin güzelliği de önemlidir. Ve Phano çok akıllı bir kız."

Ancak Philippos'u yatıştırmak mümkün değildi. "Üstelik şu sahtekâr Medias, Eleftheria'nın seçileceğini söylemişti! Onu bir yakalarsam... Başı büyük belaya girecek, işte bu da benim kehanetim. Ayrıca paramı geri istiyorum!"

Theodorus hafifçe öksürerek genzini temizledi ve "Medias'a kulak asmamalısın," dedi. "O, yalancının tekidir. İnsanlara yal-

nızca duymak istediklerini söyler. Günün birinde Sitalkes gibi o da Apollon'un lanetini üstüne çekecek.”

Çocuklar şaşkınlıkla bakiştılar. Belli ki rahip, olanlar hakkında bilgi sahibiydi.

Maya, sıradan bir soru sorarmış gibi, “Çobana ne oldu ki?” diye sordu.

Theodorus onu öyle bir bakışla süzdü ki, Maya soru sorduguna pişman oldu.

Adam, kasvetli bir sesle, “Ortadan kayboldu,” diye yanıt verdi. “Delfi kenti, Sitalkes'in de tanrıların lanetine uğradığı dedi-kodusuyla çalkalanıyor.”

Ateş araya girip, “İyi ama Apollon onu neden lanetlesin ki?” diye sordu.

Başını önüne eğen Rahip, “Daha fazla soru sormayın, yoksa sizin hayatınız da tehlikeye girer,” dedi. “Bakın, sizi uyarıyorum! Tanrıların isteklerini tartışmak, kimsenin üstüne vazife değildir.”

Yorucu geçen günün sonunda, kutsal bölgenin üstüne yavaş yavaş akşam karanlığı çökmeye başlamıştı. Çocuklar, odalarına gidip Kiya ile futbol oynadılar. Ateş, etrafta birkaç tutam yün bulmuş; onu bir yumak biçiminde sararak, minik bir top yapmıştı. Kale direkleri yerine, iki yana birer sandalet koymuş-

lardı. Kiya bir kaleci gibi ortada duruyor, çocuklar da topu elleriyle atıp Kiya'nın yanından geçirerek gol atmaya çalışıyorlardı. Ama Kiya onlardan daha çevikti. Topu çoğu zaman yakalıyordu.

Bir süre sonra yerinden doğrulan Maya, "Ne dersiniz? Taşocağına gidelim mi?" diye sordu.

İyice öne eğilerek atlamaya hazırlanan kediyle göze gelen Ateş, "Hava iyice karardı mı?" diye mırıldandı.

Pencereye yaklaşp dışarıya bir göz atan Maya, "Evet, iyice karardı. Pekâlâ..." dedi ama cümlesini bitiremedi. O sırada Apollon Tapınağı'na doğru hızla ilerleyen bir gölge

görmüştü. Gölge, kapıyı açıp kutsal tapınağın içinde gözden kayboldu.

Kızın sözlerinin yarım kaldığını fark eden Güneş, “Ne oldu?” diye sordu.

Maya heyecanla, “Birisi gizlice Apollon Tapınağı'na girdi. Gecenin bu saatinde, bu sizce de tuhaf değil mi?” diye bağırdı.

Güneş, “Kesinlikle,” diyerek arkadaşına katıldı. “Peki, onun kim olduğunu görebildin mi?”

“Ne yazık ki göremedim ama zaten dışarı çıkacaktık. Tapınağın etrafında bir tur atmaya ne dersiniz?”

Ateş, “Bir dakika!” diye seslendi ve topu ani bir hareketle kedinin en uzağındaki, sol köşeye yolladı. Ne var ki Kiya, topu havalı bir sıçrayış-

la bir kez daha yakalayivermişti. İç çekip ayağa kalkan Ateş, “Haydi gidelim,” diye söylendi. “Ama çok dikkatli olmamız gerek, unutmayın!”

Maya, “Elbette,” diye karşılık verdi.

Çocuklar iyice eğilerek, beyaz cephesi ay ışığında soğuk bir ışıltıyla parlayan tapınağa doğru koşular. Giriş odasına süzülerek, içeriye kulak verdiler; çıt çıkmıyordu. Tapınağın içinde el yordamıyla, yavaşça ilerlediler. Sonsuz ateş, duvarlarda gölge oyunları yapıyor; Apollon’un heykeli, alevlerin ışığında parıltılar saçıyordu. Birden çocukların nefesleri kesildi. Kutsal defne ağacının yanında, sırtları onlara dönük olarak duran iki adam vardı!

Ateş, Güneş ve Maya, sütunların ardına saklanıp gözlerini adamlara diktiler. O sırada adamlardan biri diğerine bir kâğıt rulosu ile bir para kesesi uzattıktan sonra, perdenin ardında gözden kayboldu. Bu arada para kesesi de öbür adamın pelerininin kıvrımları arasında gözden kaybolmuştu. Adam daha sonra kâğıt rulosunu açıp, yazılanları bir çırpıda okuyuverdi. Sonra onu da cebine atıp perdenin arkasına geçti. Tam perdeyi kapatacağı ki, kâğıt rulosu adamın pelerininin cebinden sıyrılıp yere düştü. Adam, bunu fark etmeden oradan ayrıldı.

Çocuklar birkaç dakika bekledikten sonra, saklandıkları yerden çıktılar.

Maya, “O adamların kim olduğunu anlayabildiniz mi?” diye sordu.

Ateş, “Hayır,” diye fısıldadı. “Sen de gördün, hep arkaları dönüktü. Onlardan birinin Androtion olmadığı kesin çünkü ona göre fazla iriyarıydılar. Bana sorarsanız, birileri burada bir şeyler çeviriyor!”

“Kesinlikle,” diye mırıldanan Güneş de Ateş’le aynı fikirdeydi. “Az önce bir kese dolusu para el değiştirdi. Esas soru ise şu: O para neyin karşılığıydı?”

Eğilip yerdeki mektubu alan Maya, “Belki mektupta bir açıklama buluruz,” dedi ve yazıyı ateşin ışığına tuttu. “Bu da neyin nesi? Dinleyin, ilk satırı okuyorum: Bu yo nu ab pe ru ş i ve nö...” Kız şaşkınlıkla çocuklara baktı.

Güneş, “Belki de bu şifreli bir yazıdır,” diyebilirdi. Ne diyeceğini bilemiyordu.

O sırada Ateş, “Hişşt! Yavaş olun,” diye fısıldadı. Perdeyi göstererek “Ayak sesleri duydum. Biri geliyor olmasın sakın?” dedi.

Çocuklar paniğe kapıldılar. Hemen ayağa fırlayıp koşarak tapınaktan çıktılar.

Taşocağında

Tapınağın önündeki meydana ulaştıklarında, heyecandan nefes nefesydiler. Dışarıda ılık bir hava vardı. Ortalık sakin ve huzurlu görünüyordu.

“Hâlâ taşocağına gitmek istiyor musunuz?” diye soran Güneş’in sesinde hafif bir kararsızlık vardı. Fakat Maya ile Ateş aynı anda başlarını sallayınca, Güneş de onlara uymak zorunda kaldı.

“Bakın... Çok dikkatli olacağız, tamam mı?” diye mırıldandı. “Bunların hepsi bir tuzak olabilir.”

Duvardan gizlice ağaca tırmanıp kente giden yola koyuldular.

Maya, “Şu mektupta ne yazdığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum!” dedi.

Güneş, “Ben de,” diye karşılık verdi. “Bir de gün ışığında inceleyelim bakalım. Belki bir ipucu buluruz. Belki de bizimle buluşmak isteyen kişinin bir fikri vardır.”

Ateş, “Kehanet Tapınağı’nda birtakım numaraların döndüğü kesin,” diye tekrarladı. “Yoksa gecenin bir yarısında adamın birine niçin para versinler?”

Maya birden durdu. “Yani, rahiplerin rüşvet aldığını mı söylüyorsun?”

Ateş başını salladı.

Maya, “Ama kehaneti bildiren kişi başrahibe,” diyerek itiraz etti. “Eğer gerçekten de adamına göre kehanette bulunuyorlarsa, o zaman bu paradan başrahibe de payını alıyordur!”

Ateş’in buna verecek bir cevabı yoktu.

Güneş, “Haydi, oyalanmayın,” diyerek araya girdi. “Yoksa gizemli bilgi kaynağımızı kaçıracağız.”

Plistos’un suları, ay ışığında gümüş gibi parlıyordu. Nehir, yukarıya doğru tırmanan taşocağının yanından, hiç acelesi yokmuş gibi, sakince akıyordu. Taşocağına yaklaşan çocuklar, büyükçe bir çalılığın arkasına saklandılar.

Karanlıkta etrafı görebilmek için boşuna çabalayan Ateş, “Siz birilerini görebiliyor musunuz?” diye sordu.

Maya, “Hayır,” diye fısıldadı.

“O zaman biraz etrafa bakıyalım,” diyen Ateş, eğilerek ilerlemeye başladı. Diğerleri de onu takip ettiler. Engebeli arazide bir süre öylece ilerledikten sonra kocaman, yassı bir kayaya rastladılar. Aşağıya doğru uzanan terasları olduğu gibi gören kaya parçasına yüzükoyun uzandılar.

Bu kaya parçası, yaklaşık iki yüz metre uzunluğunda, elli metre genişliğindeydi. Taş, birkaç büyük yarık dışında, bir bü-

tün halindeydi. Kıpırdamaktan bile çekinen çocuklar, her an gecenin içinden çıkarak yanlarına gelebilecek olan isimsiz ziyaretçiyi sessizce bekliyorlardı. Ama gelen giden yoktu.

Güneş, görebildiği kadarıyla çevreyi inceliyordu. Taşocağında çalışmak, hiç şüphesiz, büyük bir eziyetti. Burada köleler çalıştırılıyor olmalıydı. O taşları koskoca dağdan söküp almak, pek de kolay bir iş olmasa gerekti. Bu taşlar daha sonra taş yontucuları tarafından işleniyor ve zaman içinde harika tapınaklara dönüşüyordu.

Herkes ayrı bir düşünceye dalmış beklerken, beş dakika geçmişti. Kiya kıvrılmış yatıyor ama uyumuyordu. Tam tersine, dikkatli gözlerle çevreyi kolaçan ediyordu.

Güneş, kuru bir sesle, “Belki de birisi bize şaka yapmıştır,” diye söylendi.

Hafifçe gülen Maya, “Çok komiksin! Hayır, canım, kimse- nin bize şaka yaptığı falan yok,” dedi. “Bu olay, dalga geçilme- yecek kadar ciddi.”

Ayağa kalkan Ateş, “Her neyse... Ben sıkıldım. Burada böyle hareketsiz durmaktansa biraz etrafta dolaşacağım,” dedi.

“Bence buna hiç yeltenme!” dedi Güneş, kaşlarını kaldırmıştı. “Bu tehlikeli olabilir.” Başından beri bir tuzağa çekildik- lerini düşünüp kaygılanıyordu.

Elini havada şöyle bir sallayan Ateş, “Haydi ama! Burada kimsecikler yok, baksana!” diye söylendi. Etrafta rahat rahat

gezinmeye başlamıştı. Az sonra eğri büğrü bir kulübeye rastladı. Kulübenin kapısını açıp içeriye baktı. Zayıf ay ışığında, bir paçavra yığınıyla birkaç bozuk alet gördü. Çıplak kollarına örümcek ağları değişiyordu. Ateş, hayal kırıklığına uğramıştı. Ne bekliyordu ki? Gizemli yabancıнын onları orada bekleyeceğini mi? Ne saçmalık!

Tam kapıyı yeniden kapatmak üzereyken, içeride bir hareketlenme hissetti. Şu bez parçasının altındaki çıkıntı... bir ayak olabilir miydi?

Ateş, *hayır, olamaz*, diye düşündü. Korkusunu bastırarak, paçavra yığına doğru birkaç adım attı. Yine bir kıpırdanma olmuştu. Ateş bu kez gülümsedi. Herhalde bir fareyi ya da sıçanı ürkütmüş olmalıydı. Rahatlayarak kulübeden çıktı. Sırtını kapıya dayayıp, birkaç kez derin derin nefes aldı. Dışarıdaki ılık havaya karşın içi titriyordu. Arkadaşlarının onun korkusunu fark etmeyeceklerini umarak, hızlı adımlarla Maya ile Güneş'in yanına doğru yürümeye başladı.

Yarı yoldayken yerde bir şey parıldadı. Yere eğilen Ateş, ucunda değerli bir taş olan, deri bir ip gördü. Taşın üstünde lir çalan, iri yapılı, genç bir erkek resmi vardı. Resimdeki kişi Apollon'du. Daha da önemlisi, Ateş bu kolyeyi daha önce de görmüştü. Hem de Theodorus'un boynunda! Ateş'in beyni çılgın gibi çalışıyordu. Theodorus bu gece buraya gelmişti. Hiç şüphesiz, onlarla buluşmak isteyen gizemli yabancı oydu. İyi ama şimdi neredeydi? Onun da mı başına kötü bir şey gelmiş-

ti yoksa? Ateş çevresine bakındı, kalbi heyecanla çarpıyordu. Theodorus'tan hiç iz yoktu. Ateş, onun yerine, Maya ile Güneş'i gördü. İkili, derin bir sohbete dalmıştı.

Ateş birden tedbirli olması gerektiğini unuttu. Elindeki kolyeyi havaya kaldırarak, heyecanla, "Hey, çocuklar!" diye seslendi. "Bakın, ne buldum. Bu, Theodorus'a ait olabilir."

Güneş'le Maya başlarını kaldırıp Ateş'e baktılar.

Aynı anda Maya, "Dikkat!" diye bağırdı.

Ateş birden arkasına döndü. Pelerinlere sarınarak yüzlerini gizlemiş olan iki kişi, ona doğru koşuyordu.

Arkadaşının korkudan donakaldığını gören Güneş, "Koşsana!" diye bağırdı. Bu haykırış, Ateş'i harekete geçirmişti. Çocuk, arkadaşlarına doğru koşmaya başlamıştı. Arada bir telaşla arkasına göz atmayı da ihmal etmiyordu. Adamlar giderek yaklaşıyorlardı. Ateş az sonra yakalanacaktı!

Maya, "Çok yavaş koşuyor!" diye bağırdı. "Ona yardım etmeliyiz!" Eğilip yerden yumruk büyüklüğünde bir taş aldı. Güneş de aynı şeyi yaptı ve "Atış serbest!" diye bağırdı.

İlk taş adamları iskaladı ama ikincisi Ateş'in başının üstünden geçip, arkasındaki adamın dizine çarptı. Bir çığlık duyuldu. Adam topallamaya başlamıştı. Suç ortağı ise kayaları siper alıp saklandı.

Maya ile Güneş, arkadaşlarını yüreklendirmek için, "Koş, Ateş, koş!" diye bağıyorlardı. Birden karanlığın içinden iki

silüetin daha çıktığını gördüler. Maya, panik içinde, “Olamaz!” diye söylendi.

Bu arada Ateş de yanlarına ulaşmıştı. Çocuklar, hep birlikte nehir boyunca uzanan yola doğru koşular. Ama orada da birileri vardı. Bir atlı, yayını gererek onlara nişan almıştı.

Ateş, “Yere yatın!” diye bağırarak kendini toprağa attı. Bir ıslık sesi duyuldu ve başlarının üstünden bir ok geçti.

Telaşla etrafına bakınan Maya, “Şimdi ne yapacağız?” diye mırıldandı. “Tuzığa düştük!”

Ateş, “Hapı yuttuk!” diye söylendi, tir tir titriyordu.

Bir sonraki ok, başlarının az üstündeki kayaya çarpıp parçalandı.

Güneş, “Henüz değil!” diye tısladı. “Kiya'nın yaptığına bakın!” Kedi, nehir kıyısını kaplayan bir metre yüksekliğindeki sazların arasından koşarak gözden kayboldu.

“Haydi!” diyen Güneş, Kiya'nın peşinden koştu. Gerçekten de otlar öylesine uzundu ki, gizlenmelerine yardımcı olabilirdi. Sürünerek suya doğru ilerlediler. Arkalarda bir yerlerden küfürler duyuluyordu. Otlar hışırdıyor, adamlar onları bulmak için uğraşıyorlardı.

Maya, “Bizi arıyorlar!” dedi. “Kiya nerede?”

Ateş'le Güneş de Kiya'yı gözden kaybetmişlerdi. Birden yol tarafından bir tıslama, ardından da bir kişneme sesi duyuldu. Toprak zemin, güçlü toynakların şiddetiyle sarsıldı. Tüm cesa-

retini toplayarak başını azıcık kaldıran Maya, bir atın dört nala koşarak kaçtığını gördü. Peşlerindeki iki kişi de atı yakalamak için onun peşinden koşmaya başladılar. O sırada Kiya da çocukların yanında beliriverdi. Maya durumu anlamıştı.

“Atları korkutup kaçırdın, değil mi? Böylece bizi o adamlardan kurtardın. Ah, Kiya! Biz sensiz ne yapardık?” diye fısıldayan kız, kediye sarılıp hayvanı göğsüne bastırdı.

Güneş, “Sevinmek için henüz erken!” diye atıldı. “Peşimizde hâlâ iki kişi var ve bakın, bize doğru geliyorlar! Yere yatın!” Güneş, otların arasına yüzükoyun yatmıştı. O sırada baldırına bir şey battı. Elini uzatıp yoklayınca, bunun kalınca bir sopa olduğunu fark etti. Fazla düşünmeden, sopayı tuttuğu gibi ileriye savurdu.

Adamın biri, “Hey, şurada bir kıpırtı oldu!” diye bağırdı. “Şurada, ilerideler herhalde!”

Güneş otların tepesinden baktı. İki karanlık silüet, Güneş’in sopayı attığı yöne doğru ilerliyordu. Güneş onları kandırmayı başarmıştı!

Ateş, “Harika!” diye fısıldadı.

Çocuklar yavaşça geriye, taşocağına doğru süründüler. Peşlerindeki ise onları yanlış yerde aramaya devam ediyorlardı. Bu sayede çocuklar kaçmayı başardılar. Yoldan uzak durup tarlalardan, zeytinliklerden geçerek ilerlediler.

Bir süre sonra Maya, “Rahiplere haber verecek miyiz?” diye sordu.

Ateş, “Hayır!” diye atıldı. “Kime güvенеceğimizi bilmiyoruz ki!”

Yüksek sesle esneyen Güneş, “Doğru, ama Korobios’tan da şüphelenecek değiliz herhalde,” dedi.

Ateş başını hafifçe yana eğerek, “Bence dikkatli davranmakta yarar var,” diye mırıldandı. “Hem ona ne söyleyeceğiz ki? Saldırganları tanıyamadığımız gibi, işlenen suçu açığa çıkartacak bir bilgiye de ulaşamadık.”

Maya, “Haklısın,” diye karşılık verdi. “Üstelik gece gizlice dışarı çıktığımız için Korobios bizi hemen kapı dışarı edecektir.”

Böylece çocuklar, şimdilik bu konudan kimseye söz etmeye karar verdiler. Gece yarısından çok sonra tapınak bölgesine ulaştıklarında, yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi.

Ateş'in Kurnazlığı

Sonraki sabah çocuklar, kapının kırılacakmış gibi yumruklanmasıyla uyandılar. Ateş, uyku sersemi bir halde yataktan fırlayarak, kapıdaki kim olduğuna baktı.

Gelen Androtion'du. Adam alaycı bir tavırla, "Fazla oyalanmadan *pritaneyon*'a gitmelisiniz. Rahiplerin toplantısı var," dedi. Cümlesini bitirir bitirmez de dönüp gitti.

Ateş, yüksek sesle düşünür gibi, "Rahiplerin toplantısında bizim ne işimiz var?" diye söylendi. İçinde kötü bir his vardı. "Sakın dün gece taşocağına gittiğimizi fark etmiş olmasınlar? Acaba bizi sorguya mı çekecekler?"

Maya, "Bunu yakında öğreniriz," dedi. "Başka seçeneğimiz de yok zaten. Haydi, hazırlanın da gidelim. Geç kalırsak başımız derde girer."

Korobios, odanın ortasında bir ileri, bir geri yürüyüp duruyordu. Rahipler onun etrafında bir daire oluşturmuş, öylece duruyorlardı. Maya, Ateş, Güneş ve Kiya ise biraz geride bekliyorlardı.

Korobios, "Apollon adına! Size kötü bir haber vereceğim," dedi. "Gördüğünüz gibi, Theodorus aramızda değil. Bildiğimiz kadarıyla, iz bırakmadan ortadan kaybolmuş durumda."

Salondan mırıltılar yükseldi. Korobios, rahipleri bir el hareketiyle susturdu. Sonra da sert bir sesle, "İçinizde herhangi bir şey gören oldu mu? Theodorus'un nerede olduğunu bilen var mı?" diye sordu.

Kimseden ses çıkmadı. Korobios bu kez tek tek rahiplerin yanına gitmeye başladı. Her rahibin önünde birkaç saniye duruyor ve gözlerinin içine bakıyordu. Rahiplerin çoğu bu bakışlara dayanamıyor ve bakışlarını yere indiriyordu. İçlerinde en heyecanlı görünenleri, Androtion gibiydi.

Korobios, son olarak çocukların önüne geldi. Onları da inceleyen bakışlarla süzdü. Güneş, Korobios'un en uzun süre ona baktığını fark etti. Güçlü rahibin bakışlarının altında ezilir gibi olmuştu.

"Peki ya sen delikanlı? Senin bana anlatacağın bir şeyler var mı?" diye soran Korobios, yumuşak, hatta sevgi dolu bir ses tonuyla konuşmuştu. Bakışlarını yerden kaldıran Güneş, ürkekçe başını iki yana salladı.

Başrahip düşünceli bir biçimde başını sallayarak, "Çok yazık; ne gören var ne de bilen..." diye mırıldandı. "Demek ki iş askerlere kaldı. Theodorus'u aramaya başladılar bile. Umarım o da Apollon'un öfkesini üzerine çekip, lanetine uğramamıştır!"

Rahiplerin arasında bir uğultu oldu.

Korobios, “Bildiginiz gibi Theodoros, Irini’nin sırdaşıydı,” diyerek sözlerini sürdürdü. “Irimi’nin yakın bir dostuydu.”

Çocuklar şaşkınlıkla bakiştılar.

Başrahip, “Evet, Theodoros’la Irini’nin birbirlerine çok yakın olduklarından eminim,” diye ekledi. Alnında kaygılı bir çizgi oluşmuştu. “Şimdi ise kendimi, acaba *gereğinden fazla* mı yakındılar, diye sormaktan alamıyorum...”

Ağzı incecik bir çizgi gibi görünen Androtion, “Sizce Theodoros, Irini’nin birilerine âşık olduğunu biliyor muydu, yani?” diye sordu.

Korobios bir kez daha başını salladı. “Bu mümkün. Hatta evet, büyük olasılıkla biliyordu, diyebilirim. Eğer bunu bildiği halde ona engel olmadıysa, elbette Apollon’un lanetinden o da kurtulamamıştır!”

Androtion alaycı bir tavırla, “O zaman Theodoros’u *Erinyenler* alıp götürmüştür,” diye fısıldadı. “Herhalde şimdi Karanlıklar Ülkesi’ndedir!”

Başka bir rahip, saygı dolu bir sesle, “Bize ne olacak, peki?” diye sordu. “Biz bir grubuz. Herkes birbirinin yaptıklarından eşit derecede sorumlu...”

Rahipler hep bir ağızdan konuşmaya başlamışlardı. Korobios’un adamları susturması bu defa kolay olmadı.

Korobios, “İnancınız güçlüyse, size bir şey olmaz,” dedi. “Bu kutsal mekânın sorumluluğu bana ait. Sizin adınıza da

Theodorus adına da Irini adına da buranın sorumluluğunu ben taşıyorum.”

Rahiplerden biri, “Yani bundan sonra ilk lanetlenecek olan kişi benim mi demek istiyorsunuz?” diye sordu.

Kararlı bir sesle, “Olabilir,” diyen Korobios omuzlarını dikleştirdi. “Ama gerekirse bunun sonuçlarına da katlanırım. Siz bunları düşünmeyin. Kendi üstünüze düşenleri yapın, yeter. Her şey eskisi gibi devam edecek. Unutmayın, bir kral bekliyoruz! İskender, Delfi’ye bu akşam gelebilir. Bu önemli konuğumuzun olanları öğrenmesini istemiyorum. Bu durum, tapınağımızın saygınlığını zedeler. Bunu da hiçbirimiz istemeyiz, öyle değil mi?”

Bütün rahipler ve hatta çocuklar bile hemen başlarını salladılar.

Öğleye doğru Güneş, Maya, Ateş ve Kiya, tapınak bölgesinden gizlice ayrılmayı bir kez daha başardılar. Gizemli mektubu çözmek için çok uğraşmışlar, ama bir sonuç elde edememişlerdi. Çocuklar, bu gizemin çözülmesinin mektuba bağlı olduğuna inanıyorlardı. Bu sefer kente gitmelerinin nedeni, Medias’ı bulmaktı. Theodorus’un başına gelenler hakkında bilgisi olabilirdi. Falcının her yerde gözü ve kulağı vardı.

Çocuklar şanslıydı; Medias, en sevdiği mekân olan Diyonisos’un Yeri’nde, önünde bir kadeh şarapla, yalnız başına oturuyordu.

Maya falcıyı görür görmez, “Müşteri yok mu?” diye sordu. Medias *kitonunun* altından çıkardığı kesenin içindeki paraları şingirdatarak, “Az önce hepsi gitti,” dedi.

Çocuklar Medias’ın masasına oturdular.

Güneş, “Acaba, diyorum...” dedi, “şu Theodorus’un...”

Medias, “Kaybolduğundan haberim var mı?” diye cümleyi tamamladı. Önündeki tabaktan bir siyah zeytin alıp ağzına atan adam, “Tabii ki, Zeus aşkına!” dedi. “Yoksa sizin bu işle... bir bağlantınız mı var?”

“Bizim mi?” Güneş güldü. “Hayır, tabii ki yok!”

Medias gülmüyordu. Soğuk bir sesle, “Ama olabilirdi,” diye söylendi. “Kulağıma birtakım dedikodular geldi.”

Maya, “Ne gibi?” diye atıldı.

Medias yanıt vermedi. Bakışları kapıya çevriliydi. Medias’ın bakışlarını izleyen çocuklar şaşırdılar. Tam o sırada Philippos ile Battos meyhaneden içeri giriyorlardı. Yıldırım hızıyla ayağa fırlayan Medias, masanın üstüne birkaç demir para fırlatıp, “Gitme zamanı geldi, arkadaşlar,” dedi ve en yakın pencereden dışarı kaçtı.

Ateş sırtarak, “Philippos’a yakalanmadığı iyi oldu,” dedi. “Adam bizim falcıya çok kızıyor dur herhalde!”

Philippos ile Battos, köşedeki masalardan birine yerleştiler. Philippos düşüncelere dalmış halde otururken, babası torbasından bir papirüs rulosu çıkarıp masaya yaydı. Sonra da elini

kaldırıp meyhaneciyi yanına çağırıldı. Meyhaneci aceleyle masaya gelip siparişleri aldı.

Maya, “Bunlar hâlâ burada ne arıyorlar?” diye söylendi. “Philippos kehanetini öğrendi ya!”

“Şimdi öğreniriz,” diyen Güneş, yerinden kalkmıştı bile.

Battos onları sıcak bir tavırla karşıladı. “Şuna bak, bunlar Kehanet Tapınağı’ndaki görevli çocuklar!” dedi. “Otursanıza, çocuklar.” Bir yandan da önündeki papirüs rulosunu eliyle düzeltmeye çalışıyordu. Torbasından, ucu sivri bir kamış ve küçük bir mürekkep şişesi çıkardı.

Maya merakla, “Çalışacak mısınız?” diye sordu.

Şefkatle kıza bakan Battos, “Başarılı olmak isteyen tüccarlar sürekli çalışmak zorundadırlar,” dedi. Sonra da kamışı mürekkebe batırarak yazmaya başladı.

Bu arada çocuklar Philippos ile sohbet ediyor ve onu biraz olsun neşelendirmeye çalışıyorlardı. Genç adam, özellikle de meyhaneci ona ve babasına *kiliks* adı verilen büyük bir kâse içinde şarap getirdikten sonra yavaş yavaş rahatlamıştı. Battos, çocuklara keçi sütü, ekme ve meyve ikram etti ama Ateş’in aklı başka yerdeydi. İkide bir Battos’un yazdıklarına kaçamak bakışlar atıyordu. Yazılanlar bir tür ticari anlaşmaya benziyordu. İçeriği, Ateş’i ilgilendirmiyordu ama gözlerini yazılardan alamıyordu. Ansızın bunun sebebini anlayıverdi! Çocuk heyecanlanmıştı. Zihninde her şey birdenbire açıklık kazanmıştı.

Bu mektubu mutlaka ele geçirmesi gerekiyordu! O anda aklına parlak bir fikir geldi. Kazayla olmuş gibi, süt bardağına çarpıp onu mektubun üstüne deviriverdi.

Battos öfkeyle, “Biraz daha dikkatli olsana!” diye bağırarak mektubu havaya kaldırdı ama artık çok geçti. Ucu ıslanan papirüsün mürekkebi dağılmış, yazıların bir kısmı bozulmuştu. Battos, “Lanet olsun!” diye söylendi. “Şimdi her şeyi baştan yazmam gerekecek!”

Ateş, suçunun farkında olduğunu ve üzüldüğünü belli ederek, “İsteyerek olmadı!” diye mırıldandı.

“Tamam, tamam!” diye mırıldanan Battos, meseleyi daha fazla uzatmadı. “Ama artık eline, koluna dikkat et!” dedi. Hemen ardından da Ateş’in beklediği şeyi yaptı. Kâğıdı kıvrıp masanın altına fırlattı.

Ateş, kimseye fark ettirmeden, masanın altına bir göz attı. Mektup ayağının az ilerisinde duruyordu. O sırada meyhaneci geldi ve masaya dökülen sütü temizledi. Kimse Ateşe bakmıyordu. Çabucak yere eğilen çocuk, kâğıdı kaptığı gibi *kitonunun* kıvrımları arasına sokuverdi. Kalbi hızla çarparak doğrulduğunda, kimsenin dikkatini çekmediğini fark ederek rahatladı. Şimdi, bir an önce oradan ayrılmaları gerekiyordu. Ateş, yaptığı keşfi Maya ile Güneşe anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Çözüm

Yarım saat kadar daha oyalandıktan sonra, çocuklar masadan kalkabildiler. Battos ve Philippos'la kibarca vedalaşıp, koşarak tapınak bölgesine döndüler.

Odalarına girer girmez mektubu ortaya çıkaran Ateş, heyecanla, “Şuna baksanıza!” diye bağırdı.

Güneş, “Bu da nereden çıktı?” diye sordu.

Yüzünde çarpık bir gülümseme beliren Ateş, “Onu buldum, diyebilirim,” dedi. “Daha doğrusu Battos onu fırlatıp attı, ben de aldım.”

Maya, “Ne yapacaksın bununla?” diye sordu. Güneş de meraklanmıştı.

Ateş, “Maya, şu gizemli mektubu getirir misin?” diye rica etti.

Şiltesinin altına elini sokan Maya, mektubu çıkardı ve Battos'un mektubunun yanına koydu. O anda durumu anlamıştı.

“El yazıları!” dedi heyecanla. “İkisi de aynı!”

Ateş, “Aynen öyle!” diye bağırdı. “Bunu meyhanedeyken fark etmiştim ama karşılaştırmak için mektubu aldım işte.”

Güneş, onu takdir ettiğini gösterir bir şekilde ılık çaldı. “Harika! Peki, ama Battos’un amacı ne? Hem, o notu kime verdi?”

Ateş, odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Birden durdu ve parmağını şıklatıp, “Belki de şöyle olmuştur,” dedi. “Battos, oğlunun ne olursa olsun şu zengin Phano ile evlenmesini istiyordu. O yüzden de rahiplerden birine, hatta başrahibeye bile rüşvet verdi.”

Maya, “Hiç fena bir tahmin değil,” diye mırıldandı. “Şu rüşvet alan rahip, belki de Theodorus’tur. Ve bu olayın farkına varan Philippos da öfkelenip, Theodorus’u öldürmüştür. İntikam almak istemiş olabilir, pekâlâ!”

Yüzünü buruşturan Güneş, “Bilemiyorum,” diye mırıldandı. “Bu cinayet tahmini ile ilgili hiç ipucu yok. Ayrıca bütün bunların Irini’nin kaybolmasıyla nasıl bir bağlantısı olduğunu anlayamıyorum.”

Ateş, “Çok doğru,” dedi. “Benim takıldığım nokta ise şu: Cinayet işleyen biri, bir an önce ortadan kaybolur. Philippos ise hâlâ buralarda...”

Maya’nın kolay kolay pes etmeye niyeti yoktu. “Yine de Philippos’un böyle bir şey yapmak için iyi bir nedeni var,” diyerek itiraz etti. “Hem bana kalırsa...” O sırada gözü Kiya’ya ilişen kız, cümlesini yarım bıraktı. Kedinin kulakları arkaya yatmıştı

ve bu, onun kesinlikle çok sinirli olduğunu gösterirdi. Parmaklarının ucunda kapıya yürüyen Maya, bir hamlede kapıyı açtı ve bu sürprize şaşırıp kalan Androtion'a, "İyi günler!" dedi.

Rahibin ağzı, incecik bir çizgi halini almıştı. "Bana sizi bulmamı söylediler," dedi. "Apollon Tapınağı'na gelmeliymişsiniz. Az sonra bir kehanet töreni var, yardımınız gerekiyor."

Maya alaycı bir sesle, "Onun yerine bizi gizlice dinlemeni tembihlemiş olmasınlar?" diye sordu.

"Terbiyesizlik etme!" diyen rahip, arkasını dönüp gitti.

İç çeken Maya, "Şu Androtion ne kadar da sevimsiz bir adam!" diye söylenerek arkadaşlarının yanına döndü. Her iki mektubu da şiltesinin altına sakladı.

Çocuklar, akşama dek mektuplarla ilgilenecek zaman bulamadılar. Bu kez rahatsız edilmeden konuşabilmek için misafirhaneden çıkmışlar ve hazine evlerinden birinin arkasındaki, meraklı gözlerden uzak, gölgelik bir yere oturmuşlardı.

Maya her iki mektubu da yan yana yere sermiş, rüzgârdan uçmamaları için köşelerine birer çakıl taşı koymuştu. Mektuplardan birine bakarken, "Bu saçma sapan yazı ne anlama geliyor acaba?" diye söylendi. Sonra onu yüksek sesle okudu: "Bu yo nu ab pe ru ş i ve nö... Bahse girerim, bu yazının anlamını sökebilirsek sonuca oldukça yaklaşmış olacağız."

Güneş, “Ne yazık ki bunların ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim bile yok,” diye mırıldandı. “Bu yazı şifreli...”

“Sonuçta bu yazı da insan beyninin bir ürünü. O zaman beyinlerini kullanan başka insanlar da bu şifreyi çözebilirler!”

Kiya, çocukların etrafında dolanıyordu. Maya'nın bacaklarına süründükten sonra gelip mektupların başında durdu. Sanki onu okumak ister gibiydi. Sonra çakıl taşlarından birini alıp, patilerinin arasında yuvarlamaya başladı.

Maya, “Hayır, Kiya,” dedi. “Burada oynayamazsın.”

Kedi hiç umursamadı. Tersine, çakıl taşını mektubun bir yerine doğru yuvarlayıp bıraktı ve yeni bir taş aldı.

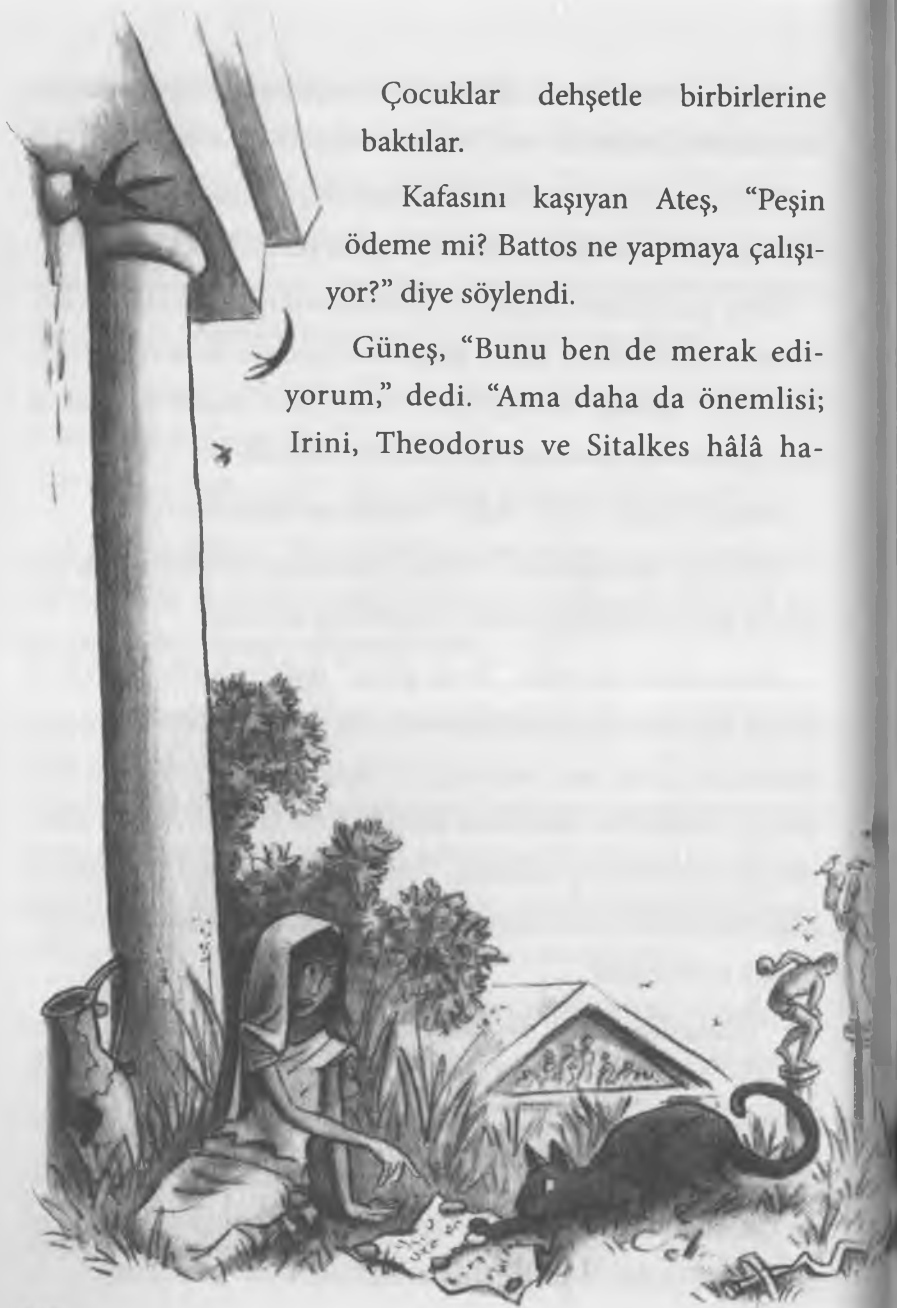
Maya sinirli bir sesle, “Bırak şunu!” dedi ve kediyi kucağına almak için uzandı. Fakat birden durdu. Kiya, ikinci taşı da yerleştirmişti. Ama taşı herhangi bir yere koymamıştı! Onu tam olarak, üçüncü ve dördüncü harflerin üstüne koymuştu. Sonraki iki harfi ise boş bırakmış, ikinci taşı da yedinci ve sekizinci harflerin üstüne koymuştu. Çocuklar birden, “Bunu” kelimesini fark ediverdiler.

“İnanamıyorum!” diye bağırın Maya, akıllı kedinin başını okşadı. “Meğerse her seferinde iki harfi atlayarak okumak gerekiyormuş!” Kızın tüm yazıyı okuması iki dakika bile sürmedi. Kağıtta şöyle yazıyordu: “Bunu peşin ödeme olarak kabul et, gerisi de gelecek. Ancak Irini ile diğerlerini artık ortadan kaldırman gerekiyor! Onları Papadia Geçidi'nde daha fazla tutamazsın.”

Çocuklar dehşetle birbirlerine baktılar.

Kafasını kaşıyan Ateş, “Peşin ödeme mi? Battos ne yapmaya çalışıyor?” diye söylendi.

Güneş, “Bunu ben de merak ediyorum,” dedi. “Ama daha da önemlisi; Irini, Theodorus ve Sitalkes hâlâ ha-

yattalar! Anlaşılan onları Papadia Geçidi'nde bir yerlerde tutuyorlar.”

“Onları kurtarmalıyız,” diyen Maya, mektupları kaldırıp cebine attı ve “acele etsek iyi olur,” diye ekledi. “Battos, esirlerin Papadia'da daha fazla tutulmamasını söylüyor. Kim bilir onlara ne yapacaklar?”

Güneş, “Bir önerin var mı?” diye sordu.

“Şu geçidi bir araştıralım, diyorum. Hem de hemen!”

Tehlikeli Tırmanış

Çocuklar, bir kez daha gizlice tapınak alanından dışarı çıkarak geçide koştu. Gri, dik kayalar, aşılmaz kale duvarları gibi yükseliyorlardı. Kastalia Pınarı'ndan doğan nehrin hemen yanında bir yol uzanıyordu.

Ateş, yüksekçe bir kayaya tırmanarak etrafa bakındıktan sonra arkadaşlarına dönüp, "Ne yazık ki geçidin sadece bir bölümünü görebiliyorum," diye seslendi. "Orada da şüpheli bir durum varmış gibi görünmüyor."

Maya, "Önemli değil, devam edelim!" diyerek öne geçti. Çocuklar biraz yavaşladılar. Manzara hayranlık uyandırıcıydı. Patikanın iki yanı sık çalılarla kaplıydı. Her yere irili ufaklı kayalar serpiştirilmiş gibiydi. Bunlar, arkalarına saklanılabilecek güzel birer siper sayılırlardı. Burası tuzak kurmak için ideal bir bölgeydi. Çocuklar, gereksiz yere konuşmaktan kaçınarak, öğrendiği sessiz bir biçimde ilerliyorlardı.

Birden elini kaldıran Maya, diğerlerini durdurdu. Yarım metre genişliğindeki patikanın az ilerisinde keskin bir viraj göze çarpıyordu. Acaba köşeyi dönünce neyle karşılaşacaklar-

dı? Maya, yere eğilerek biraz daha ilerledi. Görüşünü engelleyen birkaç dalı yana çekerek, ileriye görmeye çalıştı. Harcadığı çabadan dolayı gözleri kısılmış, incecik birer çizgi halini almıştı. Patika, çalıkların arasında gözden kayboluyordu. Pek sık kullanılan bir yol olmadığı belliydi. Maya'nın önünde, sağda, bir duvar gibi dimdik yükselen bir kaya göze çarpıyordu. Kayanın üstünde ise boylu boyunca uzanan bir yarık vardı. Yarığın ağzı, aşağıya doğru, içine bir insanın sığabileceği bir mağara gibi genişliyordu.

Maya tam arkadaşlarına dönmek üzereydi ki, gördüğü şey karşısında nefesi kesildi. Yarığın içinde bir adam belirmişti! Maya çalılığın arkasına sindi. Dalların arasından adamı gözetlerken, eliyle işaret ederek diğerlerini yanına çağırdı. Adam, ağır adımlarla yürüyerek mağaradan dışarı çıkıyordu. Kemerinde bir kılıç asılıydı, sırtında ise bir yay ve ok çantası vardı. Adam, mağaranın ağzındaki kütüğe oturdu ve dudaklarını ıslık çalacakmış gibi büzdü. Ama hiç sesi çıkmadı. Aradan bir dakika geçti. Sonra adam ayağa kalktı ve kararsız bir biçimde, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Maya, "Bu adam bir nöbetçi!" dedi heyecanla. "Bana sorarsanız; Irini, Theodorus ve Sitalkes içerideler!"

Ateş'le Güneş başlarını salladılar.

Ateş, "Onun önünden nasıl geçeceğiz?" diye sordu. "Adam tepeden tırnağa silahlı!"

Güneş, “Aynı girişten giremeyeceğimiz kesin,” diye mırıldandı. “Ama belki ikinci bir yol buluruz. Belki de mağaranın başka bir girişi daha vardır. Çevreyi bir kolaçan edelim. Haydi, geri çekiliyoruz!”

Liderlik etme sırası bu kez Güneş'teydi. Birbirine bitişik iki karaçalının yanına gelince durup, “Hey, burada bir patika daha varmış!” dedi. “Bunu daha önce görmemiştik.”

Ateş, “Evet, ama bence bu patika yalnızca hayvanlar tarafından kullanılmış,” diye atıldı. “İnsanların geçmesi için fazla dar.”

“Saçmalama!” diyen Güneş, “gelin, şunu bir deneyelim. Bakalım nereye çıkacak?” diye ekledi. Böylece yorucu bir tırmanış başlamış oldu. Bu patika, diğerine kıyasla hem çok dar hem de çok eğimliydi.

Dimdik bir kayanın tepesine tutunarak kendini yukarıya çeken Güneş, “Dağ keçileri gibiyiz!” diye söylendi.

Daracık patika, bir zeytin ağacının yukarıdan aşağıya doğru uzanarak kayalığı saran kökleriyle birleşti ve orada sona erdi. Çocuklar, büyük ihtimalle mağara girişinin üstünde bir yerdeydiler. Şaşkınlıkla kalakalmışlardı.

Ateş, hayal kırıklığı içinde, “Buraya kadarmış!” diye mırıldandı. “Burası son durak!”

Zeytin ağacının arkasına geçen Güneş, “Acele etme!” dedi. “Burada bir delik var!”

Ateş'le Maya hemen onun yanına gittiler. Ateş, “Hani, ne-

rede?” diye sordu. “Mağaraya kadar gider mi dersin?” Delik yalnızca otuz santimetre çapında, yusuvarlak bir baca gibiydi.

“Bilmiyorum ama olabilir.” Yerden aldığı bir taşı delikten içeri atan Güneş, kulak kabarttı. Birkaç saniye sonra, taşın yere çarptığını duydular.

Ateş, “Buranın oldukça derinlere indiği kesin!” diye mırıldandı. Giderek azalmakta olan gün ışığında, kayaların içeriye doğru uzanan basamaklar biçiminde sıralandığını fark edince, deliğin kenarına oturarak bacaklarını içeri sallandırdı.

Güneş şaşırmişti. “Aşağıya inmek gibi bir niyetin yok herhalde,” dedi.

“Var ama korkarım ki bu deliğe sığmıyorum,” diyen Ateş haklıydı. Omuzları delikten içeri girmiyordu.

“Ne şanssızlık!” diye öfkeyle mırıldanan Maya’nın bakışları Güneş’e ilişti. “Belki de sen sığarsın, Güneş. Bir denesene!” dedi.

“Ben mi? Şart mı şimdi bu?” diyen Güneş’in sesi titriyordu. Ateş’le Maya ses çıkarmadılar.

İçinden, öyle olsun bakalım, diye geçiren Güneş, bir denemeye karar verdi ve birkaç kez derin nefes aldıktan sonra kendini delikten aşağıya bıraktı. Ayakları, deliğin hemen altına kadar uzanan taşlara değince içi rahatladı ve el yordamıyla biraz aşağıya indi. Az sonra kalçaları, ardından da karnı ve göğsü

içeri girmişti. Sıra en heyecanlı kısma gelmişti: Omuzlar! Maya ile Ateş, Güneş'in delikten geçme çabalarını endişeli bakışlarla izliyorlardı. Ama olmuştu! Bir yılan gibi kıvrılıp bükülen Güneş, sonunda delikten içeri girmeyi başarmıştı.

Son olarak Güneş'in başı da deliğin içinde gözden kaybolunca Ateş, "Aferin Güneş!" demekten kendini alamadı. Deliğin ağzına uzanarak "İçerisi nasıl görünüyor?" diye sordu.

Güneş, alçak sesle cevap verdi: "Fena değil. Burası biraz daha geniş. Artık daha iyi görebiliyorum."

"Aman, dikkatli ol!"

"Tamam, merak etme. Görüşürüz."

Güneş, merdiven şeklindeki kayalardan inmeye başladı. Mağaranın taşlarına tutunabildiği için düşme tehlikesi de yoktu. Birden kendini çok iyi hissetti. Ufak tefek bir çocuk oluşu, onu hiç bu kadar mutlu etmemişti. Bu özelliği sonunda bir işe yaramıştı işte. Artık hızla aşağıya doğru iniyordu. İndikçe kendine olan güveni ve hızı da giderek artıyordu.

Belki de biraz abartmıştı... Çünkü dümdüz bir kayaya basan sağ ayağı birdenbire kayıvermişti. Dengesini kaybeden çocuk, boşluğa yuvarlandı. Tam çılgılığı basmak üzereyken yere çarptı ve içgüdüsel olarak başını koruyarak bir top gibi büzüştü. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bir süre sessizce yattı. Gözleri kapalıydı. Acaba yaralanmış mıydı? Yavaşça bacaklarını uzattı. Acı hissetmiyordu! Bedeninin geri kalanı da alarm sinyalleri

yollamıyordu. Rahatlamış bir halde gözlerini açtı.

Sonra birden aklına kapıdaki nöbetçi geldi. Acaba nöbetçi onu duymuş muydu? Güneş dikkatle çevresine kulak verdi. Ama etrafta çıt çıkmıyordu.

Yavaşça ayağa kalktı. Görevinin ilk bölümünü tamamlamıştı. İkinci bölümü ise büyük ihtimalle daha zor olacaktı. Eğer esirler bu mağaraya getirildilerse, nerede tutuluyor olabilirlerdi?

Güneş, yalnızca tek bir çıkışı olan, uzunca bir mağaranın en arka kısmında bulunduğunu tahmin ediyordu. Sağ kolunu uzatınca, mağaranın duvarına değdi. Biraz yürüdü. Etrafı görmesi giderek zorlaşıyordu. Güneş kararsızlığa kapıldı. Birden ayaklarının altındaki karanlığın içinde büyükçe bir yarık beliriverirse ne yapacaktı? Göremeyip içine yuvarlanabilirdi, pekâlâ. Güneş'in, basamaklardan inerken hissettiği o rahatlama ve kendine güven duygusu, şimdi uçup gitmişti. Artık korkuyordu.

Yine de ilerlemeyi sürdürdü. Bu kez adımlarını çok dikkatli atıyordu. Birden nefesi kesildi. Sesler mi duymuştu? Güneş, nefes almaktan korkarak seslere kulak kabarttı. Evet, bu doğrudu, birtakım sesler geliyordu. Güneş'in kalbi gümbür gümbür atıyordu. Parmak uçlarına basarak biraz daha ilerledi. İçinde bulunduğu oyuk genişlemişti. Duvarda asılı birkaç meşalenin titrek ışığında, büyükçe bir mağaranın ağzında durduğunu gördü. Mağara, bir yeraltı nehrinin yüzyıllar boyunca akarak dağın içini oymasıyla oluşmuştu.

Güneş, dizüstü çöküp emekleyerek ilerlemeye başladı. Üstünde durduğu kayalık alan, bir raf gibi ileriye uzanıyordu. Dikkatle ilerleyip diğer yöne bakınca, gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Aşağıda Theodorus, Sitalkes ve genç bir kız vardı. Kızın Irini olduğu belliydi! Üçü de sımsıkı bağlanmışlardı. Elleri ve bacakları kaba halatlarla bağlı, sırtları mağaranın duvarına yaslanmış bir halde, yan yana oturuyorlardı. Önlerinde bir testi ve yemek artıkları duruyordu. Nöbetçi ise ortalıkta görünmüyordu.

Güneş, içinden sevinç çığlıkları atıyordu. Esirleri bulmuştu! Daha da önemlisi, esirler hâlâ hayattaydılar! Güneş saklandığı yerden çıkıp, görünmemek için öne eğilerek tutsakların yanına doğru koştu.

Çocuğu gören grubun ağzı açık kalmıştı.

Theodorus, “Sen buraya nasıl ...?” diye kekeledi.

Güneş, parmağını dudığına götürerek ona susmasını işaret etti ve “Sonra anlatırım,” diye fısıldadı. “Nöbetçi bizi duymasın; çok dikkatli olmalıyız!”

Rahip başını salladı. Güneş, hemen tutsakların iplerini çözmeye koyuldu. Önce genç kıza yanaştı. Bir yandan düğümle uğraşırken bir yandan da, “Sen Irini olmalısın, öyle değil mi?” diye sordu.

Kız başını sallayarak, “Apollon aşkına! Peki, sen kimsin?” diye fısıldadı.

Düğümü çözmek kolay değildi. Tüm dikkatini düğüme veren Güneş, bir kez daha, “Sonra konuşuruz...” diye mırıldandı. Uzunca bir uğraştan sonra düğümü gevşetmeyi başarmıştı. Sonunda başrahibenin elleri iplerden kurtulmuştu. Kız, ayaklarındaki düğümü de çözdükten sonra Güneş’e yardım etti. Sonunda rahiple çobanı da iplerden kurtarmayı başarmışlardı.

Theodorus, “Teşekkürler,” diye fısıldadı. “Şimdi şu nöbetçiyle ilgilenelim, bakalım. Ah, işte bu işe yarar...” Eline su testisini almıştı. Toprak testiği havaya kaldırdı ve içinde altın varmış gibi şöyle bir tarttı. Sonra Sitalkes’e göz kırptı ve “Haydi, yürü!” dedi.

Çoban, “Pan aşkına! Memnuniyetle!” diye yanıt verdi.

Güneş, adamların duvar kenarına sinerek mağaranın ağzına doğru ilerlemelerini izledi. Adamlar orada iki yana gizlenerek nöbetçiye seslendiler. Kısa süre içinde ortaya çıkan nöbetçi, doğrudan tuzağa düşmüştü. Adam mağaraya girer girmez başına testiği yemiş ve rüyalar ülkesine doğru yola çıkmıştı. Theodorus ile Sitalkes, zaman kaybetmeden nöbetçiği sımsıkı bağladılar. Ayrıca adamın ağzını da bir tıkaçla kapadılar.

Rahip rahatlayarak “İşte bu kadar!” dedi. Sonra da Güneş’e dönüp, “Bir kez daha teşekkürler ama bize hâlâ bizi nasıl bulduğunu anlatmadın, Zeus aşkına!” dedi.

Güneş, “Hemen anlatacağım,” diye yanıt verdi. “Önce bir koşu gidip, arkadaşlarımı getireyim...”

Yanlış Mühür

Kısa bir süre sonra Maya ile Ateş, Güneş'i sevinçle kucaklıyorlardı. Daha sonra Irini, Theodorus ve Sitalkes'in yanına gittiler ve Güneş onlara üç tutsağı nasıl serbest bıraktığını anlattı.

Theodorus bir kez daha, "Peki ama bizi nasıl buldunuz?" diye sordu.

Çocukların dedektiflik macerasını tüm ayrıntılarıyla anlatan, Maya oldu. Rahip başını saygıyla sallayarak "Apollon aşkına, gerçekten de çok iyisiniz!" deyip duruyordu. Sevecen bir şekilde Kiy'a bakarak "Demek bu akıllı kedi de size yardım etti," diye mırıldandı. "Çok ilginç bir hayvanmış. Bu arada ben tüm bunların arkasında Tiroslu Battos'un olduğunu asla tahmin edemezdim."

Maya, sözlerini, "Şimdi anlatma sırası sizde," diyerek bitirdi. "Sizi kim kaçırdı? Bunu kimin yaptığını görebildin mi, Irini?"

Başrahibe yumruklarını sıkımişti. "Korobios!" diye yanıt verdi.

Çocuklar şaşırıp kalmışlardı. "Başrahip mi?"

“Ta kendisi!” diyen Irini, başını öfkeyle sallıyordu.

“Peki ama neden?”

Başını kaldırıp, yüzünü mor bulutlarla kaplanan gökyüzüne çeviren Irini, “Bir mektup aldım,” dedi. “Onu kimin gönderdiği belli değildi. Mektubu yazan kişi, beni altına ve gümüşe boğacağını söylüyor, bunun karşılığında da benden sahte bir kehanette bulunmamı istiyordu. Teklifi kabul ettiğim takdirde, mektubu Kastalia Pınarı’ndaki bir taşın altına koymamı söylüyordu.”

Güneş, “Ama sen bunu yapmadın,” dedi.

Irini, “Aynen öyle,” diye atıldı. “Onun yerine, mektubu aldığım gibi Theodorus’a gidip, olanları ona anlattım. Ardından da Korobios’la konuştum ama bu büyük bir hataydı. Ertesi gün her zamanki gibi pınara gittiğimde, Androtion ile ona yardım eden biri beni orada bekliyordu. Beni zorla kaçırdılar. Elimden geldiğince direndim ama... bunun hiç faydası olmadı.” Irini sustu. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Ateş, “Demek olay yerindeki kan izleri böyle oldu,” diye mırıldandı.

“Evet,” diye mırıldanan Irini, onlara kolundaki sargıyı gösterdi.

“Belli ki Korobios, mektubu yazan kişi ile anlaşmış. İkisinin de işine engel olduğum için, beni kaçırıp bu deliğe tıktılar işte,” diyen Irini’nin sesi öfkeyle titriyordu.

Üzüntüyle başını sallayan Maya, “Senin ardından hemen Thargelia başrahibe ilan edildi. Anlaşılan Korobios onun daha uysal biri olduğunu düşünüyor. Belki de o da işin içindedir,” dedi.

Bir adım öne çıkan Sitalkes, “Ben Irini’nin nasıl kaçırıldığını gördüm,” dedi. “O sabah sürümü otlatmaya çıkmıştım. Tesadüfen pınarın oralardan geçiyordum ki, çığıllıkları duyup koştum. Bir de ne göreyim? Irini’yi yaka paça tutmuş, bir atın sırtına yüklemiş, götürüyorlardı! Bir çalılığın arkasına çöküp kaldım. Korkudan donakalmıştım. Elimden bir şey gelmedi.”

Güneş, “Peki, neden daha sonra gidip yardım çağırmadın?” diye sordu.

Çoban, utangaç bir tavırla başını önüne eğdi ve “Bunu ben de düşündüm,” diye mırıldandı. “Ama Korobios, Irini’nin aşığıyla kaçtığı yalanını yayınca, başrahibin de bu işin içinde olduğunu anladım ve çok korktum. Korobios, Delfi’nin en güçlü adamıdır, bunu biliyor muydunuz? Zeytinlikteyken size her şeyi anlatmak istedim ama bu kez de o gizemli karaltıları gördüm! Peşimden gelip bizi dinlemiş olmalılar. Sonra da yaka paça götürüldüm ve bu deliğe, Irini’nin yanına tıkıldım işte!”

Güneş, “Kısa süre sonra da Theodorus size katılmış olmalı,” diye ekledi. “Bizimle kayalık kanyonda gizlice buluşmak isteyen de sizsiniz, öyle değil mi?”

“Evet, ipucu peşinde olduğunuz gözümünden kaçmamıştı. Bu

yüzden de suçluların Irini'ye rüşvet teklif ettiklerini öğrenmenizi istedim. Fakat o imzasız mektubu benim gönderdiğimi nasıl anladınız?"

Güneş, "Taşların arasında kolyenizi bulduk," diye açıkladı.

Theodorus, "Ah, öyle mi?" diye mırıldandı. "Onu, saldırganlarla boğuşurken düşürmüş olmalıyım. Sayıca çok fazlaydılar, ben de onlara boyun eğmek zorunda kaldım."

Bir taşın üstüne oturan Güneş, "Anlaşılan, gerçek bir çeteyle karşı karşıyayız," dedi. "Neyse ki elebaşlarının kim olduğunu biliyoruz."

Pelerininin altından ince bir kâğıt rulosu çıkararak Irini, "Bunu kanıt olarak kullanabiliriz," dedi. "Eminim, Battos tarafından yazılmıştır. Üstelik tüm bunları oğlunun, onun seçtiği kadınla evlenmesi için yaptı!"

Güneş düşüncelere dalmıştı. "Şu mektubu görebilir miyim?" diye sordu.

Başrahibe, parşömen kâğıdını Güneşe uzattı. Güneş, ruloyu dikkatle açıp yere serdi. Sonra da arkadaşlarıyla birlikte kâğıdın üstüne eğilip, yazıyı iyice incelediler.

Kâğıdın köşesine dokunan Güneş, "Bunlar mühür kalıntılarına benziyor," dedi.

Irini, "Dur, bakayım... Bazı zenginler kendilerine ait, işaretli papirüsler kullanırlar," dedi. Sonra da mektubu eline alıp yakından baktı ve "Daha önce dikkatimi çekmemişti ama bu mühür, Tebai kentinin resmi mührüdür," dedi.

Kendini tutamayan Güneş, “Nasıl olur? Bu mümkün değil!” diye bağırdı.

Başrahibe, “Nedenmiş o?” diyerek karşı çıktı. “Ben bundan eminim!” Kız, mektubu Theodoros’a uzattı. Rahip de mektuba şöyle bir baktıktan sonra başını salladı.

“Çok ilginç,” diye mırıldanan Güneş, dalgın bir tavırla ayağa kalktı. Sonra birden, “Buldum!” diyerek ellerini çırptı. Herkes ona bakıyordu.

Maya sabırsızlıkla, “Neyi buldun? Haydi, söylesene!” diye ısrar etti.

“Battos sürekli Tيروس’tan geldiğini söyleyip duruyordu. Anlaşılan yalan söylemiş; Tebai’den geliyormuş. Battos’un bu yalanı söylemesinin bir nedeni olmalı. Benim bir tahminim var. Tebai halkı, İskender’in düşmanı, öyle değil mi?” Çocuk şöyle bir susup, anlattıklarının sindirilmesini bekledi.

Çoban, “Söylediklerinden tek bir kelime bile anlamadım!” diye söylendi.

Maya, “Ben anladım galiba,” diye mırıldandı. “Battos’un bu raya oğlu için değil, İskender yüzünden geldiğini söylemeye çalışıyorsun!”

Güneş, “Bravo, çok zekisin!” diye bağırdı. “Çünkü İskender de hakkındaki kehaneti öğrenmeye geliyor. Tebai’ye saldırıp saldırmamaya, Apollon’un söylediklerine göre karar verecek!”

Theodorus, “Apollon aşkına, bu fazlasıyla cesur bir tahmin! Ama hiç de mantıksız değil!” dedi.

Irini, “Ben de sizinle aynı fikirdeyim,” diyerek araya girdi. “Korobios ile Battos’un, ortalığı böylesine ayağa kaldırmasının nedeni de bu olmalı! İskender’in kehanetini, işlerine geldiği gibi yorumlayacaklar.”

İç çeken Ateş, “Bunu kanıtlayamıyor olmamız ne kötü,” diye söylendi.

O anda Maya, “Hişt, sessiz ol!” diye fısıldadı. Heyecanla susup kulak kabarttılar. Dağın eteğinden sevinç çılgınlıkları yükseliyordu.

Theodorus, “Bu, Kral İskender!” diyerek ayağa fırladı. “Belli ki kente girmiş! Çok geç olmadan bir şeyler yapmalıyız! Haydi, gidelim artık!” Sözlerini bitiren rahip, Delfi’ye doğru hızla yürümeye başlamıştı bile!

Maya, adamı durdurdu. Birden aklına bir fikir gelmişti. Yumuşak bir sesle, “Lütfen acele etmeyin!” dedi. “Sanırım Korobios, Battos ve Thargelia’nın, İskender’in öğrenmek için geldiği kehanete gerçekten de hile karıştırıp karıştırmayacaklarını kontrol etmenin bir yolunu biliyorum.” Ardından kız, neden bahsettiğini diğerlerine de açıkladı.

Sahtekâr

Kent adeta bir ışık denizine dönüşmüştü. Çocuklar; yanlarında Irini, Sitalkes ve Theodorus ile beraber kente girdiklerinde, tapınak bölgesi yüzlerce meşaleyle aydınlatılmıştı. Tapınakların girişinde büyük bir kalabalık toplanmıştı. İnsanlar sevinçle bağırıyor, alkışlıyor ve ıslık çalıyorlardı. Bu coşku, kehanet bölgesine doğru ilerleyen kalabalık için dini törenin bir parçası niteliğindedi.

Irini, tanınmamak ve yaptıkları planı mahvetmemek için yüzünü, başına birkaç kez doladığı bir şalla gizlemişti. Ancak Theodorus ile Sitalkes'i gizleyebilecek bir şey yoktu ne yazık ki.

Ateş, "Tapınağın yakınlarında gizlenebileceğimiz bir yer bulmalıyız," dedi ve "ben gidip bir bakayım," diyerek grubun yanından ayrıldı.

Diğerleri yolun kenarında beklerlerken, Ateş, aradığını çabucak buldu. Ana giriş kapısının hemen yanında, içindeki malzemeleri güneşten ya da hırsızlardan korumak için üstü brandayla kapatılmış, büyükçe bir el arabası görmüştü. Brandayı kaldırıp arabanın içine baktı; araba boştu. Ateş, koşarak arkadaşlarının yanına döndü ve onları arabanın ya-

nına götürdü. Böylece Theodorus ile Sitalkes, yolu izleyen kalabalık tarafından fark edilmeden, brandanın altına saklanmışlardı.

Maya, Ateş ve Güneş, insanları iterek ön sıraya doğru ilerlediler. Irini ise arkalarda kalmayı tercih etmişti. Örtüsünü iyice başına çekmiş ve yüzünü olabildiğince gizlemişti.

Maya, insanları geride tutmaya çalışan askerlerden birine, “Gelenler, Kral İskender ve adamları mı?” diye sordu. Asker, sert bir sesle, “Evet,” diye cevap verdi.

Okçulardan oluşan bir grup, kalabalığın önüne yerleştirildi. Böylece güvenlik önlemi de alınmıştı.

Ateş, “Bakın, kapı açılıyor!” diye bağırdı.

Ağır kapı gıcırdayarak açıldı. Kapının ağzında, bembeyaz bir pelerine sarınmış olan Korobios görünmüştü. Korobios’un etrafında birkaç rahip daha vardı ve hemen yanında da Androktion duruyordu.

Korobios, bakışlarını kalabalığın üstünde gezdirdi. Gergin görünüyordu. Ateş’le Güneş, aynı anda dönüp Maya’ya baktılar ve başlarını salladılar. İşaret gelmişti! Maya hemen harekete geçti. O sırada Güneş de kediye kucağına almıştı. Kiyasının gözleri iri iri açılmıştı. İnsanları ite kaka Korobios’a doğru ilerleyen Maya’yı ürkek bakışlarla izlerken, gergin bir biçimde kuyruğunu sallıyordu.

Maya, sonunda Başrahip Korobios’un önüne çıktı.

Adam umursamaz bir tavırla, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Senin burada işin yok. Hem kutsal bölgeden ayrılmana kim izin verdi?”

Maya, adamın sorularına yanıt vermedi. “Size bir şey vermem gerekiyor ve...” dedi ama başrahip, “şimdi sırası değil,” diyerek onun sözünü kesti. Ardından da, “Defol buradan!” diye bağırdı.

Maya inatla, “Ama bu çok önemli,” diye üsteledi. Elindeki papirüs rulosunu sallayarak “Bu mektup Tebai’den geliyor!” diye seslendi.

Korobios’un gözleri büyüdü. Aceleyle, “O zaman başka,” dedi. “Ver şunu bana!” Adam, ruloyu titreyen parmaklarıyla yırtar gibi açıp, yazıyı hızla okudu. Maya, başrahabin her hareketini dikkatle izliyordu. Adamın yüzünün bembeyaz kesildiğini fark etti. Başrahip Korobios, “Hemen sana bu mektubu veren kişinin yanına gidip, ona işlerin mutlaka yolunda gideceğini söyle,” dedi. “Ona her şeyin kontrolüm altında olduğunu söyle!” Konuşurken, Korobios’un sesi titriyordu.

Maya, oradan ayrıldı. Rahibin onu göremeyeceği kadar uzaklaşınca, yeniden arkadaşlarının yanına gitti. Ancak yolda birden durdu. Kalabalığın içinde, Battos ile oğlu Philoppos’u görmüştü. Maya onlara görünmeden arkadaşlarının yanına ulaşmayı başardı. Çocuklar onu bekliyorlardı. Heyecanla, “Ne yaptın?” diye sordular. Maya sırtarak, “Tabii ki oltaya takıldı,” diye cevap verdi.

Güneş, “Harika!” dedi. Sonra heyecanla ileriye işaret ederek, “Bakın, bu İskender olmalı,” diye atıldı. Yüzü keskin hatlara

sahip, genç bir erkek, gösterişli bir atın üstünde ağır ağır ilerliyordu. Göğsündeki zırh, meşalelerin ışığında pırl pırl parlıyordu. Kralın etrafı, *somatofilakes* adı verilen, karanlık bakışlı, ağır silahlar kuşanmış muhafızlarla çevrilmişti. Onları ise bir hizmetli ordusu takip ediyordu. Kralın alayı, tapınak bölgesinin kapısında durdu. İskender, Korobios'u kibirli, küçümseyen bakışlarla tepeden tırnağa süzdü. Kalabalık hemen susmuştu.

İki büklüm eğilen Korobios'un, "Selam sana, yüce Makedonya Kralı!" diyen sesi, sessizliğin içinde çınladı. "Seni burada, Işık Tanrısı'na adanan bu kutsal mekânda konuk etmek, bizim için büyük bir şereftir. Ey, asil kral! Apollon'un ışığı üstüne düşün ve sana karanlığın içinde rehberlik etsin! Zorlukların üstesinden gelmene..."

İskender, "İyi konuştun, başrahip," diyerek Korobios'un sözünü kesti. "Ancak çok uzun bir yoldan geldim ve zamanım az. Kehaneti hemen öğrenmek istiyorum!"

Korobios bir kez daha eğilerek, "Elbette," dedi. "Hemen yarın başlayacağız."

İskender soğuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Hemen şimdi!"

Korobios heyecanlı bir şekilde yanındaki rahiplerle fısıldaştıktan sonra, "Elbette, siz nasıl isterseniz, ulu kral!" dedi.

İskender yalnızca, "Güzel," demekle yetindi ve atını hemen ana kapıya doğru sürdü.

Tam o sırada Maya, "Durun, Korobios bir sahtekârdır!" diye bağırdı. İki askerin arasından sıyrılan kız, yola fırlayıvermiş-

ti. Hemen kollarına yapışan güçlü eller onu geriye çekti ama Maya, sesini krala duyurmayı başarmıştı.

İskender, “Durun!” diye gürledi. “Kızı buraya getirin!”

Kralın askerleri, Maya’yı İskender’in önüne doğru ittiler. Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Ateş, Güneş ve diğerleri de bu kargaşadan faydalanarak İskender’e yaklaşabilmişlerdi.

Maya’ya kötü kötü bakan Korobios, “Ama sayın kralım!” diye bağırdı, “herhalde ben dururken bu sersem çocuğun sözlerine inanacak değilsiniz! Bu büyük bir hata olur!”

İskender kaşlarını kaldırarak, “Belki de haklısınızdır, ama herkes bir şansı hak eder,” dedi. Sonra Maya’ya dönerek, “söyle bakalım, küçük kız, az önce ne demek istedin?” diye sordu.

Korobios yalvarır gibi bir sesle, “Bu çok gülünç, onu dinlemeyin!” diyerek araya girmek istedi ama İskender onu sert bir el hareketiyle susturdu.

Dizlerinin üstüne çöken Maya, kararlı bir sesle, “Korobios sahtekârın tekidir,” diye tekrarladı. “Korobios, kehaneti kendi çıkarlarına göre yorumlayacak!”

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

Korobios yalnızca, “Saçma! Çok saçma!” diyebilirdi.

Maya sakin bir sesle, “Hiç de değil!” diye karşılık verdi. “Bunu kanıtlayabilirim!”

Kral, tuhaf bir gülümsemeyle, “Umarım kanıtlayabilirsin...” dedi. “Yoksa kendini ölmüş bil!”

Maya heyecandan kıpkırmızı olmuştu. En ufak bir hata bile yapmamalıydı çünkü hayatı söz konusuydu.

Kız, “Az önce Korobios’a bir mektup verdim,” diyerek söze başladı. “Bu şifreli bir mektuptu ve Korobios’un suç ortağı Batos tarafından kaleme alınmıştı. Mektup şu anda Korobios’un cebinde. İşte, bu mektup benim kanıtımdır!”

Kral, başrahibe dönüp, “Bu doğru mu?” diye sordu. “Böyle bir mektup var mı?”

Başrahibin alnında ter damlaları parlıyordu. Hemen, “Hayır!” diye atıldı.

Maya, “Yalan söylüyor!” diye haykırdı. “Üstünü arayın!”

Kral, atının üstünden başrahibe doğru eğilerek, “Buna gerek var mı, Korobios?” diye sordu. Bu arada askerlerinden birine bir bakış atmış, adam derhal kılıcını çekmişti.

Tıslar gibi bir sesle, “Bana dokunma!” diyen başrahip, *kitonunun* kıvrımları arasındaki mektubu mecburen çıkarıp İskender’e uzattı.

İskender, şifreli yazıyı çözmeye çalıştı fakat hiçbir şey anlamayınca mektubu uzatarak, “Bu da ne böyle?” diye sordu.

Maya biraz rahatlamıştı. Kendinden emin bir sesle, “Ben söyleyeyim,” diye atıldı. “Çünkü arkadaşlarımla mektuptaki şifreyi çözdük.” Ateş, Güneş ve Kiya’nın bulunduğu tarafa doğru el salladı.

Sonra gizemli mektubu yüksek sesle okudu. “İrini, Theodorus ve Sitalkes kaçmışlar! Onları hemen yakalamalı ve İskender’in kehanetini mutlaka değiştirmeliyiz! Battos.”

Korobios, “Bunların hepsi palavra, hepsi yalan!” diye bağırdı.

Maya zafer dolu bir sesle, “Hiç de değil. Yalnızca kurduğumuz tuzığa düştün o kadar!” dedi. “Çünkü o mektubu biz yazdık. Mektuptaki şifreyi çözebilmiş olman, Battos’la suç ortağı olduğunu kanıtlamaya yetti! Üstelik Battos’un sana daha önce gizlice iletmiş mektup da elimizde.”

Kral bu kez, “Battos mu? Battos da kim?” diye sordu.

Maya, “Bir tüccar,” diye açıkladı. “Söylediğine göre Tirosluymuş ama aslında Tebai’den geliyor. O da kalabalığın arasında bir yerlerde olmalı!”

İskender gözlerini devirerek, “Tebai’den mi?” diye homurdandı. “Getirin şu Battos’u buraya!”

Askerler birkaç dakika içinde Battos’u bulup, sürükleyerek İskender’in yanına getirdiler. Arkasından da oğlu Philippos geliyordu.

Maya, “İrini, kehaneti onların istediği gibi değiştirmeyi kabul etmeyince kaçırılıp tutsak edildi!” diyerek suçlamalarını sürdürdü.

Korobios sinirli sinirli gülerek “Daha neler...” dedi. “Senin ne kadar da geniş bir hayal gücün varmış öyle! Bunların hiçbiri doğru değil!”

O sırada kalabalık ikiye ayrıldı. Ortadaki boşlukta genç bir kadın belirdi. Öne doğru ilerleyen bu kadın başındaki şalı sıyrınca, kalabalıktan, “İrini! İrini!” tezahüratları yükseldi.

Başrahibe yüksek sesle, “Evet, Korobios beni zorla kaçırıp hapsedti!” dedikten sonra tüm olan biteni kısaca anlattı.

Korobios, başrahibenin her kelimesiyle durduğu yerde küçülüyordu adeta. Hele Theodoros’la Sitalkes de ortaya çıkınca, başrahip resmen yıkılmıştı.

Kral, “Demek beni kandırmayı düşünüyordunuz,” dedi. Durumu kendince özetlemişti. “Yoksa Tebai’ye saldırmamı önlemeye mi çalışıyordunuz?”

Korobios ile Battos hiç ses çıkarmadılar.

İskender çok öfkelenmişti. Dev kılıçlar kuşanmış olan askerlerini göstererek, “Ne susuyorsunuz? Dilinizi çözüp, sizi konuşturacak yöntemlerimin olduğunu bilmiyor musunuz?” diye bağırdı.

Battos, kollarını teslim olur gibi havaya kaldırdı. Gözlerindeki korku apaçık ortadaydı. “Tamam, tamam!” dedi. “Ben Tebai’den gelen bir casusum. Görevim, sizi savaş planlarınızdan vazgeçirmektir. Çünkü askeri kuvvetlerinizin bizden kat kat üstün olduğunu çok iyi biliyoruz. Ayrıca çok dindar olduğunuz da malum. Casuslarımız, sizin Tebai’ye savaş açıp açmama konusunda tavsiye almak üzere Kehanet Tapınağı’na gideceğinizi söyleyince, hemen harekete geçtik. Tek şansımız da buydu! Ancak ve ancak başrahip, size savaşmamanızı öğütlerse savaştan vazgeçerdiniz.”

Casus, sözlerine kısa bir ara verdi. “Ama bu iş düşündüğümüz kadar kolay olmadı,” dedi. “Şu Başrahibe Irini, işbirliğine yanaşmadı; neyse ki Korobios’la Androtion bize yardım etmeyi kabul ettiler. Bunun üzerine Irini’yi kaçırıp, rüşvet olarak altına hayır demeyecek olan Thargelia’yı başrahibe yaptılar.”

Korobios yavaşça, “Evet,” dedi. “Irini gitmeliydi. Bu yüzden ben onun kaçırılmasını sağladım. Ardından da ortadan kaybolmasının nedeninin, Apollon’un laneti olduğu masalını uydurdum. Her şey plana uygun yürüyordu ama birdenbire ortaya bu kedili çocuklar çıktı. İşleri allak bullak ettiler.” Sonra da çocuklara öfkeli bir bakış fırlatıp, “Onları kontrol altında tutmaya çalıştım,” diye ekledi. “Çocukları yakınımnda bir yere yerleştirdim ve gözümü onların üstünden ayırmadım. Androtion’a da onlara dikkat etmesini sıkı sıkı tembihlemiştım..”

Ufak tefek rahip, sıkıntı içinde bir sağa bir sola bakınıyordu. Hiç istemediği halde, kendini aniden sahnede, seyircilerin önünde buluveren birine benziyordu.

“Ardından Irini’nin, Theodorus’a Battos’un mektubundan söz ettiğini öğrendim. Theodorus bana gelip, bu rüşvet meselesiyle ilgili olarak ne yapacağımızı sordu. O anda onun da ortadan kaldırılması gerektiğini anladım. Tıpkı pınarda olanlara tanıklık eden Sitalkes gibi... Biraz para için her şeyi yapabilecek olan birkaç adam bulup, onların da kaçırılmalarını sağladım.”

Theodorus dayanamayıp, “Bize ne yapacaktınız?” diye sordu.

Battos kuru bir sesle, “Sizi köle olarak satacaktık,” diye yanıt verdi.

Bu kez Philippos söze karıştı. Şaşkınlık dolu bir sesle, “Bunların hepsi doğru mu?” diye sordu. Kulaklarına inanamıyor gibiydi.

Battos omuz silkti ve inatla, “Ne yaptıysam, Tebai için yaptım,” diye yanıt verdi.

Philippos hayal kırıklığı içinde, “Ama bu yüzden bir suç işledin,” dedi. “Benim için söylenen kehanetin değişmesine de sen sebep oldun, öyle değil mi?”

Battos yavaşça başını salladı ve “Senin için en iyi olanı istemişim,” diye mırıldandı.

Philippos, “Artık Eleftheriam ile evlenebilirim,” diye mırıldandı. “En azından bundan sonra bana engel olamayacaksın!”

İskender, başını sallayarak “Ne kadar da karmaşık bir hikâye...” diye söylendi. Sonra da, “Korobios’u, Androtion’u ve Battos’u hemen götürün!” diye bağırdı. Sevecen bir bakışla çocukları süzen kral, “Sanırım size büyük bir teşekkür borçluyum,” dedi. “Ama bunu daha sonra yaparım. Sonuçta buraya benim için nasıl bir kehanette bulunacaklarını öğrenmeye geldim.”

Krala doğru bir adım atan Irini, onun önünde yerlere kadar eğilerek bir reverans yaptı ve “Eğer isterseniz, yüce kralım, sizin başrahibeniz olmak benim için bir şereftir,” dedi.

İskender, belli belirsiz gülümsedi ve “Öyle olsun, bakalım! Apollon adına!” dedi.

Çocuklar, heyecanla Kehanet Tapınağı'na doğru yürüyen Delfi halkının ve kente gelen ziyaretçilerin arasına katıldılar. Kimse evine dönmemişti. Herkes kehaneti duymak için sabırsızlanıyordu. Makedonya Kralı'nın, Irini, Theodorus ve birkaç hizmetkârla beraber kutsal tapınağın içinde gözden kaybolmasının üstünden yaklaşık bir saat geçmişti.

Bu arada çocuklar, Medias'la karşılaştılar. Medias, "Şu Battos denen adamda bir tuhaflık olduğunu anlamıştım zaten," dedi.

Maya sırtarak, "Şimdi bunu önceden gördüğünü mü söylüyorsun, yani?" dedi.

Medias dayanamayıp güldü ve "Çok komiksin!" dedi. "Ama bana kalırsa, siz de pek normal değilsiniz, Zeus aşkına! Birdenbire ortaya çıkıvermiş olmanız... Sonra şu tuhaf kedi..."

Güneş aceleyle, "Hayır, neden öyle diyorsun?" dedi. "Biz tamamen normal çocuklarız."

Medias başını sallayarak, "Bana kalırsa hiç de öyle değilsiniz," dedi. "Bundan çok *eminim*."

"Ah, öyle mi?"

"Apollon adına, kesinlikle evet! Her neyse, ben Philippos'a Eleftheria ile evleneceğini söylememiş miydim? Hey, bakın! Kapı açılıyor!"

Çocuklar heyecanla tapınağa doğru baktılar. Tam o sırada, kemerli kapının ağzında İskender belirdi. Kral, atının üstünde yavaş yavaş ilerliyordu.

Kalabalıktan biri, “Başrahibe neler söyledi?” diye bağırdı.

Bir başkası, “Evet, bize de söyle, Büyük İskender!” diye seslendi. Gecenin karanlığında, sağ yumruğunu gökyüzüne uzatan İskender, “Başrahibe bana ‘Senin önünde kimseler duramaz,’ dedi,” diye haykırdı. “Ve bu, Tebai’deki düşmanlarım için de geçerliymiş!”

Medias, “İskender’in Tebai’ye saldıracağı belli oldu,” diye mırıldandı.

Maya, “Evet, bunu bilmek için kâhin olmaya gerek yok,” demekten kendini alamadı. Arkadaşlarına dönerek, “Ne dersiniz çocuklar, artık gidelim mi?” diye fısıldadı.

Ateş, kızın gözlerinin içine bakarak, “Siebenthann’a mı?” diye sordu.

Maya yine fısıltıyla, “Evet,” dedi. “Artık gerçek bir kralın bile bir başrahibenin sözünü dinlediğini ve çok önemli bir kararını onun söyledikleri doğrultusunda aldığını görmüş olduk.”

Medias dikkat kesilmiş, İskender’i dinliyordu; çocukları duymamıştı. Böylece çocuklar, kimse fark etmeden kalabalığa karıştılar.

Ateş, “İşte bu kadar,” diye söylendi. “Şimdi tek yapmamız gereken, zeytin ağacımızı bulmak!”

İçini çeken Maya, “Medias, Irini, Theodorus ve Sitalkes ile doğru dürüst vedalaşamadık,” diye mırıldandı.

Ateş, “Böylesi daha iyi,” diye karşılık verdi. “Fazla dikkat çekmeden gidersek daha iyi olur. Haydi bakalım, doğru Siebenthann’a!”

Sihirli Küre

Ateş'le Güneş, çarpışan arabaların yakınında durmuş, Maya'yı bekliyorlardı. Delfi'den dneli bir gün olmuşt. Yunanistan'daki maceralarından sonra, harçlıklarından arta kalanı da Siebenthann panayırında harcamaya niyetliydi. Maya onlara doğru yaklaşırken, Ateş şaşkınlıkla, "Aaa, Kiya'yı da getirmişsin!" diye mırıldandı. Kızın ceketinin yakasından, kedinin başı görünüyordu.

Maya, "Elbette," dedi. "Neden getirmeyecekmiřim ki?"

Başını kaşıyan Ateş, "Burası karmakarışık..." diye açıkladı. "Hem çok kalabalık hem de çok gürültülü. Kiya böyle ortamlarda huzursuz oluyor. Ayrıca, ben daha sonra lunapark trenine binmeyi düşünüyordum."

Güneş hemen, "Ben binmem!" diye atıldı.

Maya, "Bu kez ben de binmeyeceğim," diyerek Güneş'e katıldı.

"Nedenmiş o?" diye sordu Güneş.

Maya gülümsedi. "nk benim daha iyi bir planım var. Falcı Fatma'ya gideceğim. Kiya'yı da o yüzden getirdim. İlginç olabilir."

Ateş inleyerek, “Hayır, olamaz!” dedi. “Paranı bunun için mi harcayacaksın? Çok yazık!”

Ellerini beline koyan Maya, “Yazık mı?” diye karşılık verdi. “Son yaptığımız geziden bir şeyler öğrendiğini sanıyordum.”

Üstünde kocaman bir kristal küre bulunan derme çatma karavanı gösteren Ateş, “Ama biz ünlü Delfi Tapınağı’na gittik. Siebenthann’daki bu kulübeyle orayı nasıl karşılaştırırsın?” diye söylendi.

Maya’nın vazgeçmeye niyeti yoktu. “Bir kez denemek istiyorum,” dedi. “İstemiyorsanız siz gelmeyin.”

Ateş’le Güneş gösteriyi kaçırmak istemediler. Böylece üç kafadar, karavanın kapısına dayandı. Kapıyı zayıf ve esmer bir kadın açtı; dudaklarında kıpkırmızı bir ruj vardı. “Burada ne arıyorsunuz?” dercesine çocukları süzdü.

Maya kararsız bir sesle, “Siz Fatma olmalısınız,” diye mırıldandı. Söyleyecek daha iyi bir şey bulamamıştı.

Falcı kadın alaycı bir sesle, “Tam üstüne bastın,” dedi ve hırıltılı bir şekilde güldü. “Anlaşılan, geleceğinize bir göz atmak istiyorsunuz!”

Maya heyecanla, “Evet,” diye atıldı.

Uzun ince parmağıyla kediyi işaret eden falcı, “İyi...” dedi. “Bu yanınızdaki kim, peki?”

Maya sevecen bir sesle, “Bu Kiya,” diye yanıt verdi.

Falcı kadın başını yavaşça salladı ve “Oldukça sıradışı bir kedi,” diye mırıldandı. “Olağanüstü bir enerji yayıyor, nere-

deyse sihirli diyebilirim... Her neyse, haydi içeri girin. Ücreti biliyorsunuz, değil mi?" Eliyle kapının iç yüzündeki fiyat tabelasına dokundu.

Maya fiyatı görünce yutkundu ama yine de içeri girdi. Çocuklar da onu izlediler. Karavanın içinde eflatun bir ışık yarıyordu. Duvarlar, gümüş rengi yıldız desenleriyle parıldayan, siyah, kadife bir örtüyle kaplanmıştı. Odanın ortasında, üstünde kristal bir küre bulunan bir masa duruyordu. Fatma masaya kuruldu ve çocuklara da karşısına oturmalarını söyledi.

Falcı kadın, Maya'nın kristal küreye baktığını görünce gururla, "Bu küre kutsanmıştır ve enerjisini ay ışığından alır," diye açıkladı.

Eline bir kutu kibrit alıp, kürenin her iki yanında duran iki siyah mumu da yaktıktan sonra, merakla Maya'ya bakarak, "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

Omuz silken kız, "Bilmem ki," diye mırıldandı. "Geleceğe bir göz atmaya ne dersiniz? Genel olarak, öylesine işte..."

Fatma itiraz etmedi. "O zaman sessiz olun, lütfen. Dikkatimi toplamalıyım," dedi. Sonra bakışlarını kristal küreye dikti.

Karavanın içinde çıt çıkmıyordu. Maya, gözlerini falcı kadından ayırmıyordu. Fatma'nın gözlerinde tuhaf bir ifade belirmiş, gözleri cam gibi olmuştu.

Kadın, "Sis dağılıyor," diye mırıldandı. "Görüntü yavaş yavaş netleşiyor. Bir gemi görüyorum... Hayır, hayır, bu bir gemi

değil. Hızlı hareket eden bir şey bu, hem de çok hızlı!” Falcının sesi yükselmiş, tizleşmişti. Heyecanla, “Bu da ne böyle?” diye söylendi. “Zaman ve mekânın içinde bir kurşun gibi uçuyor. Çok ilginç! Nedir bu? Belki de evrenin içinde gezinebilen bir uçaktır! Neyin nesi olduğunu bilmiyorum ama sana onunla sayısız yolculuk yapacağını söyleyebilirim.”

Falcı küreye bakıp birkaç şey daha anlattı. Ayrıca Maya'nın iyi bir karne alacağını ve ağır bir grip geçireceğini de söyledi ve sustu. Sonra da başını sallayarak, “Görüntü kayboluyor, her şey birbirine karıştı. Üzgünüm,” diye mırıldandı. Sonra da küreye bakmayı kesti. Süre dolmuştu.

Falcının ücretini ödeyen Maya, arkadaşlarıyla birlikte karavandan ayrıldı. Memnundu. “Bir sürü yolculuk yapacağımı söyledi,” diye mırıldandı. “Bildi işte! Bence işini iyi yapıyor.”

Bir kahkaha atan Ateş, “Ne demezsin!” dedi. “Bunu ben sana bedavaya söyleyebilirdim!”

Güneş de gülüyordu. “Kesinlikle,” dedi. “Tempus sayesinde daha birçok yolculuk yapacağız... Bir sonraki yolculuğumuzu sabırsızlıkla bekliyorum!”

Delfi Tapınağı ve Büyük İskender

Delfi Kehanet Tapınağı, Antik Yunan'ın en ünlü hac ve kehanet tapınağıydı. Yeryüzünün göbeği kabul edilen *omfalos* adlı taşın Apollon Tapınağı'nda bulunduğu inanılır ve tapınak, dünyanın merkezi olarak kabul edilirdi. Antik Çağ'da dünyanın okyanusla çevrili, düz bir plaka halinde olduğuna inanılırdı. Bir efsaneye göre, güçlü Tanrı Zeus, bu düzlüğün tam ortasını bulmak için onun en batı ve en doğu ucundan iki kartal uçurmuş. Birbirlerine doğru uçan kartallar Delfi'de karşılaşmışlar ve Zeus burayı yumurta biçiminde bir taşla, yani *omfalos* ile işaretlemiş.

Tapındaki ilk yerleşim izleri, M.Ö. 1500'lü yıllara dayanır. O dönemlerde tapınak, 'Pytho' olarak adlandırılmıştır. Efsaneye göre, önceleri bu bölge, bir ejderhanın oğlu olan Python tarafından korunan Toprak Tanrıçası Gaia'ya adanmıştı. Kendisine yerleşecek bir ülke arayan Tanrı Apollon, Delfi'ye geldiğinde ona engel olmaya çalışan ejderhayı öldürmüş ve Gaia'nın

kutsal mekânını ele geçirmiştir. Daha sonra Gaia ile barışan Apollon, ölen Python'un anısına, dört yılda bir düzenlenen Python Oyunları'nı başlatmıştır. Bölge, sekizinci yüzyıldan itibaren Apollon'un adıyla anılmaya başlamıştır.

Delfi en parlak dönemini M.Ö. altıncı ve dördüncü yüzyıllar arasında yaşamıştır. Ünlü krallar ve büyük imparatorlar, önemli kararlar almadan önce bu kutsal bölgeyi ziyaret edip, geleceğe ilişkin kehanetleri öğrenmek istemişlerdir.

Delfi, Antik Yunan'ın en önemli tapınak bölgesi olarak nitelendirilir. Ünlü Apollon Tapınağı'nın da içinde bulunduğu bu kutsal bölge, Apollon'a duydukları saygıyı göstermek isteyen çeşitli kabileler ve halklar tarafından sunulan hazinelerin saklanması için inşa edilen binalarla sürekli büyümüş ve genişlemiştir.

Kendileriyle ilgili kehanetleri öğrenmeye gelen kişilerden belirli bir ücret alınmış. Önceleri yalnızca ev yapımı bir pasta yeterliyken, sonradan bu ücret, yüksek miktarda altına dönüşmüştür. Bir süre sonra kehanette bulunma işi, çok sayıda rahip tarafından seçilen ve kutsal oda *aditon*'da ziyaretçilerini bekleyen *pythia*'lar, yani başrahibeler tarafından yürütülmüştür. Defne ağacı ve başrahibenin oturduğu üçayak adı verilen kutsal tabure, kehanet töreninin ayrılmaz parçalarındandır. Aynı zamanda birer başrahibe olan *pythia*'lar, birtakım otlarla uyuşturularak hipnoz haline geçiyor ve bu durumdayken, kendilerinden tavsiye bekleyen insanlara Apollon'un sözlerini

iletiyorlardı. Bazen de önlerindeki kâselerde duran siyah ve beyaz fasulye taneciklerinden birini seçerek, soruları onlara göre yanıtlıyorlardı. Beyaz fasulye 'evet', siyah fasulye ise 'hayır' anlamına geliyordu.

Peki, nasıl başrahibe olunuyordu? Bu konuda pek fazla bilgi yoktur. Kesin olan, bu özel kişilerin Delfili ailelerin kızları arasından seçildiğidir. Başrahibe ilan edilen genç kızların ortalama on beş yaşında oldukları bilinmektedir. Bu kızların evlenmeleri yasaklanmıştı; bütün hayatlarını, tanrılara hizmet eden birer başrahibe olarak sürdürmek zorundaydılar. Genç bir başrahibenin kaçırılmasından sonra, daha yaşlı, ancak yine hiç evlenmemiş olan kadınların da başrahibelik yapmalarına izin verilmiştir.

Kehanet olgusu zaman geçtikçe politik önemini kaybetmiştir. Fakat çok sayıda insan, özel sorunları için tavsiye almak amacıyla kehanet bölgesini ziyaret etmeye ve buraya yüklü paralar ödemeye devam etmiştir. Bu anlamda Delfi, her ne kadar önemli politik konulardaki ağırlığını kaybetmişse de, inanılmaz bir zenginliğe ulaşmıştır. Elbette ki bu durumun olumsuz etkileri de olmuştur. Zenginlik, Delfi'yi yağmacıların uğrak yeri haline getirmiştir. Hatta bölge, M.Ö. 191 yılında Romalıların istilasına uğramış ve tapınağın hazineleri Neron ve Sulla gibi diktatörler tarafından yağmalanmıştır. Doğal olarak, "Dünya'nın Göbeği" tanımlaması da uzun zamandan beri kullanılmamaktadır. Kutsal bölgenin kesin bir biçimde devre dışı

kalması, İmparator Theodosius'un M.S. 394 yılında Hıristiyanlığı devletin resmi dini olarak ilan etmesi ve her türlü putperest faaliyeti yasaklamasıyla gerçekleşmiştir.

Daha önce de söylendiği gibi, önemli askeri seferlerden önce, tanrıların bu konudaki kehanetini öğrenmek yaygın bir uygulamaydı. Makedonya Kralı Büyük İskender bile (M.Ö. 356-323) tahta çıkışının hemen sonrasında kehanet merkezini ziyaret etmiştir. Tarihçiler, bu ziyaretin M.Ö. 336 yılında gerçekleştiğini söylerler. Başrahibe, Büyük İskender'e, "Sen yenilmezsin, oğlum!" şeklinde kehanette bulunmuştur. Bu cümle, o sırada yirmi yaşında olan İskender'in savaşa girmesi için yeterli olmuştur. İskender, ağır silahlarla donattığı Makedon ve Yunanlı askerlerden oluşan yirmi beş bin kişilik koca bir ordu kurmuş ve o zamanlar birer şehir devleti olan Tebai ile Atina'yı egemenliği altına almıştır.

M.Ö. 334 yılında Küçük Asya'ya ilerleyen İskender, Persleri de geri püskürtmüştür. Daha sonra Mısır'ı da işgal ederek doğuya, doğruca Pers ordusunun merkezine gitmiştir. İskender ve en büyük düşmanı Pers Kralı Darius arasında, M.Ö. 331 yılında bugünkü Irak'ta bulunan Gaugamela Ovası'nda büyük bir meydan savaşı gerçekleşmiştir. Darius'un ordusu İskender'in ordusundan kat kat büyük olmasına rağmen savaşı bir kez daha İskender kazanmış ve Pers İmparatorluğu yıkılmıştır.

Durmak bilmeyen büyük kumandan, bu zaferden sonra da Hindistan'a saldırmış ve M.Ö. 326 yılında büyük bir Hint ordu-

sunu bozguna uğratarak, neredeyse yok etmiştir. Ancak kendi ordusu da büyük kayıplar vermiştir. Hayatta kalan askerler savaşarak geçirdikleri on yıldan sonra memleketlerine dönmek istediği için, İskender ordusuna geri dönme emri vermiştir. Ancak bir dünya imparatorluğu kurmayı başaran Büyük İskender, vatanını bir daha görememiş; henüz otuz üç yaşındayken, M.Ö. 323 yılı Haziran'ının on üçüncü günü, yüksek ateş nedeniyle hayatını kaybetmiştir.

Sözlük

Aditon: Tapınağın, yalnızca rahiplerin girebileceği en kutsal bölümü. Burada, tapınağın adandığı tanrının bir heykeli bulunurdu.

Afyon: Laden çiçeğinin yapraklarından elde edilen, uyuşturucu ve ağrı kesici madde.

Agora: Yunan kentlerindeki pazar yeri ve toplanma alanı.

Akroter: Bir tapınağın köşelerindeki ya da tepesindeki süslemeler.

Alekto: Antik Yunan'da İntikam Tanrıçası. Sözlük anlamı, "öfkesi dinmeyen"dir. Avlanma sırasında avını yakalayana dek kovalaması nedeniyle bu ismi almıştır.

Afrodit: Antik Yunan'da aşk ve güzellik tanrıçası.

Apollon: (Yunanca = Altın saçlı) Antik Yunan'da ışık, ilkbahar, ahlaki temizlik, müzik, şarkı, şairlik yeteneği, kehanet ve şifa gibi konularda güç sahibi olduğuna inanılan tanrı. Ayrıca hayvan sürülerinin koruyucusu olan ve savaşlarda yardım için dua edilen tanrıdır.

Ares: Yunan Savaş Tanrısı.

Argiver: Yunanistan'ın kuzeyindeki Argos kenti. Argos, Avrupa'nın kentsel yaşantısı hiç kesintiye uğramamış olan en eski kentidir.

Banotu: Büyücü otu da denir. Zehirli bir bitkidir. Sarhoşluğa benzeyen bir kendinden geçme durumu ve halüsinasyonlar yaratır.

Buleteryon: Delfideki şehir meclisinin toplantı yeri. Yapı, genellikle oturma yerleri arkaya doğru yükselen bir tiyatro binası biçimindedir.

Kiton: Eski Yunan'da kullanılan kollu ya da kolsuz, boru gibi tek parça halinde, bol bir giysi.

Delfi: Antik Yunan'daki ünlü kehanet merkezi. Korint Körfezi'nin kuzeyinde, Parnassos Sıradağları'nın eteğinde, deniz seviyesinden yedi yüz metre yüksektedir. Denize uzaklığı 15 kilometredir.

Diyonisos: Şarap ve dünyevi zevklerin tanrısı; Zeus'un oğlu.

Dor stili: Mimari bir tarz olan Dor stili, Yunanistan'da çok yaygındı. Bu isim, milattan önce binli yıllarda Peloponnes'te yaşayan Dor kabilesinden gelmektedir. Dor stili, keskin hatlı ve oldukça sade bir mimari tarzıdır.

Drahmi: Yunan gümüş parası.

Üçayak: Kazan, tencere vb. aletlerin ateşe temasını engellemek için kullanılan bir mutfak aracı. Üçayak ayrıca eski Yunan Uygarlığı'nda başrahibelerin kehanette bulunurken oturdukları yer anlamına da gelir.

Erebos: Antik Yunan'da Karanlıklar Tanrısı. Mitolojiye göre dünyada yalnızca mutlak bir karanlık ve karmaşa vardı. Karmaşanın karanlıkla birleşmesinden, gece (Nyx), gündüz (Hemera), hava (Aither) ve yerin yedi kat altındaki karanlığı temsil eden Erebos doğmuştur.

Erinyenler: İntikam tanrıçaları. Yunancada "öfkeliler" anlamına gelir. Yunan mitolojisine göre, ahlaki düzeni korumakla yükümlüdürler. Cinayet, anneye ya da babaya yönelik suçlar ve kutsal eşyalara zarar verilmesi gibi durumlarda devreye girerler.

Gaia: Antik Yunan'da toprak tanrıçası. Ejderha Python'un annesi.

Kutsal Yol: Delfi Tapınağı bölgesi içindeki ana yol.

Hermes: Ticaret tanrısı; aynı zamanda tanrıların haberciliğini yapar.

Hestia: Aile tanrıçasıdır, bu yüzden de günlük ev hayatında önemli bir yere sahiptir. Olimpos'ta yanan kutsal ateş ve dünyada yanan her ocak onun kutsal mekânı sayılır.

Himatyon: Dört köşeli pelerin. Antik Yunan'da erkekler, kitonlarının üstüne bunu giyerlerdi.

Hoplit: Antik Yunan'da silahlı asker.

Kastalia Pınarı: Delfi Kehanet Tapınağı'nın yakınındaki su kaynağı.

Kehanet: Geleceğe dair verilen bilgi. Eski Yunan'da kehanetler başrahibeler ya da rahipler aracılığıyla bildirilirdi.

Kerkira: Günümüzdeki Korfu Adası.

Kitara: Gitara benzeyen bir çeşit Antik Yunan çalgısı.

Kredemnon: Başa birkaç kez dolanarak kullanılan başörtüsü.

Kilikis: Çukur kâse.

Makedonya: Başkenti Üsküp olan Makedonya, Yunanistan'ın kuzeyinde bulunan bir ülkedir. Antik çağlardan beri var olan bu ülkenin halkı, Yunanlılarla aynı soydan gelmektedir.

Megaira: Yunanlı intikam tanrıçası. Kıskançlık dolu öfke anlamına gelir.

Oinokhoe: Tek kulplu şarap testisi.

Omfalos: Yunancada "yeryüzünün göbeği" anlamına gelir. Delfi Tapınağı'ndaki kutsal taşdır.

Pan: Orman ve otlakların tanrısı; sürülerin, avcılarının ve çobanların koruyucusu.

Papadia Boğazı: Kastalia Pınarı'nın altında bulunan, Rodini ve Flembukos tepelerinin arasındaki geçit.

Papirüs: Kâğıttan önce kullanılan yazı malzemesi.

Parnassos: Delfi'deki büyük dağ. 2.457 metre yüksekliğindedir. Mitolojiye göre, Tanrı Apollon'a adanmıştır. Günümüzde önemli bir kayak merkezidir.

Pelanos: Kehanet tapınağına giriş ücreti.

Peloponnes: Yunanistan'ın güneyindeki yirmi bir bin kilo-

metrekarelik, günümüzde yaklaşık 1.1 milyon nüfusu olan, bir kısmı ormanlık, bir kısmı dağlık yarımada.

Flembukos: Yunancada “alevler içinde” anlamına gelir. Kehanet bölgesinin doğusundaki yüksek kayalıklara verilen addır.

Fokis: Orta Yunanistan’da tarıma elverişli olmayan, çorak, dağlık bölge.

Plistos: Delfi’deki nehir.

Pronaos: Antik tapınaklardaki genellikle sütunlarla süslenmiş olan ön salon. Bu salonun arkasında ise dini açıdan önem taşıyan eşyaların bulunduğu kutsal bir oda vardır.

Profetes: Kehanet törenlerinin gerektiği gibi düzenlenmesi için hacılara tavsiyelerde bulunan rahipler.

Pritaneyon: Kutsal ateşin yandığı, ayınların gerçekleştirildiği ve şehir için önemli kararların alındığı bina.

Pythia: Antik Delfi’de başrahibelere verilen isim.

Rodini: Yunancada “güle benzeyen” anlamına gelir. Kehanet bölgesinin batısındaki büyük kayalık.

Hazine evleri: Çeşitli şehir devletleri tarafından Apollon’a sunulan değerli hediyelerin saklandığı, tapınak biçiminde inşa edilmiş küçük binalar.

Somatofilakes: Genellikle kralların yakın koruması olarak görev yapan seçilmiş askerler.

Taksiark: Yunan ordusundaki yüksek dereceli subaylar.

Tisiphone: Antik Yunan'da intikam tanrıçası.

Tiros: Akdeniz'in doğu kıyısında bir ülke olan Fenike'nin önemli bir ticaret limanı. (Günümüzde Lübnan sınırları içeri-sindedir.)

Günlük: Boyu sekiz metreye ulaşabilen, bir tür reçineli ağaçtır. Reçinesi yakıldığı zaman çok keskin bir koku yayar; bu nedenle Antik aę'daki dinsel törenlerde yaygın bir biçimde kullanılmıştır.

Zeus: Antik Yunan'daki en gcl tanrıdır. Gök tanrısı olarak nitelendirilir.

